virtual-project.eu

Mitoş Micleuşanu

TREPANOIA

EDITURA ART

TREPANOIA
Mitoş Micleuşanu

Mitoș Micleușanu

Trepanoia

Redactor: Magda Cristescu
Corector: Andra Cărbunaru
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Ilustrație și design copertă: Mitoș Micleușanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Micleușanu, Mitoș
Trepanoia / Mitoș Micleușanu. – București: Art, 2011
ISBN 978-973-124-698-7
821.135.1-31

Notă: Volumul conține pasaje restructurate și adaptate din *Organismecanisme* (editura Ziua, 2002) și *Tuba Mirum* (editura Pontica, 2003)
Editura ART, 2011, pentru prezenta ediție
Tipărit la C.N.I. „CORESI" S.A.

Hermasofit

Zaharia și-a dat drumul cu un grohăit sacadat și surd. Avea dinții încleștați, capul dat pe spate cu ochii bulbucați spre candelabrul greu ce atârna amenințător deasupra biroului. După ce plămânii lui au stors ultima picătură de aer, Zaharia a încremenit. Înainte, totul dura câteva secunde, dar odată cu trecerea anilor, mai ales toamna târziu, Zaharia înțepenea câte un sfert de oră sau mai mult. De data asta orgasmul a fost atât de intens, încât el s-a învinețit ca un strangulat. Peste vreo cinci minute de la ultimul spasm, a tresărit și a început să înghită aer. Membrana de ceață i s-a retras de pe ochi, degetele au început să i se miște și Zaharia și-a revenit. Ochii lui au pipăit încăperea, obiectele din jur au prins contur și, în cele din urmă, privirea i s-a oprit pe capul de copil ce zăcea în talgerul de pe birou. S-a aplecat, a sărutat fruntea mică și rece, a extras cu atenție căpșunile din orbitele goale, le-a băgat în gură, a luat capul din talger și l-a băgat în congelatorul secret din interiorul biroului. A poziționat rotițele cifrului cât mai haotic și s-a ridicat. A simțit o amețeală, s-a sprijinit cu mâinile de birou și a închis ochii. Pete mari, de la galben la mov i s-au extins pe după pleoape. A tras aer adânc în piept și a deschis ochii. A luat talgerul cu atenție, l-a pus pe parchet și a bătut de două ori din palme. Din capătul cabinetului, de sub un fotoliu din piele *Ulpia* și-a făcut apariția un șoricar argintiu. A străbătut ghiduș încăperea, adulmecând lichidul limfatic și într-o clipită a golit talgerul. S-a lins pe bot și l-a fixat pe Zaharia cu mărgelele ochilor albaștri, așteptând parcă un desert, o mângâiere.

— Gata, nu fi nașpa! a mormăit Zaharia. A luat talgerul și s-a îndreptat agale către ușă. Șoricarul s-a luat după el, dar stăpânul l-a speriat cu un clănțănit de dinți. Șoricarul s-a ascuns sub fotoliu, iar Zaharia a ieșit din cabinet, a străbătut coridorul pustiu, a coborât la parter, apoi la demisol. A intrat în spălătorie, a băgat talgerul în cuva cu dizolvant, a pipăit spațiul cu privirea și s-a spălat pe mâini. Prin grătarul de scurgere din mijlocul

spălătoriei răzbătea bocetul Hermasofitului încarcerat la subsol:

dor la horonit moroi mamaică
dor la pătricorbu tăvălea
hînios tătunu ghem tătunu
hoarpa surdă ochiu ciugulea!
dor la căpătâiu lu mamaica
dor la pătricorbu tăvălea
ghem sămârță hum sămârță
ciugulea căpșuna ciugulea

Orologiul din capătul coridorului a scos douăsprezece clinchete grave care s-au răspândit printre coloanele de marmură, s-au prelins pe scările albe, s-au rătăcit în holul mare și au sucombat respinse de pereții tăcuți.

Zaharia a închis robinetul, s-a șters pe mâini și a ieșit din spălătorie. A urcat scările agale, a trecut pe lângă bustul lui Durmaher și a intrat în cabinet. S-a apropiat de geam, a dat la o parte draperiile de satin și s-a uitat îngândurat afară. Miezul nopții înfuleca tăcut din vârfurile coniferelor *tuia* care înconjurau casa. De sus, de la geam, se deschidea o priveliște de vis, o alee împrejmuită de felinare cu nimburi palide portocalii pierzându-se în ceață. Pavajul umed, o fântână arteziană cu un unicorn de piatră cabrat, câteva băncuțe și nicio suflare. În depărtare, învăluită într-un abur albăstrui, poarta de fier cu țepe aurite. Iar dincolo, drumul, pădurea și întunericul. Sunetul neașteptat al telefonului n-a provocat nicio tresărire pe fața de ciment a lui Zaharia. La al treilea zdrăngănit înfundat, Zaharia a tras draperiile la loc, s-a apropiat de birou și a ridicat receptorul de cristal.

— Da!
— …
— M-ai deranjat!
— …
— Ajunge, treci la subiect!
— …
— Așa, foarte bine, câte bucăți?
— …
— Poftim?
— …

— Știi ceva, spune-i lu’ Manole să și le bage-n cur! Exact așa să-i transmiți! Sper că are o dilatare ca lumea! Căcănaru’ dracului! Eu am vorbit cu el o chestie, și el ce face?

— …

— N-am nevoie de explicații, eu am fost cât se poate de clar! Zece bucăți!

— …

— De ce?

— …

— Băi, tu ești prost? Mă iei cu abureli de-a lu’ Manole? Moașele se opun, bocitoarele vor adaos? Țeparu’ dracului!

— …

— Cum?

— …

— Nu mă calma tu pe mine! Eu fac gimnastică specială pentru calmare, bulangiule! Sau poate vrei să-mi faci un masaj la operație? Scroafă jegoasă! Mă suni la miezul nopții ca să-mi arăți cât de preocupat ești?

— …

— Să nu mă supăr? Știi ceva, hai să facem altfel! Mergi la un consult, vezi cât îți încape la maț, găsești un lubrifiant ca lumea și îți bagi conducta aia în cur, iar Manole să te asiste ca să nu sângerezi, ai înțeles?

— …

— Da, am o fixație anală, psihologu’ pulii mele! Las’ că pun eu șoricaru' pe voi, retardațior!

— …

— Ce-ai spus?

— …

— Măi, Petre, tu ești tată de fată, nu-i așa?

— …

— Te-ai atașat în șaisprezece ani? Sau am greșit cumva cifra?

— …

— Stai așa, nu te căca pe tine! Știu că ai planuri mari cu ea, te implici, vrei să ajungă pe mâini bune, nu în cârlige la jupuit!

— …

— Ce?

— …

— Da, exact, asta fac! Te amenințț! Ai viteză la deducție, morții tăi de șmecher! Cum dracu' să nu te amenințț dacă tu mă crezi fraier? Și asta pentru că nu ne-am întâlnit față-n față! Uite, când o să ne întâlnim, ceea ce nu-ți doresc, o să înțelegi într-o secundă cine-i prostu' fabricii! Gata! Hai să recapitulăm! Tu ți-ai luat partea ta?

— …

— Minunat, ai o casă frumoasă, recunosc! Dar să nu uiți s-o sfințești, să-ți pui cât mai multe răstigniri prin dormitoare. O să te ferească de strigoi, de moroi, de lucru rău! Și în sufragerie, să nu uiți, o icoană veche și o candelă aurită sunt de mare ajutor! Bine, hai să ne concentrăm. Anul trecut pasta de pietrificare n-a fost cine știe ce, iar tu ți-ai luat-o în cap! Ai crezut că n-am observat, iar eu, din câte îți amintești, n-am comentat. Mi-am zis: lasă, malaxoarele încă nu s-au rodat, băieții sunt la început de drum, hai să nu-i traumatizez! Dar voi se pare că v-ați relaxat, muiștilor!

— …

— Stai așa, nu mă întrerupe! Între timp, tu și Manole ați poftit mărire și eu din nou v-am făcut pe plac! Corect?

— …

— Mai departe, voi v-ați luat mașinuțe frumoase, v-ați înfofolit nevestele, v-ați trimis copiii la școli alese. Bravo, așa se face! Patria are nevoie de tineri școliți! Dar nu prea mulți, că rămânem fără mână de lucru! Iar la cocserie, știi bine, n-avem nevoie de citate în latină!

— …

— Taci în pizda mă-tii și ascultă-mă până la capăt! Dacă tot m-ai sunat la miezul nopții, mă asculți până dimineața, târâtură! Mă asculți cu atenție, altfel te mușcă dracu' de testicule, ai înțeles?

— …

— Bravo! Eu am lăsat de la mine, m-am purtat civilizat, iar voi ce-ați spus? Lasă că e blând tătăița, lasă că merge, ne-am scos, ce dracu'! Dar nu v-ați scos deloc! Acum urmează să vă scoateți, fiindcă ați intrat în căcat până la tiroidă! Înțelegi?

— …

— Foarte bine! În afară de asta, luna trecută am auzit că Lupașcu s-a cam spart în figuri la o petrecere, a făcut glume despre tataia și puradeii, adevăr grăiesc?

— …

— Și unde e Lupașcu acuma?

— …

— Nu știi? Vai de mine! Dar cât a trecut, o săptămână?

— …

— Ah, două! Pardon! Lupașcu mai pleacă, mai vine. Asta e funcția lui! Dar hai să-ți spun de ce lipsește Lupașcu! Lipsește fiindcă este în vacanță! Uite, voi alergați ca măgarii, iar Lupașcu e în vacanță! La pădure, în sânul naturii, înțelegi? E un loc acolo unde s-au îndesit fragii și murele, s-a întins iedera, s-au mărit furnicarele! E frumos, crede-mă! Omul fără vacanță se plafonează, se deprimă, cu toții avem nevoie de… cum îi spune… un respiro! Așadar, să înțeleg că vrei și tu în vacanță? La natură, cu familia?

— …

— Nu vrei? Păi, clar, mai sunt atâtea de făcut, iar tu ești un om dedicat, nu ești pe interes, de asta nu-ți arde ție de vacanță! Bravo, să știi că apreciez dăruirea ta! Te frige la linguriță, nu? Ei vezi, acum trebuie să găsim o soluție, nu-i așa? Iar soluția trebuie să fie bună ca să evităm vacanțele nemeritate!

— …

— Corect! Mâine te vezi frumos cu Manole, îi spui că tătăița e furios, vă împăcați nevestele cu două, trei orgasme de protocol și la drum! Zece bucăți am vorbit, zece bucăți să fie! Ne-am înțeles?

— …

— Minunat! Acum, hai să te omenească tataia cu un banc de relaxare, ca să dormi și tu mai liniștit.

— …

— Ba trebuie! Are două finaluri neașteptate!

— …

— Taci dracului și ascultă! Un tip mergea pe stradă. La un moment dat, într-un gang, s-a poticnit de o babă ghemuită. S-a aplecat, baba plângea. Tipu' s-a scotocit de niște mărunțiș, dar înainte să-i dea bănuțul a întrebat-o:

— De ce plângi, mamaie? Ce s-a întâmplat?

Baba și-a șters lacrimile cu dosul palmei zbârcite:

— Măi, băiete, dacă îți povestesc de ce plâng o să vrei să-mi dai mai mulți bani, așa că mai bine nu-ți

povestesc să nu te întristez!

— Hai, mamaie, nu e vorba de bani, te-am întrebat așa, omenește… Văd că nu te prefaci ca alții!

— Ba mă prefac! Îi spune baba printre oftături. Mă prefac, feciorașule! În loc să urlu, plâng! Cu lacrimi prefăcute! Că am ochii secați și n-am de unde stoarce lacrimi de om! Dă-mi și tu cât te lasă inima și du-te în treaba ta, că nu vrei să știi ce am pe suflet!

Băiatul a schițat un zâmbet și a scos din portofel o bancnotă:

— Acum sincer, mamaie, poți să-mi spui! Poate ai nevoie de un adăpost, că e cam frig afară!

Baba a ridicat ochii la el.

— Măi, băiete, văd că ești om bun, Dumnezeu să-ți dea sănătate! Dar nu mă ispiti, că dacă îți povestesc de ce țipă inima în mine, o să te împovărez prea tare, n-o să mai poți dormi, o să te chinuiești toată viața că nu m-ai ajutat suficient! Chiar dacă o să mă duci la adăpost și o să mă îngrijești, chiar dacă o să angajezi o femeie să mă îmbăieze, să mă pieptăne, să mă ajute cu tot ce trebuie, tot o să te simți vinovat, o să te chinuiești că n-ai făcut suficient pentru mine și vei sacrifica totul ca să-mi alini durerea! Nu vei mai avea timp nici de tine, nici de familia ta, de soție, de copilași! Iar după ce eu voi muri, îți vei petrece tot timpul la țintirim! La mormântul meu vei adormi, la mormântul meu te vei trezi și nu te va mai recunoaște nimeni! Apoi vei ajunge în gangul ăsta, ca mine! Îți vei pierde prietenii, slujba, familia, totul! Te vei gândi numai la mine și tot pe mine mă vei visa! Vei îmbătrâni aici, până într-o zi când cineva te va întreba ce-ai pățit și vei spune: „Eu n-am pățit nimic, dar să vedeți ce-a pățit o bătrână cerșetoare pentru care am renunțat la cele lumești!”. Și nici după moarte nu te vei ogoi, crede-mă, dragu’ babei! Îți va pâlpâi duhul ca un norișor de ceață plăpândă la gura gangului, ca un *ghem de negură* prin care nimeni nu va avea curajul să treacă! Mai bine lasă! Du-te în drumul tău și trăiește-ți viața, nu te opri, că dacă mă mai întrebi o dată ce am, o să-ți povestesc! Chiar o să-ți povestesc și se vor încheia zilele tale liniștite!

Tânărul a căzut pe gânduri, apoi a întins banii și a dat să plece. A făcut câțiva pași, s-a oprit și s-a uitat din nou la babă. Ea nici nu l-a băgat în seamă, a început din

nou să plângă încetișor. El s-a uitat îngândurat la ceas, apoi s-a întors în gang.

— Mamaie, nu pot pleca! Nu știu ce mi-ai făcut, dar nu pot pleca! Și chiar dacă plec, o să mă tot gândesc la ce mi-ai spus și… nu de alta, da mor de curiozitate. Ce metodă mai e și asta? E o procedură standard? Așa le spui la toți?

Baba a ridicat ochii atinși de albeață:

— La toți, dragu' babei, la toți! Dar nimeni nu are nici răbdare, nici curaj! Cine are nevoie de o băbătie în spinare? Că așa vei ajunge, dragule, mă vei căra în spate, mă vei duce în brațe, mă vei înveli noaptea cu grijă, îmi vei cânta… Ți-am mai spus, nu vei avea liniște! Așa că nu mă mai chinui! Sau pleci, sau rămâi să-ți povestesc! Una din două! Sau ești și tu ca ceilalți, nici încolo, nici încoa? Așa nehotărât, căldicel? Hai, hotărăște-te, ce vrei?

Tânărul s-a încruntat, a început să se legene pe călcâie, apoi s-a sprijinit de zidul gangului.

— Bine, mamaie! M-am hotărât, te ascult!

Bătrâna s-a uitat la el mirată, apoi și-a înfipt privirea în pământ și a spus cu o voce stinsă:

— N-am ce să-ți povestesc! Am vrut să te încerc, să văd până unde poți merge!

Tânărul a rânjit abătut:

— Adică să mă testezi? Asta nu e bine, mamaie, nu-i corect! Matale mi-ai umplut capul cu scenarii lacrimogene!

— Băi, Petrică, tu mă urmărești? Că te ia dracu' dacă nu-mi faci plăcerea de a-ți spune anecdota asta până la capăt! Ai răbdare că merită! Imediat vine primul deznodământ și, crede-mă, vei râde cu spasme, îți promit! Gata, ascultă mai departe! Unde ne-am oprit?

— …

— Exact! Și îi spune băiatul: Nu e bine, mamaie, nu e drept, mi-ai umplut capu' cu drame și acum mă lași cu buza umflată? Eu mi-am făcut griji, am crezut că matale chiar ai o poveste sfâșietoare. Nu-i corect! Și nu e vorba de bani, ți-am mai spus… Dar lasă, nu mă supăr. Uite, eu chiar am o cămăruță liberă la un demisol, cu aragaz, frigider, canapea, măsuță. Dacă vrei, poți sta matale acolo, nu de alta, dar bate iarna la ușă! Ce zici? Din când în când îți aduc o ciorbiță, medicamente, un

șpriț! Ce părere ai? Că tot stă cămăruța fără treabă, nu e păcat?

Baba s-a uitat la el abătută.

— Nici nu știu ce să zic, măi, copile! M-aș bucura să stau… Pân' se potolește frigul. Dacă zici că…

— Minunat! a întrerupt-o băiatul. Hai că aduc mașina, te iau și mergem! Nu e departe, zece minute! Mă întorc imediat!

Spunând astea, băiatul a luat-o la pas grăbit și peste câteva minute, la gura gangului, a oprit o dubă albastră pe care scria cu litere aurite: *Gujeru.*

— E de la serviciu! i-a explicat băiatul bătrânei, după care a ajutat-o să se ridice și să urce în mașină. Pe drum, baba n-a scos un cuvânt, iar băiatul cotea pe străduțe tot mai înguste fredonând: *Eu sunt fonta, tu oțelul/ Uite-așa ne-atingem țelul*!. A oprit lângă o casă cu etaj, dărăpănată și chinuită de bălării. S-au dat jos din mașină, tânărul a luat din spate un colet, i-a făcut semn bătrânei să-l urmeze, a intrat în curte, a format un cod la interfonul prăfuit, ușa s-a deschis și au pătruns într-un hol întunecos. Băiatul a lăsat coletul jos, a aprins lumina, a scos din buzunar o legătură de chei și a deschis a doua ușă, ceva mai spălată. Când au intrat, bătrâna a căscat gura. Interiorul nu arăta deloc așa cum s-ar fi așteptat. Era o cameră spațioasă, cu tavan înalt, picturi pe pereți, candelabre și mobilă veche. Baba s-a uitat nedumerită în jur.

— Da' unde-i cămăruța aia? Jos?

Băiatul i-a zâmbit șiret:

— Ei, acuma și matale, asta-i cămăruța! Dacă matale m-ai păcălit, uite că și eu ți-am întors moneda! Cum ți se pare?

Bătrâna s-a așezat pe un scaun și a spus cu o voce sugrumată:

— Măi, copile, nu știu ce ai de gând, dar nu e bine! Asta e casă de familie, se vede! Nu stau aici nici bătută! Nu e de mine, eu m-am obișnuit cu puțin, nu pot așa!

Băiatul s-a încruntat:

— Ia te uită, acuma facem și mofturi! Nici bătută, zici? Să vedem!

A făcut un pas către babă și i-a tras o palmă din răsputeri! Baba a căzut ca secerată, a scos un horcăit

înfundat, a dat să se ridice, dar tânărul i-a pus talpa pe obraz și a îndesat-o furios.

— Fii atentă, i-a spus printre dinți. Nu pleci de aici până nu îmi povestești ce-ai pățit, așa cum ai promis acolo în gang! Îmi povestești totul, cu lux de amănunte! Altfel îți crăp capul cu ciocanul și te bag la dizolvat în cadă, ai înțeles? Și vorbești încetișor, fără țipete, plânsete, fără muci! Matale ai noroc, ești femeie în vârstă iar eu respect bătrânii! De mic v-am oferit locul în tramvai! La prima vedere totul e simplu și trist, ați muncit o viață, iar apoi vă dă statul un șut în cur! De fapt, nu statul, viața e cea care vă scuipă în față! Vă părăsesc copiii, vă cad dinții din gură, vă încolțește mucegaiul, vai de capul vostru! V-ați dat silința să nu ajungeți la mila nimănui, ați așteptat o zi de mâine mai bună, știind foarte bine că nu va veni așa o zi! E clasică situația, nimeni nu scapă! Și ce să facem, să ne smiorcăim? Este inutil! Nimănui nu-i pasă, ca să mai adăugăm un clișeu la colecție! Doar o bătaie, doar un scuipat în obraz vă poate scoate din amorțeală fiindcă oricum aveți bătătură pe cocoașă! Doar mila și recunoștința vă amplifică suferința, pe când o palmă vă trezește la realitate! Un șut vă rupe drama, vă trezește pofta de moarte și e bine! Dacă tot murim, nu e mai bine să murim cu poftă? Să le oferim celor din jur bucuria inexistenței noastre, să le facem loc, să-i lăsăm să respire aer curat, nu duhorile noastre apăsătoare! Să ni se spună în față că suntem inutili, că suntem o povară. Sincer și deschis! Ca să ne dorim moartea cu adevărat, fără să ne tremure carnea zbârcită în fața porților de aur! Dar, hai, că noi avem aici altă problemă! Matale m-ai luat cu tragedii, m-ai sedus, mi-ai răscolit sentimentele, iar apoi m-ai abandonat! Ai făcut un test, înțeleg, dar ce sunt eu, cobai? Nu sunt cobai! Uite, n-am blăniță, nici codiță! Eu am sentimente, mamaie! Sufăr, plâng pentru nedreptățile din lume! Eu ți-am dat o palmă din compasiune, să știi! Socoate că te-am mângâiat, că dacă erai ceva mai tinerică, te băgăm direct în cârlige, te spintecam și te violam în inimă! Pe mine mama, când era mai tinerică, m-a lăsat la o surioară de-a ei, pocăită. Iar surioara asta, un butoi de femeie transpirată, mă punea s-o ling și îmi citea din Iov! Înțelegi, matale? Și dacă n-o lingeam, mă lega de scăunel, îmi îndesa un dop de cârpă în gură și mă

bătea cu un ciocănaș peste degete! Și așa m-a ținut o lună, până s-a întors mămica și m-a recuperat! Iar mămica mea nu s-a ofticat că nu mai aveam unghii! Dimpotrivă, a chicotit cu surioara și i-a spus: „Doamne ajută, că mi l-ai făcut bărbătuș, uite ce bărbiță încleștată are, eu n-am curaju' să-l antrenez așa, că-i al meu, Ți-l mai aduc!” Și m-a mai dus! Până i-am mușcat trei degete de la mâna dreaptă! Dar, hai, că ne-am abătut. Înțelegerea noastră e simplă! Matale îmi povestești prin ce-ai trecut, iar eu te las în viață, dacă mai vrei, că poate te-ai săturat, cine știe? Ne-am înțeles?

Băiatul a luat piciorul de pe falca babei și ea a scos un suspin prelung. Cu mâna tremurândă și-a șters sângele de pe gură, a deschis ochii încet și a spus aproape în șoaptă:

— E bine! E bine, copile, mi-ai umplut inima, am știut de la bun început că așa se va întâmpla, am simțit după ce am văzut mașina ta de la Gujeru, Maică Precista! De ce crezi că am tăcut tot drumul? Nici n-ai observat, nu-i așa? Dar lumea e mică, măi băiete! Lumea e ca o prună zbârcită! Și uite că destinul ne-a adus la un loc! Doamne, de când n-am mai simțit așa ceva! Dar hai să-ți spun, ca să nu mă mai subestimezi! Voi aparțineți de Furnale-Gomorna! Sunteți vânduți cu tot cu viitorul nepoților voștri! Și mai știu chestii pe care nici tu nu le știi! Degeaba te uiți așa mirat! Crezi că mi-e frică de Conclav? Fii serios! Și încă ceva, palma aia a fost cam subțire, sincer! Ți-a fost frică să dai cu dosul palmei, ca să nu te doară falangele! Eu înțeleg, ți se trage de la unghii, dar ezitarea se simte! Mai bine dai cu muchia! Cum făcea Vârlan, până a învățat să zboare dinți cu dosul palmei!

— Vârlan?

Tânărul s-a așezat stupefiat pe scaun.

— Matale îl cunoști pe Vârlan?

— Aha! a rânjit baba cu buza de jos ruptă. Văd că se întoarce roata, ne schimbăm rolurile, ai? Să facem cunoștință, dacă tot am ajuns în situația asta! Eu sunt Anișoara. Poți să-mi spui tanti Ana, dacă îți face plăcere! Și tu, puișor maltratat?

Băiatul a strâns nervos din maxilare.

— Faci mișto, mamaie? Dacă îl cunoști pe Vârlan, spune-mi și mie ce scrie pe pancarta roșie de la el din

birou?

— Libido! Destrudo! Mortido!

— Ca să vezi, te pomenești că-l cunoști și pe Nistor?

Baba a scos un chicotit malițios.

— Și pe Nistor, și pe Marian, pe Tais, pe Mioara, și pe Larisa de la Resurse! Cum dracu', dacă-l știu pe Vârlan, nu e logic să-i cunosc și pe ceilalți? Ce-ai pățit, ai muțit? Nu-i nimic, te înțeleg. Hai, mai bine spune-mi cum te cheamă?

Băiatul a privit-o pe bătrână contrariat.

— Cristi.

Bătrâna a ridicat sprânceana năclăită.

— Ia te uită! Tu nu cumva ești Cristi de la rulantă?

— Da, eu sunt!

— Ca să vezi! s-a înveselit baba. Mi-a povestit Mioara despre tine! Dar tu de ce n-o bagi în seamă? Fătuca aia merită toți banii, fraiere! La toți ofițerii le picură din pulă după ea și tu o respingi ca un pârțar grobian!

Cristi s-a ridicat scârbit de pe scaun.

— Bine, Galina, hai că m-am plictisit! Du-te și te întinde că la nouă trebuie să fiu la gară! Până atunci trebuie să te duc înapoi și nu prea avem timp! Am reparat boileru', spală-te că puți! Io mă duc pân' la farmacie rapid. În afar' de compensate, îți mai iau ceva?

Bătrâna și-a scos baticul slinos.

— Da, vezi dacă e Geta în tură ia-mi așa: ciclobarbital, sare, nilium, bromoval, nitrazepam, amitriptilină și anafranil! Stai că pun pe hârtiuță. A mai rămas tort?

— Da, în casoletă, dar numai după ce faci baie, te implor! Deschide geamurile că e jale! Hai, mă întorc în zece minute!

— Băi, Petrică, mai ești pe fir?

— …

— Ce dracu'! Eu mă strofoc acilea să te înveselesc și tu tot cu morcovu-n cur! Hai, relaxarea! Vreau un hohot cu dedicație!

— …

— Auzi, nu face pe depresivu' cu mine, bagă hohot, altfel ajungi la clocotit în untură! Îți promit cu mâna pe implant!

— …

— Așa, bravo! Mai tare!

— …

— Ei, vezi că se poate?

— …

— Bine, ajunge! Când mai ai chef de bancuri mă suni după miezu' nopții și te rezolv, ne-am înțeles? Gata! Vise frumoase!

— …

— Ce-ai spus?

— …

— Cum adică nimic! Văd că tu mă crezi și surd, și prost! Candidoză viermănoasă ce ești! Repetă ce-ai spus!

— …

— Repetă, am zis!

— …

— Mai tare!

— …

— Minunat! Acum vei asculta bancul până la capăt! Eu n-am vrut să forțez nota, am zis hai să-l delectez în două ședințe, dar acum nu pot lăsa o jigodie ca tine în suspans. Mă vei asculta mai departe cu atenție și vezi nu care cumva să-ți alunece receptorul de la ureche! Mâine vom face o recapitulare și va trebui să-mi reproduci cu fidelitate toată povestea! Altfel, dacă ne scapă ceva, te scăpăm în cazan, da? Bun, unde ne-am oprit?

— …

— Corect, la farmacie! Între timp, baba a făcut baie, s-a îmbrăcat într-un capot bordo cu nuferi aurii, a băgat la gușă un pic de tort, și-a pus o compresă la obrazul învinețit și s-a așezat pe canapea în așteptarea nepotului, Te-ai prins, nu?

— …

— Era bunica lui, din partea mamei, cretinule! N-a întârziat prea mult, a luat compensatele și ce crezi că a mai luat? Hai, participă și tu, implică-te, improvizează! Ce-a mai luat nepotu'?

— …

— Pâine? Handicapatule! A mai luat lapte, ouă, zahăr, ulei! Prostu' dracului! Pâine, auzi la el! Măcar dacă spuneai o intermediară, dar tu ai gura plină cu

căcat, de asta ești așa de laconic, că să nu-ți curgă pe cămașă sau ce dracu' ai pe tine… Chiar așa, ce ai pe tine?

— …

— Tricou? Și mai ce?

— …

— Pantaloni, așa, ai și chiloței?

— …

— Chiloți? Auzi la el, chiloți! Doar bărbații poartă chiloți, dar tu nu mai ești bărbat, am uitat să te anunț! De azi încolo ești fetița mea dulce! A doua fetiță, că prima este Ovănel, pubera mea proaspăt ieșită de sub bisturiu' lu' Păvălache! Aur din scârnăvie, alchimie curată! Mare geniu Păvălache! Econom cu anestezia, perfecționist, inovator! I se mai spune vrăjitorul din găoz! El a inventat himenul de gât și himenul de cur! Știi cum te rezolvă? Nici nu-ți vei aminti că ai avut coaie, barbă sau voce groasă! Să vezi cum se chinuia Ovănel pe vremuri, când era bărbat. Păvălache l-a citit de la o poștă! L-a sedus, l-a testat și l-a rezolvat! Țac-pac! Acum e Nela, că Ovănela sună prost. Nela, suspinu' moroilor, crema sucubilor! Ce zici?

— …

— Taci?

— …

— Da, știu că ți-a frânt inima și ție! Ce să mai vorbim, e mort combinatu' după ea! Dar lasă, chiar dacă Nela nu te place ca bărbat, o să te placă, căca-m-aș, ca femeie! Poate ajungi prietena ei cea mai bună, mai știi? În general, se fâțâie pe la contabilitate, iar noaptea se întreține cu balerinele de la Vârtej. Dacă vrei, Păvălache te face contabilă, direct! Că balerină nu cred că iese dintr-o pocitanie ca tine! Ovănel avea din start coapse late și bărbie subțire, da' tu, ce dracu'! Te-am văzut de două ori și de două ori m-am speriat! Se numește elefantiazis, mânca-mi-ai bătăturile! Știu că sunt cinic, dar așa am învățat eu de mic! Jigodiile trebuie mușcate! Câinește! De la câine vine cinic, înțelegi? Și eu sunt câine, doar că am depășit stadiul de câine pervers; eu merg în față și te mușc de față! Scurt! Sau mă omori, sau te omor! Mai respiri?

— …

— Bravo! Hai să recapitulăm! Dacă o vrei pe Nela, te faci contabilă, îți lași în taină puță, organizezi o petrecere în pijamale, un somnifer în capucino și gata! Faci ce vrei, cu cine vrei și cât vrei! Visu' pulii, nu? Restul sunt detalii. Țâțe, glăscior, epilare definitivă, podoabă capilară, năsuc, buze pline, tot ce vrei! Ce zici, urâtule? Intri de mâine la Păvălache? Sau nu mai vrei la Nela sub cearșaf? Libidinoșenie! Auzi la ea, pâine! Ce fetiță lipsită de imaginație, ce lacună insipidă! Dumnezeule! Dar lasă, hai să depășim momentul stânjenitor! Ne-am relaxat, gata! Putem trece la anecdota noastră haioasă. Așa, după ce nepotul s-a întors de la cumpărături, băbătia l-a abordat direct:

— Măi, Cristi, tot mă chinui să înțeleg! Poate nu-i treaba mea, dar aventurile tale scârboase mă scot din minți! Cum ai putut să te cuplezi cu Tais? Cu panarama aia, cu deșănțata aia flirtăcioasă! Ce-ai găsit la ea? Spune-mi! Ce are Tais și nu are Mioara?

Cristi n-a reacționat, iar asta a întărâtat-o pe babă.

— Hai, nu face pe secretosu' cu mine, povestește-mi ce ți-a oferit Tais! Surprinde-mă!

— Pace! Asta mi-a oferit! a bolborosit Cristi în timp ce scotea cumpărăturile din sacoșă. Și dacă mi-ai oferi și tu niște pace, nu m-aș supăra!

— Pace? Auzi la el, pace! Măi, Cristi, nu mă lua pe mine cu din astea! Sau îmi spui clar ce are Tais și nu are Mioara sau… îl însărcinez pe Valeriu să vă organizeze o tragedie de primă pagină! Să mor de dor! Nu-mi subestima dracii! Uite ce mi-ai făcut, îmi ești dator cu o destăinuire! Concentrează-te și povestește-mi care-i faza cu Tais!

— Îmi place de Tais! Ce mai vrei? Ne înțelegem minunat. Nu e geloasă, e atentă!

— Atentă? Ce căcat, măi, Cristi? Ce-i asta? Eu te-am rugat ceva și tu din nou mă jignești! Ce are Tais, te-am întrebat? Concret! E bună la pat?

— E bună!

— În ce sens?

— În sens bun!

— Pizda mă-tii, dobitocule! Te mai întreb o dată. În ce sens?

— Of, Doamne! Este bună în sens că… adică știe să…

— Să se fută?

— Da, știe să se fută!

— Bravo, minunat, știe să se fută! Morții tăi de introvertit! Știe să se fută! Ce deznodământ incredibil! Nu-mi vine să cred! Te pomenești că știe să se fută în pielea goală, nu? Te uiți la mine când vorbim! Nesimțitule! Mi-a crescut tensiunea din cauza ta!

— Îmi pare rău!

— Părerea ta de rău nu mă întinerește! Și nici nu mă scutește de menopauză! Dar lasă, hai să ne întoarcem la telenovela noastră puerilă, la gemul sinistru care ne înghite zilele! Deci, Tais știe să se fută! Încântător! Iar dacă știe să se fută, fii atât de drăguț și spune-mi cum anume știe să se fută? Să nu sari peste detalii picante, că te ia dracu'! Hai, ne concentrăm! Ce știe fata?

— Știe să mă întărâte, să mă surprindă…

— Căcat! Noi am ajuns la futut, măi, băiete! Am depășit preludiul, întărâtarea, surpriza! Înțelegi? Nu te mai învârti în cerc! Vrei să te ajut?

— Da.

— Bun. Ne-am oprit la știe să se fută! Am înaintat și iată, minune mare, s-a deschis un nou orizont! Știu că îți este greu, de asta nu vreau să te forțez, Doamne ferește! Vreau să-mi povestești ca de la nepot la bunică! Nu te încorda și nici nu te grăbi! Așadar, Tais știe să se fută, dar cum anume procedează, sare la futut imediat sau îți înghite pula mai întâi?

— Nu-mi înghite pula!

— Cum adică, ne te suge de pulă înainte să i-o tragi?

— Nu!

— Foarte curios! Nu știe sau nu vrea?

— Ba știe și vrea, dar n-o las eu!

— De ce n-o lași?

— Nu-mi place, de aia n-o las!

— Și de ce, mă rog, nu-ți place?

— Fiindcă toți fac asta, toate cuplurile au adoptat metoda și s-a răsuflat, a devenit o gratuitate, nu mai e nicio taină la mijloc!

— Să înțeleg că mergi împotriva curentului! Foarte curios! Dar de futut tot o fuți, nu?

— Eu nu fut în sensul clasic, eu…

— Hai nu te scuza!! Nimeni nu a insinuat că a-i fute clasic! Dar să nu distrugem suspansu', că-i păcat! Stai să mă așez mai bine aici, că mi-a amorțit piciorul. Așa. Se pare că avem o situație mai delicată… Tu n-o lași să te sugă de pulă, iar în completarea controversei susții că nu fuți clasic! Aici ai grijă, nu mă dezamăgi, fiindcă prin futut clasic eu înțeleg acea mișcare mai lentă sau accelerată, obligatoriu cu pula-n pizdă și indiferent de poziție. Iar dacă îmi vei aduce argumente ieftine, gen futut în cur, ai dat-o în bară! Fiindcă și fututul în cur, nu te supăra, s-a clasicizat demult! Dacă susții că nu fuți în sensul clasic, mi-ai stârnit o bănuială că nu fuți nici în pizdă, nici în cur. Sau am înțeles greșit?

— N-ai înțeles greșit!

— N-ai înțeles greșit, tanti Ana! Așa ne exprimăm! Hai!

— Hai, Galina, te rog, nici chiar așa!

— Niciun fel de Galina! Sau îți bagi picioarele în pactul nostru?

— Nu!

— Atunci fii drăguț și repetă după mine: tanti Ana linge rana!

— Tanti Ana linge rana!

— Perfect! Hai să recapitulăm. Explică-mi și mie cum fuți mătăluță, dacă nu în sensul clasic? Fuți neoclasic?

— Neoclasic e prea mult spus, tanti Ana. Dar lăsând ironia la o parte, vă spun cu mâna pe inimă, eu nu fut nici în pizdă și nici în cur!

— Ușurel, Cristi, nu ne grăbim! Îmi place cum te exprimi, dar nu te agita că am palpitații! Hai, dezvoltă! Dacă nu fuți nici în pizdă, nici în cur și nici în gură, atunci unde fuți?

— Tanti Ana, hai să n-o mai lungim, o să-ți spun direct, eu sunt Protoscopit!

— Poftim? Hai că m-ai dat pe spate! Ești plin de surprize, într-adevăr, dar eu nu te cred! Protoscopiții, din câte îmi amintesc eu, nu au voie să părăsească fabrica!

— Adevărat, nu au voie, dar eu am aderat înainte de '89. De asta am voie!

— Totuna, nu te cred!

Cristi i-a zâmbit malițios babei și a început să se descheie la pantaloni. Baba a închis ochii. Cristi și-a dat

jos pantalonii, apoi chiloții. În cameră s-a făcut întuneric. Între cei doi s-a creat un tub tremurător de lumină.

— Hai, deschide ochii, ce dracu'! Spui că nu mă crezi, dar nici nu vrei să te uiți.

— Nu mă uit! Încetează! Te cred!

— Deschide ochii, ți-am spus!

— Nu-i deschid! Ajunge Cristi, te rog!

— Deschide ochii că-ți crăp capu'!

— N-ai decât! Eu nu-i deschid! Și oricum, s-a făcut întuneric! Simt!

— Deschide ochii! O să vezi ce trebuie să vezi! Deschide acum!

— Nu-i deschid! Omoară-mă, dacă vrei! Hai, omoară-mă!

Cristi și-a tras chiloții, pantalonii, s-a încheiat. În cameră s-a făcut lumină.

— Gata, tanti Ana, deschide ochii! M-am îmbrăcat.

Bătrâna a deschis încet ochii și a răsuflat ușurată.

— Măiculița Domnului! Tu chiar ești Protoscopit! Așa ceva… Și atunci… tu cu Tais, ce faceți? Ea știe?

— Știe! Și nu stă cu ochii închiși, crede-mă! Nu se ferește de adevăr așa cum se ferește bunica mea dragă și iubitoare!

— Auzi, hai să nu ne victimizăm! Este alegerea ei să-i deschidă sau nu! La urma urmelor, vreau și eu să mai clipesc omenește câte zile oi mai avea!

— Sigur! De ce te-ai sacrifica și tu! A fost de-ajuns s-o trimiți pe mama la Cheile Volcu! De ce ai renunța tu la confort?

— Gata, scutește-mă! Ea s-a dus de bună voie la Cheile Volcu! Eu n-am forțat-o! Întreabă-l pe Marian!

— Vai de mine, cunosc versiunea asta! Dă-i pace! Eu am obosit să mă tot supăr atâta! Ce-a fost a fost, am vrut doar să te mai tachinez un pic.

— Mă bucur. Hai să te mai tachinez și eu, fiindcă n-am înțeles prea bine. Dacă tu ești Protoscopit, să înțeleg că și Tais a fost avansată?

— Da! Altfel n-ar fi ieșit nimic!

— Incredibil! De fapt, săptămâna trecută am observat că Tais n-a mai clipit la ședință, dar nu mi-am închipuit că voi doi ați mers așa departe. Să nu-mi spui că mergeți noapte de noapte la rulantă!

— De patru ori pe săptămână!

— Vai de mine! Și pe Vârlan cum l-ați păcălit?

— Vârlan știe!

— Știe?

— Da, i-am spus!

— Nu-mi vine să cred! Sunteți nebuni! Cum a reacționat?

— N-a reacționat nicicum, dar cred că l-a bulversat curajul nostru!

— Probabil, după ce i-a jupuit de vii pe Bela și Nistor! Și nici mai târziu n-a comentat?

— Nu. Dar să știi că Bela și Nistor n-au fost jupuiți. E doar un zvon!

— Un zvon? Cum adică? Eu știam că au fost jupuiți în cârlige după ce au fost prinși la rulantă!

— Nu. Treaba a fost cam așa: Nistor s-a dat la Bela știind prea bine că Vârlan o place. Inițial, Vârlan s-a făcut că plouă, iar apoi a organizat un supracontrol! Duminică noaptea!

— Aoleu!

— Da! Și a descoperit un cheag în pasta de pietrificare.

— Era de așteptat! Mă mir că nu s-a blocat rulanta!

— Cu toții ne-am mirat. Și azi ne mai mirăm! Și ne vom tot mira! Ca să nu mai zic de generațiile care vin! Dar se vede că n-a fost un cheag centralizat. Înțelegi?

— Să nu-mi spui că a fost un *ghem de negură*!

— Da, a fost un *ghem de negură*!

— Incredibil! Și cum a procedat mai departe Vârlan, dacă spui că nu i-a jupuit?

— Vârlan l-a băgat pe Nistor în cuva de exfoliere și l-a expus la vibrații. Fără azot, doar vibrații, îți dai seama? N-a mai fost nevoie să-l jupoaie, i s-a dus de la sine carnea de pe oase! Uite-așa! Să vezi cum i-au plesnit tendoanele! Vârlan a făcut-o demonstrativ! Toată secția a fost de față! Să fi văzut ce paloare i-a năpădit!

— Îmi închipui! Iar Bela?

— Bela săraca, nu vrei să știi!

— Vreau! Vreau să știu tot! Cât mai multe amănunte sângeroase, te implor!

— Bine, Bela a fost închisă șapte zile în uscător, apoi dusă la tiparniță. Acolo i-au zdrobit oasele cu ciocanul și au băgat-o în malaxor, după *Metoda Răduță.*

Au scos din ea hârtie roz, poroasă. Mai știi agendele aurii pe care le-am primit de Sfântu' Ignat?

— Nu se poate!

— Da, se poate! Și dacă bagi agenda în benzină, o ții trei ore, iar apoi o lași la soare o săptămână, apare *Laus* pe fiecare pagină!

— Laus?

— Laus!

— Dumnezeule! Cum au făcut asta?

— Îl ții minte pe Victor de la *negare*?

— Cum să nu, cel cu soluțiile!

— Exact! Victor și echipa lui s-au ocupat de alcaloid. Nu știu ce-au întors, dar au compromis un creuzet și trei arcuri voltaice până le-a ieșit *amorsa neutră*! Apoi au ales un cățel albinos de la Magdalena din crescătorie și l-au ținut în amorsă călâie câteva zile până s-a făcut negru! L-au plimbat ca să-l stabilizeze, după care l-au îndopat cu ergot! După ce câinele s-a cangrenat, i-au extras amigdala și au macerat-o, iar soluția obținută au injectat-o în buretele de sinteză! În final, au stors buretele în fiertură și au scos un germene latent. Au expus germenele la radiații până le-a ieșit *Laus* pur.

— Incredibil! Nici nu mi-am imaginat cât de complex e procesul!

— Complex? Mă faci să râd, eu ți-am dat câteva detalii! Dac-ai ști cum se desfășoară procedura de estompare, ai rămâne fără grai! Dar n-am voie să-ți spun! Îmi pare rău.

— Hai, te rog! Măcar un detaliu!

— N-am voie, tanti Ana! Nu insista!

— Măcar o treime din procedură! Te implor, nu fi porc!

— Bine, un detaliu picant și atât!

— Da, puișor! Sunt numai ochi și urechi!

— Știi că Vârlan folosește un speculum aurit pentru dilatarea lăuzelor!

— Da, știu!

— Bun, fii atentă! Vârlan a făcut un contract special cu Victor pentru livrarea instrumentelor din Austria! Ei au metoda lor de preparare a oțelului, așa încât nu iese nicio fisură la poleit. Detaliu foarte important! Iar pentru a obține transferul de la un scopit

la o lăuză parțial pietrificată, trebuie sincronizate patru boilere comunicante. E o procedură extrem de periculoasă fiindcă vibrațiile depășesc de patru ori nivelul critic. Aici, austriecii nu s-au pierdut cu firea! Ca să nu le sară în aer cazanul principal, au inversat pompele de răcire și gata! Simplu și genial! Iar în ceea ce privește selecția scabeților pentru iradiere, sper că ești la curent!

— Păi, nu prea.

— Cum adică? Nu știi clasificarea scabeților?

— De unde să știu, măi, Cristi, eu muncesc la rotativă, nu la rulantă!

— Bine, hai s-o luăm ușurel. La hermasofiți, orgasmul fără ejaculare nu e o chestiune exersată, ci dobândită în timp. Din cauza implantului de ovare. Adică modificările hormonale duc la resorbția totală a canalelor seminale. La noi în secție, cu toate că se lucrează cel mai curat, doar unul din șapte supraviețuiește.

— Păi, normal, dacă voi faceți operații fără anestezie!

— Asta e procedura pentru accedere în sferă, ce vrei?

— Ce vreau? Eu cred că e timpul să renunțați la prostiile astea medievale!

— Nu se poate, tanti Ana! Noi am încercat o singură dată cu anestezie, dar s-a întâmplat exact cum a presupus Maia! N-am avut aflux de adrenalină și hermasofitul a ieșit necurat!

— Ce să zic! Necurat! De parcă adrenalina nu putea fi administrată în paralel.

— Am administrat și în paralel, inclusiv postoperatoriu, dar n-a ieșit! Ce mai vrei? Te bagi și matale cu sfaturi expirate! Vrei să-ți spun mai departe sau nu?

— Vreau! Dar explică-mi ierarhia, că nu prea înțeleg! Cine sub cine e clasat?

— Hermasofiții sunt în vârf. O treaptă mai jos se află Protoscopiții, iar dedesubt colcăie Scapeții. Se numește *Scara lui Adrachie.* De regulă, Scapeții sunt castrați de confrați, uneori cu anestezie, dar numai cei care se autocastrează fără anestezie ajung Protoscopiți! Asta dacă supraviețuiesc, deoarece canonul interzice

sutura și dezinfectarea. În cazul Hermasofiților, castrarea este exclusă, fiindcă se recurge la implant. Clar?

— Stai așa, m-ai zăpăcit! Dacă tu ești Protoscopit, înseamnă că ești la mâna Hermasofiților? Dar ei sunt închiși în izolatoare, eu așa știam! Ce ierarhie mai e și asta? Adică cei din vârf sunt cei mai chinuiți?

— Da, se numește Ararhie! Cei de sus sunt ținuți jos ca să poată înțelege condiția celor de jos! Altfel, dacă cei de sus nu empatizează cu cei de jos, n-au cum să-și îndeplinească funcția! Știi cum se face racolarea?

— Nu! Luminează-mă!

— Conclavul racolează amărâți numai din gangurile care au cheie de boltă. Avem doar trei din astea. Din biserici nu avem voie. După ce îndeplinesc *Grila Ovănel,* amărâții sunt angajați la fabrică unde li se oferă o îndeletnicire pe măsura aptitudinilor. Cei care se consideră epave sunt consiliați de specialiști în epave. Ratații merg la cursuri de împlinire, iar după o lună de îngrijiri și evaluări, comisia selectează șapte candidați și îi bagă la izolator.

— Clar de lună! Dar la ce grilă te-ai referit mai devreme? *Grila Ovănel* sau *Grila Nela*?

— *Grila Ovănel,* fiindcă a fost introdusă până la operație! După schimbarea la vintre, Nela a pierdut drepturile asupra *Grilei Ovănel.* A fost mare scandal pe chestia asta, însă Vârlan a fost de neînduplecat. Asta e, nu le poți avea pe toate! Și pizdă, și grilă, și himen în gât! E prea de tot! Cine dracu' își mai permite așa ceva? Oricum, Nela a suferit enorm. A bocit o săptămână, a renunțat la carne, a slăbit! Cum altfel? *Grila Ovănel* și azi produce, dar Nelei nu-i iese nimic din asta! Totul se duce la Vârlan. Apropo, odată, înainte de operație, Ovănel l-a scos pe Vârlan din pepeni fiindcă nu i-a răspuns prompt la întrebarea dacă e femeie sau bărbat.

— Vai de mine! Și ce i-a făcut Vârlan?

— L-a supus la *Testul Bârnea*!

— Ce test mai e și ăsta?

— Ei, ce test! La început se face o *prolongație* sintetică a mădularului, până la al Șaptelea Etalon. Apoi, cel testat trebuie să încheie *Cercul lui Terente*!

— Cum vine asta?

— Complicat și sângeros. Cel testat penetrează vaginal o soprană congelată, în poziție clasică.

Mădularul tre' să treacă prin ea până îi iese pe gură, apoi, din gura ei intră în gura lui, îi străbate stomacul până îi iese pe cur. Din curu' lui, intră înapoi, în curu' ei. Și uite așa se încheie *Cercul lui Terente.*

— Și Ovănel a reușit asta?

— Din trei încercări!

— Maică Precistă, ce osândă! Asta are vreo legătură cu oscilațiile lui Ovănel între bărbat și femeie?

— Are, tanti Ana, are! Vârlan nu lasă la pupitru oameni nehotărâți și slabi de înger! Ca să câștigi o poziție strategică trebuie să-ți pârâie tendoanele, să știi clar dacă ești femeie sau bărbat! Iar Ovănel, când a fost întrebat dacă este femeie sau bărbat, n-a fost sigur care dintre răspunsuri i-ar conveni lui Vârlan și a ezitat! Iar după ce și-a dat seama că nici el nu e sigur de orientarea sa, tăcerea i s-a mai lungit cu un minut! Vârlan s-a enervat și l-a supus *Testului Bârnea.* Iar după test, i-a mai dat o șansă și uite așa, astăzi o putem admira pe Nela, capodopera lui Păvălache! Ca să nu-ți mai spun că, după toate operațiile, maestrul a epilat-o definitiv, i-a lustruit porii și i-a implantat zulufi inghinali de aur!

— Superb! Pe vremuri, numai balerinele de la *Vârtej* mai primeau bonuri de masă plus epilare definitivă! Iar noi am rămas cu promisiunile! Căcat! Mai bine povestește-mi despre Hermasofiți. Ce se întâmplă după ce sunt băgați la izolator?

— Da, acolo începe greul! Prima treaptă este exfolierea arhetipală. La început, candidații sunt privați de mâncare și somn. Cel mai isteric dintre amărâți este dezmembrat în fața celorlalți, cu ajutorul „Discordiei", o mașinărie dotată cu lanțuri și pârghii. Asta potolește revolta, dar apoi se recurge la decapitarea celui mai calm și mai rezistent dintre candidați. Îți dai seama, confuzie plus foame, frică și nesomn! Se face din nou o evaluare, iar cei atinși de nebunie sunt transferați în *Salonul de Jad.*

— Salonul de Jad? Am auzit de el!

— Ce ai auzit?

— Am auzit că acolo subiecții se mănâncă între ei. Iar cine supraviețuiește…

— Stai așa, nu te grăbi! În *Salonul de Jad* este pusă o masă cu mâncăruri care mai de care, în special cărnuri fripte, coapte, afumate, grătare, pârjoale, cârnați, etc.

După ce nebunii se înfruptă cu disperare și se prăbușesc în spasme și vome, sunt duși la recuperare, apoi în salonul de proiecții. Acolo e proiectat un film unde fiecare își recunoaște câte un membru al familiei: soție, copil, frați, părinți. Rubedeniile sunt adunate laolaltă într-o hală, sunt dezbrăcate, imobilizate și înjunghiate cu andreaua. E o singură andrea pentru toți, aurită și sfințită de Adrachie Spânul. După asta, cadavrele ajung la bucătărie, sunt tranșate, gătite și servite în *Salonul de Jad.* Adică subiecții mai întâi se înfruptă, apoi vizionează filmul odios, ca să vadă ce-au mâncat! Procedura se numește *Titus și Tamora*!

— Tamara?

— Tamara pe dracu'! Tamora! Din *Titus Andronicus*! Cea mai sângeroasă lucrare a lui Shakespeare! Paisprezece crime, treizeci și patru de cadavre, trei mâini tăiate și o limbă! Țin minte că Vârlan a turbat când a citit lucrarea! A zis: „Ce dracu', noi suntem mai fraieri?" Apoi a organizat câteva supracontroale la rulantă și a depistat patru *ghemuri de negură*! Șaptezeci de oameni implicați, respectiv șaptezeci de limbi smulse, o sută patruzeci de ochi scoși, șapte sute de degete, doar de la mâini! Ditamai materialu' de tragedie! Vârlan a căutat și un scriitor pe măsură, să imortalizeze măcelul. L-a găsit pe unul, Ondin Armeanca, tare la modă, și a însărcinat-o pe Nela să pregătească din timp o cronică aprofundată, cu trimiteri la Seneca și Thomas Kyd. Însă Ondin nu s-a descurcat și Vârlan l-a jupuit în cârlige! Cronica a circulat cu succes, dar cartea n-a mai fost scrisă! Mare stupefacție prin librării! În fine, hai să-ți povestesc mai departe, cu testele. Am ajuns la *Titus și Tamora.* Apropo, etapa asta e nimicitoare! După ce subiecții descoperă că s-au înfruptat din neamurile lor, nebunia lor se adâncește! Câțiva ajung într-un soi de catatonie. Încremenesc cu ochii holbați, mugesc și se leagănă haotic. Aici intră în scenă Spurca Țana, însoțită de patru asistente în pielea goală, înarmate cu tot soiul de vibratoare și alte ustensile cu care se apucă să-i excite pe nebuni. Amărâții nu mai opun nicio rezistență. Vibratoarele asigură ejaculări chiar și în lipsa totală a erecției. În final, Spurca Țana îi snopește în bătaie cu o vergea de argint, după care nefericiții sunt spălați și

îngrijiți câteva zile, până își revin; asta dacă se poate numi revenire starea în care ajung.

— Și gata?

— Ei, gata! Subiecții sunt pregătiți pentru implantul de ovare sau castrarea directă, în funcție de concluziile comisiei asupra stării lor. Pentru statutul de Hermasofit sunt selectați trei candidați dintre care doar unul supraviețuiește. După implant, Hermasofitul este băgat în *Butoiul lui Diogene*, o capsulă izolată fonic, bine ventilată și lipsită de lumină. Butoiul se rotește încet, așa încât Hermasofitul ajunge periodic cu fața în jos, suspendat în hamuri. Asta pentru a evita atrofierea și emacierea țesuturilor, fiindcă Hermasofitul petrece un an în butoi.

— Un an?

— Da! Este alimentat prin perfuzii, iar niște sonde sunt conectate la intestinul gros și vezica urinară ca să asigure evacuarea dejecțiilor. La ieșirea din butoi urmează antrenamentele pentru revenirea la poziția verticală. Apoi se trece la „remortificare", o procedură în care Hermasofitul e strangulat până i se oprește inima, este resuscitat și iar strangulat. În total, revenirea trebuie să se producă de șapte ori, de-a lungul a șapte zile. La a patra sau a cincea strangulare, șansele de revenire scad, însă doctorii au la dispoziție aparatura necesară pentru a supraveghea și stabili cu exactitate momentele cheie legate de resuscitare și asistență. Procedura de „remortificare" nu se limitează la sufocare și resuscitare sistematică, în pauze, când Hermasofitul e conștient, Spurca Țana îi aduce într-un talger un cap de copil cu ochii scoși! Apoi, Hermasofitul este din nou sufocat, și iarăși i se aduce capul de copil. De șapte ori, cum spuneam. La încheiere, Hermasofitul nu mai reacționează. Practic nu-și mai dă seama unde se află, cine este. Ultimul a fost botezat Arierache Pricuratu! Spurca Țana l-a îmbăiat în *smirnă vitregă,* iar Vârlan l-a dezvirginat.

— Oare mai simte vreo plăcere?

— Cine?

— Vârlan! Totuși, combinatul e mare, plus filialele… Poate e un alt fel de plăcere, sufletească!

— Căcat, sufletească! De unde? Vârlan a încheiat-o cu sufletescu' demult! La ce-i bun sufletescu', spune-

mi? Nu ți-ai dat seama că mila, dorul, emoția sunt niște vicii sinistre? Crezi că Vârlan întâmplător a îndesat-o în țeapă și a expus-o la intrare tocmai pe Mila Cernea de la Resurse? Ea avea totuși statut, imunitate! Nu te-ai gândit la asta?

— Da, ai dreptate, nu m-am gândit. Dumnezeule!

— Și mai lasă-mă cu Dumnezeul tău, ți-ai făcut năravi! Una, două și Dumnezeu! De unde atâta Dumnezeu? Mai linge rana, tanti Ana! Iar noi, Petrică, facem pauză, că-i târziu! Reluăm mâine, te-am pupat!

Zaharia a pus receptorul în furcă. S-a așezat la birou, a luat din sertar o cutiuță veche din lemn, a scos din ea un trabuc pântecos, i-a retezat vârful cu ghilotina și l-a aprins. A plimbat fumul printre măselele de aur, a dat drumul la un rotocol vâscos și a încremenit cu privirea sticloasă la fotoliul sub care dormea șoricarul.

Iz de rodie uscată

Ileana s-a trezit cu o senzație de neliniște apăsătoare. A stat câteva secunde nemișcată, apoi s-a ridicat și a luat-o agale spre baie. A aprins lumina pe coridor, s-a uitat la ceas. Abia trecuse de miezul nopții. A dat drumul la apă în cadă și s-a uitat în oglindă. O neliniștea un vis proaspăt pe care nu reușea să-l reconstruiască. Și-a lipit fruntea de oglindă, derulând în minte scenarii bizare pentru a reconstrui visul uitat. Dar nu putea scoate nimic la suprafață. Se afla undeva… Unde? Era o pădure… Nu, o grădină, poiană, ziua, noaptea, nu, nu… Erau mai mulți, cine erau, nu era nimeni, doar ea sau… Nu, era o casă, era în casă… unde era? În câmp, bătea vântul… Nu… la mare, în pustiu, în vârf de munte… Nu… era într-o instituție, școală, grădiniță, pușcărie… temniță… Nu… măcelărie, fabrică… fabrică! Ce fabrică? Mai degrabă uzină, sau… poate un combinat. A oprit apa, și-a scos chiloții, a pășit în cadă și s-a întins. A închis ochii.

Combinat… Nu, era un depozit uriaș. Da, era un depozit și ea zăcea sub un morman de cadavre poleite cu aur. Dumnezeule! A deschis ochii, apa se mai răcise puțin. Din dormitor s-a auzit un zgomot. Nu era din dormitor, era de sus, de la vecini. Inima îi bătea puternic.

În minte i-au răsărit imagini sângeroase, din filme de groază, cu femei ciopârțite în baie, atacate de creaturi sinistre. A zâmbit descumpănită, a ieșit din baie, a aprins lumina în toate camerele. A intrat în dormitor, s-a uitat la patul răvășit, a scos din dulap un prosop. A început să se șteargă încet. Prosopul era ciudat, părea din piele, parcă se transforma în mâinile ei. L-a aruncat înfiorată pe pat. Era un simplu prosop, pufos și umed.

Și-a adus chiloții din baie, i-a mirosit, s-a uitat la ei, i-a întors pe-o parte și pe alta. Aveau doar o pată roșiatică, puțin vizibilă. I-a purtat două zile. I-a mirosit din nou, aveau un parfum dulceag, un iz de rodie uscată. A stat cu ei lipiți de nas câteva secunde. A închis ochii. Era liniște. Apoi, de la vecini s-a auzit deșteptătorul. Un sunet sintetic și monoton, ca o vietate electrică. Dar nimeni nu-l mai stingea. Avea și ea un ceas, dar nu scotea sunete atât de stridente, era mai plăpând. A aruncat chiloții jos, s-a întins pe pat și a început să-și sugă degetele. A încercat să-și bage mâna cât mai adânc în gură. Cu cealaltă mână și-a astupat nasul. Respira din ce în ce mai greu, pe gură, prin spațiile mici care mai rămâneau. Peste câteva minute a dat drumul la nas, a început să suspine, și-a rănit mâna cu dinții, dar a reușit să-și bage degetele adânc în gât. A juisat îndelung, urlând înfundat, cu ochii scăldați în lacrimi. Tremura din tot corpul, cu fața în perna albastră. Plângea și striga din răsputeri: Lasă-măăăăăăă, laaaasăăăăăăăăăăăăăăăăă!

Vom vom vom

Pune mâna aici. Simți? Asta se numește aur! Din epoca de abur! Atât am vrut să-ți spun: nu mai tremura, toate se vor aranja cu puțină credință. Dar puțină, că nu suntem chiar așa de vulnerabili cum ne prefacem! Și nu te mai căca pe tine! În loc să te concentrezi la recital, tu pierzi vremea cu game de orfelinat! Pârâie nodurile, măi, femeie, suntem la mijloc de mai! Cât vrei să ne mai ții în derizoriu? Sau te-ai tâmpit de ieri până azi și n-am observat?

Bine, scuză-mă dacă te-am luat prea tare. Important este să-ți faci treaba fără să te agiți! Mergi pe formule bătrânești, vandabile, nu mă aburi cu improvizații și nu

te mai screme, nu e nimic de inventat! Excesul de zel trădează nesiguranță, nu uita asta! Să știi că nu există cărări bătătorite pe care să nu le putem bătători mai bine! Cine are talpa încinsă lasă urmă și pe asfalt și pe bazalt și pe granit! Înțelegi? Pentru început, ai grijă la ambalaj, la bentițe, să nu ne facem de râs! Uite la mine, n-am mai înjurat de doi ani, crede-mă! Și asta fără valeriană! Doar voință! Voință și carne! Ar mai fi de lucrat la gesturi. Se mai întâmplă să-mi ating fruntea cu degetele, însă tot mai rar.

Vezi că ți s-a întins fardul! Eu te înțeleg, sincer, te înțeleg foarte bine! Nici eu n-aș pleca! Aici am crescut, am suflat în păpădii, am alergat după bondari! Aici m-au năpădit regretele și tot aici mi-am fortificat tâmpenia! Aici am degenerat, înțelegi? Fiindcă m-am luat după o clepsidră cu păduchi! Am crezut în salturi calitative, ca și tine! Dar m-am prins că numai târâș poți păstra legătura cu pământul. Cei care se târăsc nu se împiedică! Adică, unde nu-i bubă, nu-i alifie, chiar dacă producătorul de bube e frate cu producătorul de alifii!

Tu spuneai că oamenii sunt bolnavi. Greșit! Lumea e bolnavă, nu oamenii! Lumea n-are legătură cu oamenii, știi bine! Eu, săptămâna trecută, mi-am scos un ac din talpă… Nu mă întreba ce-am pățit. Nu-mi amintesc să-mi fi intrat vreun ac, dar de trezit m-am trezit cu acul! Apoi mi s-a infectat rana – spital, mucegai… Apropo, unii dau șpagă să li se amputeze coada! Sănătatea ca atavism, poftim o temă de licență! Ciocnim și noi pentru ce nu vom avea niciodată! Ziua du-te-vino pe chestiuni externe, noaptea du-te-vino pe chestiuni interne! Iar tu, pe cine dracu' vrei să păcălești cu aerul tău subtil afectat? Dacă ești preocupată de chestiuni interioare, de ce nu te spinteci? E o scurtătură direct spre miezul angoaselor tale contrafăcute! Sau crezi că mă poți impresiona cât ești în viață? Crezi că îmi poți livra mie suferințele tale pe caniculă? Nimeni nu are nevoie nici de resemnarea ta elegantă și nici de frământarea asta cu iz de neant prefabricat! Tu ești prea atentă la tine, asta-i problema! Crezi că meriți mai mult! Rafinament, gesturi lăcuite! Dar cine va despăduchea pătura? Spune-mi! Cine? Sau tu crezi că vei scoate lumea din căcat cu teoriile tale despre virtutea schimbării?

Te uiți la mine ca mielu' la măcelar! Crezi că eu am avut de ales? Dacă s-a dat, am luat, dacă s-a arătat, am văzut! Cu toții am învățat să vrem! Iar acum vrem totul și încă ceva pe deasupra! Dar hai s-o luăm altfel, mai pe înțelesul nihilistului infatuat, că-mi vine să te iau la palme! Dacă Isus ar fi fost ghilotinat, ce-am fi purtat la gât? O ghilotină mică din aur? Ipocrito! Dacă te mai prind cu Dumnezeu de gât, te trimit la fabrică, unde n-ai voie nici cu mască, nici cu prezervativ! În două săptămâni vei scuipa gingii! Îți garantez!

Bine, bine, liniștește-te! Trebuie să mă înțelegi și pe mine, puișor! Tăticu' te-a protejat, dar acum tăticu' e os pe întuneric! Nu mă confunda cu reîncarnarea lui, te rog! Voi fi sincer ca lama, nu mi-a mai rămas nimic omenesc în buzunar! Aproape nimic! Adică, ce e omul de fapt? Un sistem care suge putere din nenorocirea aproapelui? Ne putem apropia de el, putem mima compasiunea, iar nefericitul ne va umezi umărul… Ah, ce virtute dulceag-amăruie să poți milui, să oferi mângâiere, să fii bun! Să spui: „Puteam fi eu în locul lui, dar, slavă Domnului, nu sunt!" Adică… Dumnezeu rămâne cu slava mai ales când se chinuie alții, nu noi! Complicată chestiune. Ai auzit pe cineva să spună: „Slavă ție, Doamne, că m-ai nenorocit!?". Există oare cineva cu atâta credință încât să șoptească pe întuneric: „Doamne, dă-mi toată mânia ta și toate pedepsele din lume ca să nu mai rămână pentru alții!?". Dacă nu gândești astfel, puișor, nu ești credincioasă! Ești o egoistă prefăcută, o scârboasă!

Uite la mine! Mă vezi? Încă pot să-ți fiu de folos! Cu cât îți este mai greu, cu atât mă simt eu mai bine! Adică mai am ceva uman în mine! Când nu vei mai fi capabilă să te ridici singură, îți voi întinde mâna, te avertizez! Doar atunci când nu vei mai fi în stare, când vei fi terminată! Până atunci, voi adulmeca prăbușirea, deznădejdea și chinurile tale! Și îmi vei mulțumi că nu ți-am sărit în ajutor! Îmi vei mulțumi că te-am lăsat să-ți descoperi resursele! Îmi vei mulțumi că nu ți-am dat atunci când încă mai erai capabilă de un ultim efort! De asta mă iubești! Fără trădare, mai deveneai precaută? Cum s-ar imuniza omu' fără o jigodie alături? Zero infecție, zero protecție! Lasă, nu-i cazul! Știu că mi-am ratat cariera de preot, dar n-am nevoie de recunoștința ta,

păstreaz-o pentru următorul om care se va bucura de eșecul tău! Nu e nicio metodologie la mijloc, te asigur! N-ai pe nimeni, nu uita asta! Nu te poți baza decât pe dușmani și trădători, ei te vor învăța să fii puternică! Uite un șervețel.

Fii atentă, într-o vreme am încercat să tac dracului din gură fiindcă aveam tendința să dau sfaturi și astfel cultivam vulnerabilitatea celor care apelau la mine! Nimeni nu e sincer, mai ales când te ajută! Își fortifică încrederea de sine, pornind de pe poziția interlocutorului mai înțelept. Sau invers, faci pe modestul, pe onestul, pe prostul, pe cine vrei tu, doar ca să insinuezi aproapelui că prin realizarea micimii tale ai crescut din punct de vedere filosofic! E veche țeapa și nici untura nu mai alunecă! Până la urmă, moralitatea este fardul cruzimii! Iar cruzimea este genetică, înțelegi? Hai să nu mai căutăm buba în mentalitate!

Cum îți spuneam, m-am hotărât să tac. O vreme, am tăcut virtuos și rezultatele n-au întârziat. Cei care altădată mă tot întrebau ce să facă, au început să se descurce mai bine, în special după ce am încetat să-i mai ajut. Alții s-au prăbușit, dar le-am întins o funie putredă ca să le spulber și ultima fărâmă de nădejde, apoi le-am întins o funie bună, dar n-au mai avut încredere, adică au făcut un pas înainte. Înțelegi? Mă căuta unul și mă tot întreba: „Ce să fac?”. I-am spus: „Degradează!”. După un timp, m-a căutat din nou și mi-a zis: „Am degradat, acum ce să fac?”. „Mai degradează, am zbierat la el, nu-i suficient!”. A revenit apoi, cu o voce sugrumată: „Am degradat de tot, nu mai am unde!”. L-am ascultat și i-am spus: „Degradează prin ceilalți dacă nu mai poți prin tine!”. „Cum prin ceilalți?”, m-a întrebat. „Ajută-i și pe alții să degradeze! Nu fi egoist!”. Dar nu s-a lăsat sedus, a rămas la căldicel, în egoismul său de iepure moral, fiindcă n-a înțeles metafora, deși a făcut un pas înainte! L-am auzit odată bolborosind pe sub nas: „Ajută-mă, Doamne, să nu te mai rog atâta să mă ajuți!”

Știi, acea disperare molcomă, cuminte, disperarea noastră plăpândă, domesticită, drogată cu puțină liniște sufletească, acompaniată de ceasurile tot mai grăbite… tic-tac, tic-tac, țac-țac, pac-pac sub capac! Cuie de nădejde să fie, că restul se rezolvă, inclusiv epitaful bine săpat și elegant. Uite clișeul de nădejde: carcera noastră

de carne și oase și canale de patos! Să vrei, să fii, să ai? Să judeci dumnezeiește dacă poți! Dacă nu, mai bine nu judeca, fiindcă ne-a spus Dumnezeu să nu judecăm și ne-a judecat fiindcă am judecat, iar apoi l-am judecat pe Dumnezeu că ne-a judecat, dar mai ales că nu ne-a lăsat să judecăm și iarăși ne-a judecat că am judecat judecata lui legată de judecata noastră, dar noi nu ne-am lăsat și am judecat și vom vom vom!

Presiune și efect

Am scăpat cana cu sânge, am urmărit cum cade, am admirat-o din toate unghiurile, am analizat locul unde credeam că va atinge gresia, mi-am imaginat că va cădea în toartă, dar nu s-a întâmplat așa. A căzut cu gura în jos, s-a spart, iar sângele s-a prelins alene, în sus, de-a lungul peretelui, mi-a inundat tavanul, mi-a înghițit lustra. Insomnia distorsionează percepția. Lucru știut. Uneori nu sunt sigur dacă gura mea nu e cumva o despicătură de topor. Poate sunt o rană în continuă cicatrizare, iar mâinile… poate n-am avut coate de la bun început, dar cineva le-a frânt și ele s-au adaptat, au făcut coate. Poate am avut degetele lipite, iar într-o zi am întins mâinile după ajutor și membranele au crăpat.

Ies pe balcon. Mă uit pe stradă. Somnoroșii traversează tăcuți. Mă văd printre ei, dar nu mai am chef de mine. Mă gândesc doar la liniștea de după. Tânjesc după apusul absolut al vremurilor. Știu că speranța este o erecție post-mortem, dar ce pot face? Încă nu mi-am asumat propria mortăciune! Dar sunt aproape! Mult mai aproape! Tremur doar pentru că frica de viu a pus stăpânire pe mine! Cei vii îmi dau fiori. Nu morții. Apropo, cei mai simpatici sucombați au un aer de copil ofensat, iar cei mai penibili arată impunător, morți încrezuți, cadavre orgolioase care nu fac decât să accentueze faptul că tocmai au ajuns mai puțin decât nimic. Cei vii la fel, își accentuează putreziciunea prin astuparea nasurilor! Dar, momentan, vrem nu vrem, suntem! Te-ai născut, trăiește și taci. Nu vrei să taci, spune ceva! Nu vrei să spui, țipă! Nu vrei să țipi, urlă! Măcar te vei auzi mai bine. Iar competiția asta, unde linia de sosire coincide cu cea de pornire… Doar un

paznic de îngeri păzitori se mai poate lăuda cu un post important și vechime. În rest, nici n-ai început că s-a și terminat!

Am întrerupt împachetarea și m-am dus să deschid. Era Ileana de la șapte, înfășurată într-un prosop, cu părul mustind a balsam de rodie. Avea ochii roșii. Se uita fix la mine, fără să clipească. N-a scos un cuvânt. Am stat așa câteva secunde, după care i-am închis ușa în față. A început să bată și mai tare. Nu i-am deschis! A mai bătut de câteva ori și s-a potolit. M-am uitat pe vizor. Nu mai era. Am deschis. Un minut sau două nu mi-am putut desprinde ochii de la petele de spumă din prag.

La patru am terminat de împachetat, am aruncat din frigider totul și l-am scos din priză. Am golit în toaletă canistrele cu fiertură de ovare. Am curățat gresia, am șters amprentele de peste tot. Am verificat sertarele. Înainte de a ieși mi-am lipit urechea de ușă. Am deslușit doar un zgomot de radio uitat între frecvențe.

Afară mă aștepta o mașină. Era toată lumea: Cefe, Lidia, Marian și curva lui de doi metri. Le-am spus că nu mai vin, dar Marian a ieșit din mașină și m-a apucat de păr. M-a tras după el, dar am reușit să-i dau un bocanc în tibie și un pumn în tâmplă. Am scăpat din strânsoare și am luat-o la fugă. M-am oprit ceva mai încolo. Inima îmi sărea din piept. Marian a început să bată din palme, Cefe și Lidia s-au dat jos din mașină și s-au îndreptat spre mine. Lidia mergea în față. I-am așteptat, dar, pentru orice eventualitate, am luat de pe marginea drumului o piatră cât să pot crăpa un cap. Lidia s-a oprit la vreo zece metri, a scuipat și s-a răstit la mine:

— E prea târziu, boule! Nu te mai poți retrage decât pe bucăți! Fiecare membru cu membrele lui! Ai uitat?

Am trecut piatra dintr-o mână în alta și am răspuns:

— Știi ceva? Eu n-am intrat nicăieri ca să mă retrag! Ai înțeles? Nu sunt curva nimănui! Mă piș pe banii lu' Manole! Să-i transmiți! M-am săturat să curăț căcatul după voi!

Lidia a zâmbit răutăcios. Cefe a scuipat în direcția mea, a împins-o pe Lidia într-o parte și strigat:

— Văd că te spargi în cristale, băi, pulică! Mă fut în morții neamului tău! Ai înțeles? Pregătește-te pentru mâine! Dacă dispari pe undeva, trimit măcelarii după tine și te bag în vânzare, la mezeluri! Ai înțeles?

— Băi, Cefe, lasă-mă cu țigănia asta! Ieri ne-am prăfuit împreună, mi-ai explicat teoria frăției, te-ai dat la soră-mea, iar acum vii cu frecții din astea? Zici că te fuți în neamul meu? Ai grijă cum vorbești, eu nu sunt scroafa ta retardată, îți beau sângele și mă piș cu el în sus! Cu presiune și efect! Ai prins figura, bulangiule? Hai s-o rezolvăm acum, doar noi doi! Fără curvele tale cu așchii ascunse între țâțe! Hai!

Lidia a început să râdă în hohote, Cefe a scuipat furios, dar n-a spus nimic. A luat-o pe Lidia de mână și s-a întors la mașină. Lidia se chircea de râs. Cefe i-a tras o palmă. Lidia s-a blocat pentru moment, dar apoi a continuat să râdă și mai tare. Cefe a împins-o în mașină și mi-a strigat cu voce răgușită:

— Te bag la mezeluri, fraiere! Ești o găleată cu mici, ai înțeles? Mă cac în sufletul tău! Pregătește-te!

Portierele s-au trântit pe rând, nervoase. Mașina s-a urnit, dar în momentul următor s-a auzit o fluierătură și mașina a izbucnit în flăcări, apoi încă o fluierătură. Zbang, parbrizul spart și iarăși zbang! Cocktail-uri Molotov! M-am uitat în sus. De la șapte, încă un cocktail! Cinci bucăți! Ileana îmi rânjea cu părul în ochi! Jos, vâlvătaie cumplită, urlete sfâșietoare! Doar Cefe și Marian, două torțe vii, au reușit să iasă din mașină. Au alergat haotic, s-au prăbușit, rostogolit, urlat. Degeaba. Ileana nu mi-a deschis.

Elasticitatea pleoapelor după deces

Trenul cu adrenalină se dezlănțuie fulgerător, secționează noaptea ca o nălucire stroboscopică. Mugurii se tocesc de suprafața cisternelor negre. Vântul urlă îndurerat, râmele ies din pământ, se întind ca niște cuie magnetizate, apoi se întorc mai adânc în huma de mațe. După sutele de mii de pupile încremenite într-o dilatare nesfârșită, mocnește împăcarea. Poporul se comprimă. Așteptări sedimentate, dor cristalizat. Din depărtare, răzbate mugetul prelung al sirenei de renunțare. Combinatul se ridică la orizont ca o așchie uriașă înfiptă adânc în ficatul vânăt al orașului.

Pruncii întrerupți s-au tupilat prin cuve etanșe, încremeniți în nedevenire. Frunzele se strecoară printre

aripioarele ventilatorului și se așternd domol printre borcane, eprubete cu cheag și registre îngălbenite. Somniferele mi se rostogolesc în esofag. Somnul nostru cel de toate nopțile, uitarea noastră de sine, amânarea viitorului mugind a neputință, amânarea putreziciunii din spatele zâmbetului strălucitor, duhnind a optimism! Uitarea uitărilor, reuitarea! E nevoie de o memorie a memoriei care să memorizeze procesul de memorizare. Un miriapod melancolic și orb care vine să-și viziteze craniul sub lespede. Conținutul tânjind după recipient.

Începutul e greu, dar nu întrece sfârșitul! De fapt, frica cea mai apăsătoare nu este legată de murire, ci de remurire! Remurirea e cea mai apăsătoare dintre experiențele reprimate la nesfârșit. Trauma traumelor! Ce ai fost? Ai mai fost? Oare nu te-ai oprit niciodată să te uiți la tine peste umăr, dintr-un viitor îndepărtat, să te vezi sub pământ, liniștit, fără pretenții, pe întuneric, să-ți vezi rămășițele, orbitele pline cu noroi, gura plină de râme îngândurate? Acum știi că ești viu, dar când n-ai fost? Crezi în gândire? Oare nu e clar că logica e un pumn izbind un perete mut? Peretele interior al craniului! Iar gândirea e precum unghia slabă-n calciu, scrijelind betonul carceral! Ca o pană plonjând în magmă!

Mă simt ca un prunc la mila șenilelor. Dacă mă voi prăbuși din nou, va trebui să mă lovești cu harapnicul. Altfel nu pot adormi. Dacă n-am o tragedie la îndemână, mă chinuie melancolia. Înainte de somn mă mănâncă gingiile. Mă asaltează un puhoi de șoapte care mă îndeamnă să zdrobesc porumbei cu biblia! Îmi închipui niște mormoloci zburători care alungă șoaptele și ele se risipesc prin coridoarele inflamate din capul meu. Mare e laboratorul tău, Doamne! Și sofisticată îți este aparatura!

Dacă în profunzimea unei pietre e o calamitate nucleară, atunci în profunzimea nemișcării e un vals pietrificat, o escapadă catatonică? Există oare un răspuns la lipsa totală a întrebărilor? Un ecou în sine, fără sursă! Ceea ce este, fiindcă nu are cum să nu fie! Un fel de potențialitate absolută, unde toate se vor petrece, mai devreme sau mai târziu, fiindcă nu e nicio numărătoare inversă, niciun deadline! Eterna taxă loto! Dacă ai la dispoziție eternitatea, biletul câștigător e al tău fie

mâine, fie peste un miliard de milenii, important este să nu-l completezi! E simplu, te retragi la călduț, la rațional!

Refugiu tihnit, nihilismul? Poate, poate nu vei mai fi! Ce bine ar mai fi să nu mai fi și nici să nu știi că nu ești. Ce plăcere! Apercepția!? Mierea nesimțirii totale! Cum se numesc cei atrași de nesimțire? Adică ce facem, dăm flăcările pe aburi? Cântăm despre anvergura încremenirii! Bine, bine! Și mie îmi place toamna! Dar flăcările pe aburi niciodată! Eu știu așa: haosul e o neînțelegere, iar deznădejdea dimpotrivă, o înțelegere prea intensă pentru a o putea suporta. Până la urmă, aterizarea contează. Iar restul e spumă, gelatină conceptuală, arome și aditivi. Fataclisme!

Singura noastră certitudine – știința finitudinii! Mai clădim o instituție, ne cocoțăm pe mormanul de tratate și ne apucăm de convertit mulțimile: „Veniți la noi, că noi știm! Știm pentru voi, știm ce aveți de știut, de făcut, de crezut! Aveți îndoieli? Nicio problemă, venim noi și vă setăm pe încredere absolută! Nu aveți convingeri? Vă oferim noi o gamă largă! Alegeți: știință, voință, credință, căință, neputință sau îndoială profesională, pentru cei rafinați! Avem sisteme, structuri, principii, postulate, funcții, disfuncții… Totul pentru a menține vălul persistenței. Suntem specialiști în substraturi!” Cu cât e mai deasă ceața din substrat, cu atât ne specializăm mai bine, fiindcă e mult mai greu de combătut ceea ce nu e prea clar. Sistematizarea – o fabrică de dogme! Coerența academică – o fosilizare precoce! Raționamentul pur – o pietrificare imediată! Instituțiile noastre generatoare de patologii!

Dar nimeni nu-ți poate interzice să mori așa cum vrei tu să mori. Cei care interzic asta, vor să mori așa cum vor ei. De ce n-ar muri ei așa cum vor ei să moară, iar pe mine să mă lase să mor așa cum vreau eu! Poate nu mai suport viața, poate am alergie la existență, poate vreau să ucid și mă sinucid ca să nu ucid. Poate vreau să omor la întâmplare pe oricine îmi iese în cale, dar aleg să mă omor ca să-mi salvez semenii! Poate sunt pe punctul să-l strangulez pe unul care îmi spune că sinucigașii nu se vor mântui, dar mă arunc în gol ca să-l salvez pe imbecil. Nici nu va ști că l-am salvat de la moarte! Nici nu va ști că trăiește datorită faptului că mi-

am luat zilele! Cel care îl judecă pe sinucigaș, judecă libertatea de exprimare a morții. Ce mai vrei? Ce-ți lipsește? Dacă nu mai vrei nimic, este clar, nimic nu-ți mai lipsește! Dar cum să nu vrei nimic, dacă inclusiv „ne-vrutul" e o virtute vrută? Cum să nu îți dorești ceva, dacă inclusiv renunțarea este o dorință ascunsă? Dorul de ducă! Dorul de liniște și „nesimțire" absolută, nu această nesimțire parțială, molima noastră cea de toate zilele. Oricum, uită ceea ce crezi despre ceea ce vezi! Să nu-ți imaginezi că ești mai mult decât un component. Necompusul necuprins e dincolo de componente. Orizontul se va îndepărta odată cu înaintarea ta spre orizont. Nemișcarea și ecoul prelung al muțeniei te vor călăuzi spre, din, prin, peste, sub, între, printre, către…

Nenăscuți pe cale dreaptă

Șerpuiam deshidratați prin ganguri. Ne-am luat după dâra de sânge, până am ajuns la operă. Mostra se cuibărise în garderobă. Am scos așchiile și am fugărit-o prin foaier, printre ligheane cu solzi, până am îndesat-o într-un colț și am eviscerat-o. Spre deosebire de celelalte, nu avea oase. Era moale ca un sac plin cu pui de șobolan. I-am întors capul pe dos, dar ghemul nu era acolo. Doar membrana atrofiată. Ne-am întors, dar tratativele au eșuat. Ca să ne îmbuneze, Ovidiu ne-a oferit o dansatoare nebună. Am expus-o o vreme, dar îi plăcea să-i muște de sculă pe neurologi. Adora în special creierul și testiculele. Am vrut s-o promovăm, dar ne-a destăinuit gradul și poziția în sferă. Plus câteva detalii din copilărie. Avea nouă ani, maică-sa era internată la Capacu, taică-su, un hingher tăcut, dependent de formol cu sânge de câine. Într-o noapte, și-a injectat aer în limbă, a legat-o pe fiică-sa, a bătut-o, i-a spart dinții cu ciocanul și i-a smuls unghiile. A violat-o trei zile și trei nopți. În ziua a patra a chemat salvarea, apoi, fără nicio emoție, și-a băgat în inimă o andrea înroșită pe foc.

Fata a nimerit pe mâini bune, a înfiat-o o profesoară de balet, dar n-a mai vorbit câțiva ani și nici nu și-a amintit de cele întâmplate. Când a împlinit optsprezece ani, la primul ei spectacol, a încremenit pe scenă. Apoi, dintr-odată, transfigurată de frică, a țipat:

„Capetele voastre carbonizate mă urmăresc cu orbitele fumegânde!”. Și a căzut. Lumea a început să aplaude. Nimeni nu i-a mai putut opri. Haosul, agitația dansatoarelor, resuscitarea nefericitei, țipetele profesoarei, toate n-au făcut decât să sporească delirul spectatorilor și aplauzele s-au întețit până la o isterie generală. În foaier s-a răspândit un miros de găină opărită.

Iar apoi, mult așteptatul zgomot de lighean scăpat și binevenita voce de garderobieră. M-a întrebat cu ce mănânc, dacă n-am dinți. I-am făcut semn că beau. A râs și m-a îmbrâncit strengărește. Mare bucurie pentru mine, o scuipătură prietenească sau un pumn de compătimire. Chiar dacă mi-au smuls limba, vorbesc cu degetele. Am scrijelit pentru ea o întrebare pe fundul ligheanului: „Cine mi-a înscenat viața asta?”. Am ciocănit în lighean, așteptând un răspuns, dar n-am auzit decât un zgomot de pași, scârțâit de cizme lustruite, apoi o mașină plecând. Cum de n-am auzit mașina venind? A fost acolo dintotdeauna? În foaier?

Am încercat să mă ridic, dar mi-am tăiat mâna într-un ciob. N-am reușit să opresc sângerarea. Am stat cu palma la gură și am băut o grămadă de sânge. Apoi, cineva mi-a dat peste mână, m-a apucat de păr și mi-a strigat în față: „Gata, ți-ai primit partea, mai lasă și la alții!”. M-am uscat încetul cu încetul, m-am desprins de mine ca o pană, am plonjat printre spectre până m-au zărit văduvele de la operă. Tăcute și grijulii, m-au îmbăiat, m-au îmbrăcat, mi-au cântat *Vom* și m-au condus la pavilion. Acolo era plin. Fanfara falsa îngrozitor. Pișcotarii semidescompuși se îmbulzeau în jurul tăvilor cu mațe de câine. Chelnerițele în paltoane de infanteriști ciuruiți împărțeau pahare cu măduvă. Una dintre ele s-a apropiat de mine, mi-a întins un pahar și mi-a zâmbit:

— Parcă ne-am mai văzut acum câteva trupuri!

— Câteva trupuri în urmă?

— Doar nu în față! Te numești Cristi, nu-i așa?

— Poate…

— Poate ce? Poate vrei chiureta cu care te-au scrijelit din mă-ta?

— Poate…

— Minunat! *Garçon,* chiureta!

Toți au încremenit cu gurile căscate. O femeie înaltă și slabă, într-o cămașă de noapte șifonată, a scăpat paharul cu măduvă pe podeaua de marmură și s-a apropiat în grabă. Avea ochii pustii. A început să mă adulmece, dar nu s-a atins de mine. N-am reușit să fac nicio mișcare. Era clar, femeia căuta ghemul. S-a oprit brusc, s-a înviețit la față și a urlat din răsputeri, scuipând spume sângerii:

— Cine te-a lăsat să intri aici? Duhnești a viu! Ieși afară! Acum!

Un chelner scund a îmbrâncit-o și a țipat:

— Lasă-l în pace, mumă! El n-are nicio vină!

Chelnerul s-a apropiat de mine, m-a luat de după gât și m-a sărutat pe frunte. În acel loc, pielea mi s-a topit instantaneu, până la os. Apoi mi-au adus chiureta învelită într-o frunză de nufăr. Văduvele m-au condus până la orificiul de expulzare. Tot ele mi-au tratat fontanela cu pastă de pietrificare și, după verificările de la secția *Nenăscuți pe cale dreaptă,* am ajuns la combinat.

Tuba Mirum

Renata a parcat lângă dubița albastră, plină de noroi. Dorin a coborât primul, iar fetele de pe bancheta din spate, Larisa și Livia, au continuat să povestească din inerție până când Renata a strigat la ele înfuriată. Afară se întuneca, erau în întârziere, și Renata părea mai mult decât îngrijorată.

Au pornit în șir indian pe o cărare îngustă către casa ce se zărea la vreo două sute de metri de parcare. Era o casă cu două etaje, veche și asimetrică. Avea acoperișul ascuțit, acoperit cu țigle degradate și era înconjurată de arini prăfuiți. Ajungând la poarta întredeschisă, Renata le-a făcut semn celorlalți să aștepte, după care a intrat în curte. A bătut la un geam, apoi s-a apropiat de ușa masivă din lemn de stejar. Ușa s-a deschis și din casă a țâșnit un șoricar argintiu cu ochii albaștri. Renata a tresărit și și-a făcut cruce. În prag stătea stăpâna casei, o femeie la vreo treizeci de ani, într-un capot lung și purpuriu. Renata a rupt tăcerea:

— Doamne sfinte, Cornelia! Ce-i cu șoricarul ăsta sinistru? Era să-mi înghit limba! Nici măcar nu latră.

— Lasă-l, e vai mama lui, bătrân și mut! A mușit anul trecut când ne-au atacat lupii, în pădure, noroc că aveam arma de vânătoare! A fost un coșmar, uite-te și tu la unghiile mele! Am scos la cartușe dilatate, nici nu vreau să-ți povestesc!

Cornelia a luat-o pe Renata de mână.

— Cu cine ai venit de data asta?

— Oameni de încredere, te asigur! Stai așa. Dorin! Fetelor!

Dorin, Livia și Larisa au intrat în curte. Câinele alerga în jurul lor sughițând bolnăvicios.

— Gata, Hulpănică, ajunge, avem oaspeți! Oameni buni cu gânduri bune! Poftiți, bine ați venit! Eu sunt Cornelia!

— Dorin.

— Livia.

— Larisa.

— Îmi pare bine! Intrați, vă rog!

Au intrat cu toții în casă. Cornelia își frământa mâinile agitată. Le-a ajutat pe fete să-și scoată blănurile. Nimeni n-a scos o vorbă. Au traversat un coridor întunecos, plin de cutii, colete, borcane și s-au trezit într-o sufragerie imensă, de-a dreptul luxoasă, în contrast cu aspectul exterior al casei. Cornelia le-a explicat:

— Eu sunt mai paranoică de felul meu. Nu-mi place să atrag privirile. De asta prefer o casă amărâtă la exterior și o mașină ruginită la poartă. N-am eu tendințe balcanice de etalare a virtuților. După cum ați văzut, nici câinele meu nu e vreun *cane corso*! De ce să creadă unii că am ceva de păzit sau că mi-e frică? Să știți că frica e magnetul nenorocirilor!

Toată lumea a izbucnit în râs, iar Cornelia a continuat:

— Dar casa e veche într-adevăr. Mi-a rămas de la soțul meu, poate v-a spus Renata. A fost a socrilor, iar înainte au locuit aici două familii, niște oameni deosebiți și importanți la vremea lor. Adamescu, apoi doctorul Miroiu, poate ați auzit de ei.

— Nu cred, a intervenit Dorin, rotindu-și privirile prin sufragerie. Oricum, simt aici un aer ales, în contrast cu tunelul de acces… scuze de comparație!

— Mda, tresări Cornelia, este mare zăpăceală în casa asta! De când am rămas singură… A fost o perioadă când am angajat niște servitori, dar soțul meu a avut niște datorii, am încercat în fel și chip să economisim. În final, ce să zic, bine că n-am fost nevoită s-o vând, e tot ce mai am! Mai este și Hulpanu. Soțul meu îi spunea *Cățelul Pământului*, dar, sincer, n-am văzut un cățel mai cuminte ca Hulpănică. Luați loc, mai este și acolo un fotoliu. Doriți un ceai, o cafea, un suc?

— Un ceai ar fi perfect!

— Și noi!

— Minunat, numai o clipă. Nicoleta! Nicoooooo!

Dintr-o cameră alăturată s-a auzit un mormăit nemulțumit. Apoi un zgomot de pași greoi. S-a deschis o ușă și în sufragerie a intrat un bărbat, trecut de cincizeci de ani, într-o salopetă gri, jerpelită. Ținea în mână o cană mare, aparent cu lapte. Era mic de statură, îndesat, ochii triști, cearcăne adânci, întunecate, iar gura strâmbă și întredeschisă trăda un fel de alienare incurabilă. Cornelia a tresărit.

— Ce faci, Serafim? Unde-i Nicoleta?

Bărbatul n-a reacționat. Părea înțepenit. Respira greoi, apăsat și se uita fix la musafiri fără a scoate un cuvânt. Cornelia s-a apropiat de el și i-a șoptit ceva la ureche. Bărbatul a schițat un zâmbet bolnav și s-a întors în camera de unde a venit. Cornelia l-a urmărit cu privirea, apoi a strigat ascuțit:

— Nicoleta! Am vorbit ceva cu tine! Unde ești?

Abia acum Dorin a remarcat profilul femeii. Avea gâtul lung și subțire, nasul ușor acvilin, urechile mici, buzele proeminente și senzuale. Totuși, părul negru, strâns într-un coc imens la spate, trăda o sobrietate maladivă. De undeva dintr-un coridor s-au auzit pași grăbiți. Peste câteva secunde, în sufragerie a intrat o fată la vreo șaisprezece ani, slăbănoagă, îmbrăcată într-o pijama albă. Avea părul roșcat și creț, ochii cenușii, pătrunzători. Cornelia a privit-o iscoditor, a luat-o de mâini, a sărutat-o pe frunte și i-a spus:

— Unde ai dispărut, draga mea? Știi că nu-mi place să țip după tine!

— Am… Eram la…

— Bine, puișor, avem musafiri! Hai să facem cunoștință. Ea este Nicoleta, sufletelul meu neprețuit!

Dorin s-a ridicat încet. A simțit o neliniște stranie fiindcă Nicoleta nu avea degete la mâna stângă. Și chiar această mână i-a întins-o. Pe moment, Dorin a ezitat s-o atingă. S-a instalat o tăcere apăsătoare, dar Nicoleta a zâmbit și a spus:

— Îmi pare nespus de bine că ați venit pe la noi în seara asta frumoasă de toamnă!

Renata a intervenit emoționată risipind atmosfera apăsătoare:

— Ce surpriză, Cornelia! Ce fetiță frumoasă! Eu sunt Renata, mă bucur mult să te cunosc! Ele sunt Larisa și Livia. Nicoleta le-a întins cealaltă mână.

— Eu sunt Nico și îmi pare nespus de bine că ați venit pe la noi în seara asta frumoasă de toamnă!

Pentru câteva momente s-a instalat din nou acea tăcere stranie, dar Cornelia a luat-o de mijloc pe Nicoleta, a mângâiat-o pe cap într-o tentativă stângace de a-i aranja părul, și i-a spus:

— Te rog din suflet, lumea este de pe drum! Vreau să pregătești un ceai… Suntem… unu, doi, trei… suntem cinci, împreună cu tine șase. Ceai și fursecuri. Hai, puișor, iar apoi… Nu, mai întâi ceaiul!

Nicoleta i-a aruncat o privire sfioasă lui Dorin, a surâs și a plecat în grabă. Cornelia a luat-o de mână pe Renata.

— Știu, draga mea, știu! Am multe să-ți explic! A trecut ceva vreme de când n-ai mai fost pe la mine. Nimic nu rămâne la fel, asta-i viața! Ți-am spus că sunt singură și într-adevăr sunt singură. Aici în inimă. Dar să știi, eu te-am așteptat, crede-mă! Ce să mai zic? Am fost… am fost ca niște surori!

— Lasă, draga mea, să nu ne întristăm, nu-i cazul! Timpul trece, noi ne trecem, clipele contează! Cunoști clișeele care ne compun! Mai bine povestește-mi despre schimbările astea, despre Serafim, dacă i-am reținut bine numele. Despre Nicoleta, despre șoricar, dacă tot ai promis! Oricum, sunt bulversată, crede-mă! Nici nu mai pot să imit relaxarea ca pe vremuri.

— Draga mea, nu trebuie să imiți nimic, te rog! Atâta amar de vreme am imitat relaxare, elitism, siguranță, înțelepciune, încât ne-am uzat. Din interior ne-am uzat, fiindcă am imitat interioare rafinate! În fine, astea sunt discuții neplăcute. Dragii mei, dacă vă lipsește

ceva, spuneți-mi! Imediat vine ceaiul, ascultăm o muzică frumoasă, vă arăt casa, iar până una alta vă mai povestesc de-ale mele!

— Chiar așa, zâmbi Renata, ceva noutăți de la Coriolan?

— Da, să vă povestesc și vouă. Coriolan a fost soțul meu. Acum trei ani a plecat în Austria, unde urma să pună la punct o afacere. De acolo mi-a scris câteva scrisori. În prima mi-a dat de înțeles că se va reține acolo pentru o perioadă neprecizată. A pomenit ceva de Furnale-Gomorna, de niște transporturi, și cam atât. Evident, asta nu mi-a plăcut deloc! I-am scris și l-am rugat să fie mai explicit.

Următoarea scrisoare a fost și mai îngrijorătoare. Despre niște oameni serioși pe care i-a cunoscut acolo și despre o posibilă afacere. Din păcate, doar atât mi-a scris despre afacere, că este serioasă. În celelalte scrisori mi-a sugerat să mă implic mai mult în combinațiile de aici. Asta mi-a părut ciudat, fiindcă el n-a avut niciodată încredere în mine din punct de vedere financiar. Plus că el nu mi-a dat niciun fel de indicații concrete, de unde să încep, ce să fac! Eu știam foarte puține lucruri despre afacerea lui de aici. Câteva terenuri, niște grajduri, carne, lapte, brânză, vreo douăzeci de angajați și cam atât. Apoi chestiunile s-au împuțit și mai tare! Coriolan nu mi-a scris câteva săptămâni, timp în care am fost vizitată de niște dubioși, care mi-au pus întrebări și mai dubioase: „Când se întoarce Coriolan de la Gomorna? De ce n-a trimis borcanele?”. Am ajuns în prag de criză nervoasă, dar ce puteam face? Le-am arătat scrisorile, le-am spus de Austria, i-am invitat să caute borcanele. Cu alte cuvinte, m-am purtat frumos și dubioșii s-au cărat.

Apoi, într-o zi, m-am pomenit la poartă cu un tip și mai bizar. Era dus rău, transpira și se uita mereu în spate! Nici nu i-am surprins privirea. M-a întrebat dacă n-am vreo veste de la Coriolan, apoi m-a rugat să-i arăt ultima scrisoare. Speriată cum eram, i-am adus scrisoarea, iar el a cercetat-o și mi-a spus că nu este de la Coriolan! M-a sfătuit să plec pentru două zile din localitate, dar nu mi-a dat niciun fel de explicații. Imaginați-vă în ce stare m-a lăsat! Nu mai înțelegeam ce se întâmplă! Am alergat în urma lui și l-am rugat să-mi

dea o explicație! În cele din urmă, înainte de a urca în mașină, necunoscutul mi-a spus: „La nouă *ghemuri de negură* iese un *cheag de ghemuri*!”. Atât! Bineînțeles, n-am dormit toată noaptea, iar a doua zi am stat ca pe ace! În cele din urmă, am decis să nu plec nicăieri! Am hotărât să rămân, indiferent de consecințe! Trebuia să aflu adevărul, cu orice preț! Mă știi, Renata!

— Da, puișor, te știu și te înțeleg!

— Îți mulțumesc! Dar asta nu-i nimic, să vedeți mai departe! Am mai primit o scrisoare, în ziua a treia. Plină de speranță, am cercetat-o. Avea un timbru cu turnul de la Usperia, adresa de aici, o ștampilă ștearsă și cam atât. Dar când am desfăcut-o, mi s-a tăiat răsuflarea! În plic era o bucată de piele uscată, ca o petală uitată peste ani într-o carte! De fapt, era o pleoapă. Mi-am dat seama după gene. Pe pleoapă era tatuat un simbol, ceva între stea și zvastică. În afară de asta am găsit și o hârtie cu niște formule, iar pe partea cealaltă un număr de telefon. La început am vrut să sun la poliție, în legătură cu pleoapa, dar am ezitat. Mi-am luat inima-n dinți și am sunat la numărul de pe hârtie. Mi-a răspuns o femeie. Mi-a spus că aștepta telefonul meu! Știa cum mă cheamă, dar eu n-o cunoșteam. M-a întrebat dacă am fost vizitată de un individ paranoic. I-am spus că da și femeia m-a rugat s-o caut peste două ore. N-am rezistat, am avut o criză de isterie și am început să țip la ea! Am rugat-o să-mi dea niște explicații. Ea mi-a repetat foarte calm să revin peste două ore, fiindcă avea de verificat niște date. Atunci i-am spus că voi anunța poliția, iar femeia, enervant de calmă, m-a avertizat că, dacă voi apela la cineva, voi fi dusă la nu știu ce abator și voi fi dezmembrată de vie! Apoi a trântit receptorul. Am înmărmurit pur și simplu. Două ore au trecut ca două săptămâni de nebunie! Am sunat-o. Mai vorbea cu cineva în paralel, dar n-am deslușit nimic. Apoi m-a întrebat de formule. I-am spus că am formulele, ea mi-a indicat un loc de întâlnire și mi-a promis că îmi va explica totul. Urma să mă văd cu ea în dimineața următoare, la o răstignire pe drumul spre Capacu. Am plecat cu mașina pe la patru dimineața. La cinci aveam întâlnirea. Am luat cu mine arma de vânătoare. Iertați-mă o clipă, mă duc să văd de ce întârzie Nicoleta. Numai puțin!

După ce a plecat Cornelia, Dorin a întrebat-o pe Renata:

— Tu chiar vrei să rămânem aici peste noapte?

Renata a zâmbit iritată:

— Ascultă, Dorinei, Cornelia mi-a fost colegă de facultate. Ce Dumnezeu, te-ai panicat?

— Nu m-am panicat dar… o văd pentru prima dată și deja ne-a luat cu orori! Cum să-ți spun, eu n-am pregătirea necesară ca să mă pot relaxa în condițiile astea! Propun să ne cărăm.

— Hai, că-i bună! Ce-ai pățit, mami? La urma urmei, dacă nu-ți place povestea ei, spune-i în față! Corneluș, schimbă subiectul că mă cac pe mine de frică! Roag-o să-ți arate un catalog de modă! Spune-i să-ți aștearnă o folie de plastic sub cearșaf!

— De ce faci mișto de mine?

— De-aia! Te-am rugat să vii cu mine ca să ne distrăm! Au venit și fetele, ce Dumnezeu!?

— Dar mi-ai spus că locuiește singură!

— Locuia singură, n-am știut! Și mie mi se pare ciudat, dar ce să fac, suntem deja aici! Ce să-i spun, că am uitat ciorba pe foc?

— Lasă… cred că vine!

— Hopa, c-am venit și noi, cu fiertura de trifoi! Sunteți bine? Hai să trecem cu toții la masa asta, sub candelabru! E mai comod și e mai multă lumină! Nicoleta, fursecuri am spus! Acum, dragii mei, îmi pare rău că n-am întrebat mai devreme. Vă e foame? Dorin?

— Nu, mulțumesc!

— Pe bune! Poate vrei niște sărmăluțe cu smântână sau măcar o ciorbiță?

— Mulțumesc, dar, sincer, nu mi-e foame!

— Ce-i cu voi, oameni buni? Fetelor! De ce sunteți așa de îngândurate? Nu vă simțiți bine? Renata?

— E în regulă, Corneluș, hai să bem ceva!

— Corect! Să bem ceva serios, nu ceai! Mă întorc imediat! Dorin, dacă te hotărăști cu sărmăluțele, mă anunți!

Cornelia a ieșit din sufragerie, iar Dorin s-a apropiat de Renata.

— Auzi, hai să ne cărăm! M-am plictisit! Hai altundeva, la un…

— Ajunge! În primul rând, nu este politicos! Oamenii pun masa!

— Oamenii? Cine era ciudatul ăla, unde i acum? Nu l-ai văzut cum se uita la noi? Ce-i cu fătuca aia fără degete? Ce pula mea se întâmplă aici? Se face doișpe imediat. Nicio muzică, niciun zgomot! Ție chiar îți place? Vrei neapărat să primești și tu o scrisoare cu pleoape decupate și tatuate?

— Ascultă, băi, paranoia! Ăla era un muncitor, femeia are grădină în spate, gospodărie! Iar treaba cu pleoapa s-a întâmplat acum zece ani, știu eu asta! Au trecut toate, s-au potolit apele! Gata!

— Stai puțin, cum adică zece ani? Ea spunea că ăla, Coriolan, s-a cărat în Austria acum trei ani!

— Prostii! A modificat ea cifrele! ca să retrăiască totul mai intens! Ca să apropie evenimentele alea, înțelegi? Fiindcă are o viață monotonă, de aia! Nimic nu se mai întâmplă în viața ei de când a părăsit-o Coriolan!

— Părăsit-o?

— Da, boule! Sunt prietena ei, am copilărit împreună! I-am ascultat de sute de ori poveștile îmbârligate! Are talentul să mai bage și de la ea câte ceva, dar nu prea multe!

— Sunteți nebune!

— Da, suntem, iar tu ești un fraier! Stai la locul tău și relaxează-te! Gata! Liniște! Oau, Corneluș, Nico, vă ajutăm și noi?

— Nici într-un caz! Este plăcerea noastră și ne bucurăm nespus că ați venit pe la noi. Nu-i așa, Nicoleta?

— Da, într-adevăr, îmi pare nespus de bine că ați venit pe la noi în seara asta frumoasă de toamnă!

— Dorin! Bere, votcă, absint? Țigări de foi? Fetele, ne simțim și noi bine în viața asta? Și n-ar strica un aperitiv. Of, ce zăpăcită sunt! Nico!

— Da!

— Pregătește un platou mare, te rog! Cu de toate!

— Dar lăsați agitația, Corneluș, mai stați cu noi! Uite, Dorin a vrut să te întrebe ceva!

— Sigur, Dorin, te ascult!

— Păi… am vrut să vă întreb despre casă. Eram curios câte camere are.

— Mă bucur că întrebi! Dar hai, totuși, să ne tutuim! Aici la parter avem patru camere plus bucătăria, sufrageria, debarale, baie, toaletă. La etaj mai avem patru camere, două dormitoare, bibliotecă, salon de audiții. Deasupra terasă!

— Salon de audiții?

— Da, noi avem o colecție mare de muzică! De la părinții mei. O colecție de raritați.

— Foarte curios… Ce muzică?

— În primul rând Sasha Kommer, opere complete! Apoi discografia lui Petruhin, sper că știi despre ce vorbesc!

— Nu prea.

— Cum adică? N-ai auzit de Mstislav Petruhin, continuatorul lui Eliseev? Mi se pare mai subtil decât Anna Croiser și chiar decât Berta Caroli! Să nu-mi spui că n-ai auzit despre Eliseev, Caroli sau Croiser!

— Asta e, n-am auzit, dar unde se încadrează?

— Greu de spus, muzica lui Kommer, Eliseev și Petruhin este greu de încadrat. Este dincolo de imaginație! Sincer! Adică pe Taulher, Fima Mozaikina, Leon Valerian sau Tabuki Do îi mai poți încadra undeva, dar pe Eliseev, Caroli sau Petruhin, ba! Oare muzica sferelor poate fi clasificată?

— Vai de mine, muzica sferelor? Explică-mi simplu, pe înțelesul omului normal! E muzică simfonică, lăută, flașnetă, corale, atonale, minimalism?

— Ești iritat?

— Nu sunt iritat, sunt curios! Și puțin frustrat, fiindcă nu sunt un diletant, crede-mă! Îi ascult cu mare plăcere pe Alma Leja, Ron Cabasone, Rudolf Averroes, dar despre Caroli și ceilalți n-am auzit nimic!

— Se mai întâmplă, Dorin! Sunt autori obscuri, nu s-au impus precum Alma Leja Rodriguez. Dar îmi place de tine, mi-ai trezit amintiri frumoase! Averroes este fantastic, chiar dacă nu se apropie de Lungentaub! Iar pe Cabasone l-aș plasa mai degrabă lângă Briolla. Și totuși, chiar n-ai auzit de Corina Voinescu, Aralena, Marten de Barr, Paramonoff, Demian Covalevski, Iren Lupan, Artur Zauss, Mario Morna?

— Artur Zauss?

— Da, marele Artur Zauss! A fost asasinat pentru convingerile sale politice. O parte din lucrările lui au

fost distruse, dar cele mai importante au supraviețuit. Prima ar fi *Caseta de bazalt*! Ai ascultat-o?

— Nu cred. Am auzit ceva de Artur Zauss, dar…

— Nicio problemă, ai ocazia să-l asculți la mine! În afară de asta, mai am și câteva casete video! Concertul de la Serpenta cu Iren Lupan și Paramonoff, plus festivalul de la Statz! Renata știe despre ce este vorba!

— Da, vara trecută Iren și Paramonoff au bulversat convențiile! Apropo, voi știați că Rascher de la *Anhenerbe* susținea că transpirația torturaților injectată în hipotalamus provoacă Viziunea Clopotului Absolut?

— Poftim?

— Mă rog, zero virgulă nu știu câte miligrame. Dar altceva mă frământă momentan. De ce Conclavul Carlson a refuzat șapte clopote turnate la Gomorna? Poate pentru că cei de la Statz au închis festivalul cu șapte bătăi de clopot, în amintirea lui Zauss? Eu așa cred, fiindcă Zauss, dacă vă mai amintiți, a fost dat în judecată de Conclavul Carlson, acum douăzeci de ani, pentru *Caseta de Bazalt.*

— Aud prima dată!

— Un pic de răbdare, Dorin! Dacă rămâneți la noi pentru câteva zile, veți avea ocazia să ascultați câteva chestiuni fundamentale! Nu doar *Caseta de bazalt*! În afară de astea, avem și o bibliotecă de neuitat! Nu vreau să mă laud, dar am un Durmaher cu acte în regulă! Am caietele lui Potapov și *Cartea Surdă* de Pagan Mermun. Iar specialitatea casei ar fi un Lausher de la 1609! *Stigmatikon* vă spune ceva?

— Mmm…

— Niciodată nu-i prea târziu! Eu n-am studiat decât o infimă parte din colecție! Soțul meu le-a tot adunat, a cheltuit o avere! De la *Somnium Timoris* de Omer Kuhnian, până la *Tormenta Lusionum* de Seno Lapa! Sau *Lumaenorma* de Meyerholz! Dorin, trebuie neapărat să arunci o privire peste ea!

— Cornelia, crede-mă, abia aștept să văd colecțiile, dar acum nu mă pot concentra, mă frământă o chestie!

— Sigur, spune!

— Bărbatul acela, Serafim, dacă nu mă înșel, cine este?

— Serafim? Este grădinarul. Așadar, fetelor, ciocnim? Mai avem și înghețată! Nu ne grăbim nicăieri!

Nico, fii drăguță! Dacă doriți, putem să ne mutăm la etaj, acolo e o atmosferă mai plăcută! Putem asculta muzică, răsfoi niște tratate curioase. Sau poate sunteți obosiți?

Câteva clipe Dorin s-a uitat nedumerit la Renata, iar Livia s-a ridicat de la masă și a întrebat:

— Unde se află baia?

— Te conduc imediat, se oferi Cornelia. Vino după mine!

Între timp, Nicoleta a plecat după înghețată, iar Dorin s-a apropiat de Renata.

— Ascultă-mă puțin, mie chiar nu-mi place atmosfera de aici! Femeia asta se dă mare și tare cu colecțiile ei! O face pe rafinata cu mine, iar eu mă simt ca un meltean! Și oricum, am o presimțire nasoală! Uite, încă nu-i târziu, hai să ne cărăm!

— Cretinule! Ți-am explicat frumos, nu ai de ce să te îngrijorezi! Ai văzut prea multe filme horror! Ce dracu' ți se pare straniu?

— Totul! Casa asta, femeia asta, fătuca aia infirmă și replicile ei sinistre!

— Dacă nu-ți place, cară-te în pizda mă-tii, boule! Scuze fetelor, dar nu mai pot! Hai, ce mai aștepți, salvează-te cât nu-i târziu! Îmi vine să râd. Nu te mai recunosc, ești mai fricos ca o muiere! Ce zici, Larisa, suntem în pericol?

— Încetați! Dorin, calmează-te! Totul e perfect! Cornelia e foarte drăguță cu noi, Nicoleta la fel, iar domnul acela, grădinarul, ce să zic…

Zgomotul de pași a întrerupt discuția. Cornelia și Nicoleta și-au făcut din nou apariția.

— Ce mai faceți? Am venit cu surprize! Cine poftește înghețată cu sirop de căpșuni? Dorin, văd că nu te-ai atins de băutură! Vrei să rămâi lucid, să controlezi totul, să observi, nu-i așa? Hai, Nico, repejor! Înghețata! Vedeți cum se descurcă? N-ai spune că n-are degete! Sărăcuța, nu-i place să povestesc ce i s-a întâmplat! Nu-i așa, Nico?

— Nu!

— Ce nu?

— Nu-mi place să povestești ce mi s-a întâmplat în acea seara frumoasă de toamnă!

— Bine, puișor, nu dăm din casă!

Cornelia, ușor încruntată, a împărțit cupele, după care s-a apucat să adune paharele goale. Dorin a fixat-o cu privirea și a spus pe un ton acid:

— Văd că e cineva care nu vrea înghețată, sunt doar cinci cupe!

Cornelia a reacționat imediat:

— Cum adică e cineva care nu vrea? Toată lumea vrea! Suntem cinci, nu?

— Suntem șase!

— Ah, iertați-mă, ce zăpăcită sunt! Am uitat de Livia. Era la baie! Sper că nu s-a rătăcit în căsoiul ăsta! Avem niște coridoare mai întortocheate până acolo, adică până aici. Nicoleta, puișor, du-te și vezi dacă nu cumva s-a rătăcit Livia!

Dorin a urmărit-o neliniștit pe Nicoleta, apoi s-a ridicat de la masă și s-a apropiat de o pictură pe care tocmai o remarcase. Era un tablou vechi, un portret de femeie cântând la vioară, dar, în loc de arcuș, avea un soi de tijă subțire din sticlă sau cristal. Avea ochii închiși. Dorin a remarcat adâncimea picturii, nuanțele calde, un clar-obscur amintind de Theo Vandena. În planul doi, o lumină vâscoasă, auriu-sângerie de la un șemineu în planul doi. Femeia avea capul înclinat, iar pe obraz i se prelingea o lacrimă. Dorin a simțit o căldură stranie care i-a învăluit trupul. Apoi a tresărit. Cornelia era lângă el. L-a cuprins de umeri, și-a lipit buzele de urechea lui și i-a șoptit:

— Nu trebuie să-ți fie frică de mine! Vreau să te simți bine, vreau să mă săruți, să mă dezmierzi, îmi plac mâinile tale… de când ai venit am vrut să-ți spun asta! Sunt așa de singură!

Descumpănit, Dorin a întors capul spre masă. Renata și Larisa se sărutau. Cornelia l-a mușcat ușor de buză, iar el a cuprins-o de mijloc. Au început să se sărute din ce în ce mai lacom. Cornelia avea gust de căpșuni, îl strângea pe Dorin în brațe și respira adânc, voluptuos. Renata a început s-o dezbrace pe Larisa. Între timp, din coridorul întunecat și-au făcut apariția Nicoleta și Livia. Fetele s-au oprit și au căscat gurile, mirate. Nicoleta și-a acoperit fața cu mâinile și a fugit înapoi, pe scări, dar Livia a rămas. Liniștea din sufragerie era întretăiată de foșnete și suspine. Renata o dezbrăca și o săruta pe Larisa. În timp ce o dezmierda pe Cornelia, Dorin a

observat-o pe Livia și i-a făcut semn să se apropie. Cornelia s-a rupt din brațele lui Dorin. Avea sânii dezgoliți, ochii strălucitori, iar buzele îi ardeau ca un foc îndepărtat. S-a ridicat încet, cu părul desfăcut, de un negru pătrunzător.

— Dragii mei, să mergem sus! Vreau să facem baie împreună, să gustăm un vin ales, să ne îmbrăcăm în halate albastre de satin, iar apoi să ne descoperim ca niște lumi străine și să ne iubim, să ne iubim la nesfârșit. Vom pune *Tuba Mirum* în surdină, iar Nico ne va citi din *Somnium timoris*! Doamne, dacă aș putea, aș plânge în latină! Ah, reducționismul vremurilor mă omoară!

Dorin s-a ridicat încet. Vedea totul ca prin ceață! Lucrurile se dizolvau, apoi răsăreau, o beție a minții pe care nu și-o putea explica. S-a apropiat ținându-se de masă; avea ochii întredeschiși. Cornelia l-a luat de mână, l-a tras încet spre ieșirea din sufragerie. Renata și Larisa s-au ridicat. Livia părea vrăjită, se clătina încet cu ochii imenși, ațintiți spre nicăieri. Renata le-a făcut semn să vină. Agale, toată lumea a pătruns în miezul casei, iar în sufragerie s-a lăsat liniștea.

Trecuse de doișpe, luminile s-au estompat, au devenit mai calde. De departe, pe scări, s-a rostogolit vocea languroasă a Corneliei: Nicoleta, puișor, te așteptăm!

Pe la unu, în sufragerie a intrat Serafim. În aceeași salopetă, cu aceeași cană în mână. S-a apropiat de masă, a lăsat cana și a ridicat una dintre cupele în care mai era înghețată. A lins marginea cupei și a lăsat-o pe masă. A făcut un tur de sufragerie și s-a oprit în fața picturii. S-a uitat la ea fără să clipească, nemișcat, după care și-a acoperit fața cu palmele și a început să plângă. După ce s-a mai liniștit, și-a șters lacrimile cu dosul palmei, s-a uitat precaut în jur și iarăși s-a apropiat de masă. A început să scotocească prin buzunare, a deschis un sertar și a privit îndelung obiectele de-acolo. Sertarul avea patru compartimente. Unul era gol, unul era plin cu lumânări, unul cu tuburi subțiri de cristal și ultimul cu niște cutiuțe ovale din lemn. Serafim a numărat lumânările, apoi a luat din celălalt compartiment un tub de cristal, i-a cercetat cu atenție capetele, l-a strâns între degetele butucănoase și l-a frânt în două. Clinchetul subțire care s-a produs la frângerea tubului părea că nu

se mai stinge. Serafim a mirosit unul dintre fragmente și a tresărit. În sufragerie a intrat Cornelia. În urma ei, ca o somnambulă, Nicoleta. N-au spus nimic, au înțepenit pe loc, cu ochii în gol. Serafim s-a încruntat, a mormăit ceva și a rămas cu gura deschisă. Saliva i s-a prelins pe barba aspră, iar el a mai scos din sertar un tub de cristal, l-a strâns între degete și l-a frânt. De data asta, sunetul a fost mai prelung și mai adânc, cu un ecou subtil, interminabil. Serafim a tresărit. De la etaj s-au auzit niște mugete întrerupte de izbituri înfundate, apoi zgomot de lanțuri și din nou urlete sfâșietoare. Serafim a oftat prelung și, rând pe rând, a continuat să frângă tuburile subțiri. În cele din urmă, a înșirat fragmentele pe masă, le-a cercetat și l-a ales pe cel mai scurt. A scos din sertar o cutiuță ovală, a deschis-o, a pus în ea fragmentul de cristal și a băgat-o într-un buzunar al salopetei. A adunat de pe masă cioburile, le-a băgat în sertar și a ieșit din sufragerie. Nicoleta și Cornelia dormeau pe jos, cu gurile larg deschise. Lângă ele, șoricarul mut, cu botul mânjit de sânge.

Catacorpus

Cristi a tresărit. Aurolacul cocoțat pe cisternă a început să tropăie ca un apucat! Vacarmul a trezit cățeaua pitită în boschetul de lângă șine. Cristi a ocolit cisterna, a trecut pe lângă vagoanele carbonizate și s-a îndreptat către casele din preajmă. A rătăcit pe străduțe până a dat de poarta cu numărul 22. Casa era vai mama ei, curtea mică, plină de noroi, o cușcă de câine, gunoaie, miros de găină opărită și porci. Nici urmă de sonerie sau de clanță la poartă.

Cristi s-a ridicat în vârful picioarelor încercând să deslușească ceva prin geamurile prăfuite. De departe se auzeau ecoul cisternei, râsete de copii, lătrat de câine. Cristi a ciocănit cu o monedă în poarta ruginită. Nicio mișcare. S-a ridicat din nou în vârful degetelor și a ciocănit mai tare. De undeva dintr-o curte vecină a ieșit un ins în maieu pătat cu vin. A început să urle în direcția copiilor:

— Jos de pe cisternă, pulalăilor! Dacă vă prind, vă sparg fața, proștii dracului! Băi, Gică! Du-te dracu' în

altă parte, că m-ai exasperat! Ai auzit, băi, michiduță?

— Sugi pula, s-a auzit o voce subțire de după cisternă și copiii au început să râdă și să zbiere încântați.

Cristi a mai bătut o dată în poartă. De data asta, din cușca de lemn a ieșit agale un câine slăbănog care semăna mai degrabă cu o vulpe fără coadă. Avea botul lung și ascuțit, iar ochii foarte apropiați. Nu era legat. S-a oprit la jumătate de drum, între poartă și cușcă. S-a uitat plictisit la Cristi, apoi s-a întors și a intrat înapoi în cușcă. Din casă au răzbătut niște zgomote, o voce supărată, scârțâit de ușă. Cristi s-a uitat peste umăr către cisternele de unde continuau să se audă țipete și ecouri. De după casă și-a făcut apariția o femeie slabă, la vreo patruzeci de ani, într-un halat decolorat. Avea părul roșu, prins într-un coc, ochii albaștri, încercănați, pomeții proeminenți, buzele palide. S-a apropiat de poartă, a mijit ochii și a întrebat:

— Ia zi', maică, pe cine caută băiatu'?

— M-a trimis Capcoadă!

Femeia a deschis poarta, s-a uitat precaută în jur, și a scos din buzunarul halatului un șervețel. Cristi a observat un tatuaj pe încheietura ei: „Gujeru".

— Cine?

— Capcoadă!

— Ce capcoadă, maică? Nu înțeleg… stai să-l chem pe berbecu'!

— Nu, doamnă, lăsați… cred că am greșit.

— Ai greșit?

— Așa se pare.

— Foarte bine, maică, așa trebuia să spui de la început!

— Poftim?

— Mai greșește și oamenii, că nu e perfecți!

— Da, săru' mâna, mă scuzați!

— Dumnezeu să te scuze, că noi n-avem puterea! Hai, că mi se arde cartofii! Stai puțin… Capcoadă?

— Da!

— Am înțeles acuma! Sunt cam înceată, maică! Hai, intră că n-ai greșit! Cum te cheamă pe tine?

— Cristi.

— Să fii sănătos! Pe mine, Ramona!

Cristi a urmat-o pe femeie până la ușa din spatele casei. Acolo au fost întâmpinați de un bărbat îndesat,

într-un pulover maro, pantaloni cenușii largi, bocanci militari fără șireturi. Avea părul negru cârlionțat, gâtul gros, mâinile scurte și vânjoase. S-a apropiat de Cristi, i-a întins mâna și l-a privit cu ochii mici, scânteietori.

— Semeni cu vlăjganu' meu ăla micu'. Cum te cheamă?

— Cristi.

— Pe mine, Gore! Vine din rusă, de la jale! Sau din americană, de la sânge! Jale și sânge! Dar nu te speria, suntem oameni buni și primitori! Hai, poftește!

Bărbatul a scos din buzunarul pantalonilor un pachet de Carpați și și-a aprins o țigară. I-a întins pachetul lui Cristi, apoi i-a făcut semn să-l urmeze. În sufragerie, cei doi s-au așezat la masă.

— Bei? Dacă nu bei, te sparg!

— Beau!

— Bravo, îmi place că nu te lași influențat! Manuela!

În sufragerie a intrat o adolescentă palidă, în trening albastru. A adus o tavă cu două pahare și o carafă cu vin. A pus tava pe masă și a dat să plece, dar bărbatul a prins-o de încheietură și i-a zâmbit mieros:

— Unde pled, tati? Nu vrei să faci cunoștință cu băiatu'?

Fata s-a înfuriat:

— Mâna!

— Aoleu, ce supărată e târfeața lu' tata!

— Termină odată, că te plesnesc!

— Bravo! Dracu' termină o dată la o mie de ani! Vezi ce războinică e? S-o vezi pe cealaltă, e mută foc, scoate cuie cu dinții, o strigăm Dihania!

— Hai, taci că te faci de râs!

— Ai grijă cum vorbești cu tata că te tumefiez!

— Bine, lasă-mă că am treabă!

— Te las și borțoasă dacă vrei! Hai, carnații, mușțarul și murăturile!

— Și ce mai vrei?

— Eu nimic, da' poate vrea băiatu' ceva!

— Nu, mulțumesc!

— Nu vrea! Adu cârnații, mușțaru' și murăturile! Marș!

— Am înțeles, ia mâna!

Fata a ieșit, iar Gore s-a aplecat spre Cristi, i-a zâmbit cu dinții de aur și l-a strâns prietenește de umăr. A turnat vinul în pahare. Cristi a tras un fum, a lăsat țigara în scrumieră și a ciocnit cu gospodarul. Fata a adus cârnații, un coș cu pâine, castraveți murați, gogonele și un pahar cu muștar. Gore a mai turnat vin și a rupt o bucată de pâine, adulmecând-o cu poftă. A dat paharul peste cap, după care a mușcat dintr-un castravete. A rânjit satisfăcut și i-a dat un ghiont lui Cristi.

— Și… Cum merge treaba?

— Bine.

— Dacă e bine, e bine. Rău să nu fie, că de bine nu ne ferim. Cine te-a trimis?

— Capcoadă!

— Aha. De ce?

— Nu știu. Mi-a dat adresa și m-a trimis.

— Clar. Nu ți-a spus nimic?

— Nu.

— Te-a trimis și gata.

— Da.

— Ți-a dat ceva?

— Nu. Ce să-mi dea?

— Eu de unde să știu? Tu trebuie să știi! Sau faci glume?

— Nu fac!

— Păi de ce te-a mai trimis dacă nu știi să faci glume?

— Mi-a spus că știți despre ce este vorba!

— Stai așa… nu cumva te-a trimis în legătură cu sacul?

— Ce sac?

— L-am rugat eu să-mi trimită un sac de bătut! Pentru tasat falanga!

— Poftim?

— Dacă vrei poftim, poftim-poftim, în morții tăi de scârbă!

Spunând astea, Gore s-a ridicat brusc și l-a lovit pe Cristi cu pumnul în față. Acesta s-a răsturnat de pe scaun și s-a lovit cu ceafa de podea. Gore a început să-i care bocanci în cap. Cristi a leșinat după o lovitură în gât. Gore a continuat să-l bată, până când în cameră a intrat țipând nevastă-sa, Ramona.

— Aoleu, să nu mi-l omori! Dacă nu-și revine la timp, te gâtui!

Gore s-a oprit, s-a șters pe frunte și a spus:

— Stai ușoară, îl trezim cu amoniac!

L-au pus împreună pe Cristi în roabă și l-au transportat în debara. Acolo, sub un calendar cu sărbători religioase, se afla gura tubului de livrare. Între timp, Ramona și-a scos halatul decolorat, a îmbrăcat unul alb și a intrat în bucătărie. A dat covorașul destrămat la o parte și a deschis capacul de fier. A coborât treptele, a străbătut coridorul, a aprins lumina în sala de evacuare, a verificat ventilatorul, a deschis panoul dreptunghiular și a răsucit întrerupătorul masiv. S-a auzit un declic, apoi un zgomot monoton. Ramona a urcat în liftul de transport și a coborât patru nivele. A ieșit din lift, a mers bâjbâind de-a lungul peretelui, până când a ajuns la ușa de acces. A format codul, ușa s-a deschis cu un ecou prelung și Ramona a intrat în depozit.

În fața ei, cât cuprindeai cu ochii, se întindeau containere stivuite. Unele negre, altele albe, plasate simetric în blocuri uriașe. Între ele se deschidea o trecătoare îngustă. Și pe verticală și pe orizontală, containerele se pierdeau într-o pâclă cenușie de nepătruns. Ramona a intrat în coridorul dintre containere, a mers înainte până la prima intersecție, a făcut dreapta și a mers mai departe. La următoarea intersecție a făcut stânga, apoi dreapta și a tot mers în zig-zag, până a ajuns la peretele din capătul depozitului. Acolo era o ușă pe care scria „Dumnezeu”. A format codul de acces, ușa masivă a glisat într-o parte și Ramona a intrat în sală. Studenții erau la locul lor, cu frunțile lipite de hublourile laterale. Ramona a pornit interfonul, și-a pus masca, și-a tras mănușile pe mâinile costelive și s-a apropiat de crucifixul imens. A luat așchia de pe măsuța cu instrumente, și-a dres vocea și a strigat:

— Se aude?

Studenții au confirmat de după hublouri.

— Se vede?

Studenții au confirmat.

— Se știe?

Studenții au încremenit.

— Foarte bine, să începem cursul. Aici îl avem pe Dumnezeu, după cum v-ați dat seama. Nu vom pierde ocazia și vom reproduce cu atenție momentul de slăbiciune al divinității. Eu mă refer, bineînțeles, la momentul în care Dumnezeu și-a sacrificat fiul, din dragoste pentru oameni! Extrem de clasic! Toți marii și micii gânditori au făcut trimitere la această eroare! Fiindcă este o eroare a minții până la urmă! Dar atenție, mintea nu este a noastră, noi suntem ai minții, să fie clar! Și dacă noi suntem ai minții și erorile sunt ale minții, nu ale noastre! Noi suntem fără de eroare! Tot ce nu are minte, nu are nici eroare, să fie clar! Prin urmare, dacă divinitatea este fără de eroare, este fără de minte! A nu se înțelege că divinitatea este descreierată. Acolo unde nu există minte, există echilibrul absolut. Acolo nu există fluctuații, să fie clar! Cu alte cuvinte, amintirea este lucrarea minții, iar uitarea este reparația divină! Doar prin uitare absolută poate fi adulmecat absolutul, să fie clar! Noi suntem suprafața, crusta, să fie clar! Mintea e moarte! Unde nu-i minte nu e moarte, fiindcă moartea e murită în minte! Dumnezeu nu are minte, deci este nemuritor și nenăscut, să fie clar! Doar ceea ce este nenăscut este totul! Restul e cheag! Omul e un cheag de necesități și emanații, să fie clar! Mortul e divin, el nu are necesități, el este emanație! Divinitatea duhnește, tămâia vine ca antiteză. Se aude?

Studenții au confirmat.

— Bine, să trecem mai departe. Crucea! De ce purtăm la gât un instrument de tortură, un trup sângerând? Probabil ca să nu uităm că suntem cu toții potențiali călăi. Dar nu cumva rămânem potențiali călăi tocmai pentru că nu uităm asta niciodată? Mai avem și alte întrebări. De exemplu, dacă nu l-am fi răstignit pe Dumnezeu, dacă l-am fi acceptat și primit de la bun început, ce s-ar fi întâmplat cu el, ar fi îmbătrânit? Ce-am mai fi purtat la gât? Un coșciug mic? Greu de spus. Din câte am învățat noi, nimic nu se întâmplă fără voia lui Dumnezeu! Sau nu e voia lui în toate? În vrute și nevrute, în spuse și nespuse? Dar să nu pierdem vremea, să-l întrebăm direct!

Ramona a scos din buzunarul halatului o sticluță cu amoniac, a extras dopul de cauciuc și a apropiat sticluța

de nasul răstignitului. Acesta a tresărit și a deschis ochii! Ramona i-a tras o palmă și a strigat:

— Te-ai trezit, Doamne?

Răstignitul, cu fața tumefiată, a suspinat prelung și a întredeschis ochii:

— Unde… unde mă aflu?

— Te afli pe pământ, i-a răspuns Ramona. Ai fost trimis de tatăl tău ca să te ucidem, iar apoi să regretăm că te-am ucis! Ca să ne dăm seama că n-am procedat bine, ca să realizăm cât de sadici, lași, ipocriți și perverși suntem cu toții! Dar nici n-am avut încotro, fiindcă așa a fost scris! Dacă nu te răstigneam, compromiteam Sfânta Scriptură! E clar? S-a știut din start că te vom ucide! Totul a fost programat cu bună știință de tatăl dumitale! Un tată dur, după chipul și asemănarea omului! Așadar, cine pe cine a creat?

— Ce se întâmplă?

— Nici noi nu înțelegem, dar trebuie să te omorâm, altfel nu te vei înălța și, cum spuneam, vom compromite Scriptura! Dar ne-am gândit să dăm totul peste cap și să te lăsăm în viață! Te dăm jos de pe cruce, te îngrijim, te lecuim, îți oferim adăpost, o masă caldă, șansa la o viață normală, de Dumnezeu normal, printre oameni normali! Familie, copii, nepoți, moștenitori! O bătrânețe liniștită la cabana Kazantzakis! Dar și o înmormântare pe măsură, bineînțeles! Ce blasfemie sinistră! Un Dumnezeu îmbătrânit, bolnav, senil! Dăm peste cap istoria, bulversăm biserica, instaurăm îndoiala totală! Nu e bine! S-ar agrava totul și mai tare, fiindcă omul nu e pregătit să aibă o necredință curată! O necredință în sine, nu în antiteză! De ce am înlocui un rău cu un rău și mai rău? Apropo, dragii mei, se aude?

Studenții au confirmat.

— Minunat. În legătură cu bătrânețea lui Dumnezeu, căutați lucrările lui Durmaher, *Tratatul Corpalenga* sau *Rottengott*! Data viitoare vom discuta pe marginea lor, dar acum să ne întoarcem cu fața spre Dumnezeu, cum se spune. Avem o întrebare capcană: pe cine iartă Dumnezeu după ce ne condiționează să păcătuim? Se iartă pe sine pentru faptul că ne-a condiționat? Oare mai putem da o șansă cuiva care n-a irosit-o pe prima? Oare nu ne sugerează Dumnezeu printre rânduri: „Păcătuiți, altfel nu pot să-mi exercit

iertarea! Păcătuiți și vă voi da o șansă! Călcați strâmb și vă voi arăta calea cea dreaptă! Trădați-mă, iar eu vă voi scoate din labirintul regretului și al disperării! Iar dacă nu-mi răstigniți fiul, și pe mine odată cu el, nu mai am nici un rost! Nici iertarea mea nu are rost, nici dragostea mea, nici bunătatea atotcuprinzătoare!”. Și ca să n-o mai lungim atâta, Doamne, te omorâm sau nu?

— Omorâți-mă!

— Și dacă noi, între timp, am devenit mai buni?

— Omorâți-mă!

— Nici gând! Noi te rugăm să ne lași să te lăsăm viu! Te poți sinucide după aia! De ce să fim noi diabolici? Fii tu cu tine diabolic! Nu ne implica și pe noi în asta! Sau nu este Dumnezeu tatăl Diavolului? Nu este cinic din partea lui să ne condiționeze să te omorâm? Sau n-a fost inițiativa lui să te trimită pe pământ? Îmi sacrific fiul ca să vă destăinui neasemuita mea dragoste pentru oameni! Adică oamenii îi sunt mai prețioși Domnului decât propriul fiu? Atunci de ce nu l-a omorât personal? De ce l-a omorât prin intermediul nostru, dacă ne iubește? Ca să-și păstreze mâinile curate? Sau poate nu l-a omorât, din moment ce a înviat! A fost cumva o demonstrație cinică? Ne-a fost injectată o doză de două mii de ani de vinovăție, regret și responsabilitate pentru ceea ce a comis Dumnezeu? Sau nu e voia, legea și puterea Lui în toate?

Chiar așa, dacă nimic nu se întâmplă fără voia Domnului, nici torturile îndurate de tine n-au fost fără voia, legea și puterea lui! Cine a spus că Dumnezeu ne dă libertatea de a alege? Libertatea cui? Libertatea Lui? Ei bine, noi am avut din start libertate! Iar acum facem cu ea ce vrem! Și vrem să te eliberăm! Să ne trăiești sănătos! La anu’ și la mulți ani!

Spunând astea, Ramona a bătut din palme și în sală au intrat doi asistenți în salopete cauciucate. Unul a scos din buzunar un clește și a extras cuiele din mâinile și picioarele răstignitului. Celălalt a luat în brațe trupul vlăguit și l-a întins pe masa de alături. În sală au mai întrat două asistente, au dezinfectat rănile, au conectat perfuziile și aparatele de supraveghere.

Ramona s-a apropiat de chinuit, i-a pus palma pe frunte și i-a spus:

— Spune-mi, Doamne, mama ta a rămas nealterată și după ce te-a născut? Fiindcă noi, muritoarele de rând, mamele dezvirginate înainte de sarcină, cum se obișnuiește, noi, păcătoasele care n-am avut șansa de a rămâne gravide prin lumină, suntem complexate de condiția noastră inferioară! Suntem niște mame de categoria a doua în comparație cu Mama ta! Copiii noștri sunt mai puțin divini și deloc imaculați în comparație cu tine, care te-ai născut din lumină cerească, fără intervenția tatălui pământean de mâna a doua! Dumnezeu l-a lăsat pe tușă pe bietul Iosif care nu putea să dea suflare decât unui biet copil normal, sub nivelul tău! Cum să iasă ceva divin din tații și mamele de rând? Ceva divin dintr-o mamă dezvirginată? Doamne ferește! Tații muritori, pe lângă Tatăl Ceresc, sunt niște râme păcătoase, mamele de oameni sunt inferioare mamelor de Dumnezei! Scuze, e o singură Mamă și un singur Dumnezeu! O mamă unicat, o mamă aleasă! Nu ca mamele comune! Copiii noștri nu vin de la Tatăl Ceresc? Copiii noștri n-au apărut cu voia Domnului? Copiii noștri nu s-au născut prin și din Taină divină? Cât de sinistru este acest canon de puritate și curățenie! Câtă boală în pioșenia glasurilor subțiate! Mă simt ca ultima curvă pentru că n-am rămas însărcinată pe curat și am avut păcătoasa poftă de a mă împreuna cu un biet muritor de rând, transpirat și nesătul!

Mă simt complexată că am avut scârbavnica dorință carnală și n-am fost aleasa Tatălui Ceresc! Sărmanul Iosif, oare ce-o fi gândit urmărind sarcina nevestei fără să-și amintească vreo împreunare cu ea!? O fi avut vreun motiv de neîncredere, de gelozie? Dumnezeu s-a iubit cu nevasta lui de la distanță, nu prin metode necurate ca masculii ce gâfâie călare pe viitoarele mame de muritori! Doamne! Nu știu cum mi-am permis să pun la îndoială sfințenia ce stăruie deasupra noastră ca o ștachetă de neatins! Ce molimă morală au răspândit pretinșii profeți!

Uite la mine! Știi câte palme mi-am luat fiindcă n-am rămas virgină după ce am născut? Nici înainte nu eram, dar bărbatul meu n-a observat! În schimb, a observat că nu mai sunt preacurată abia după ce i-am adus pe lume un copil! Spune-mi cum am ajuns noi, femeile astea sângerânde sistematic, să fim nedemne de

culisele altarului? Nu cumva din cauza preacuvioșilor speriați de erecțiile lor necontrolate? Și noi ce vină avem dacă orgiile stăruie în mintea lor bântuită? Noi ce vină purtăm dacă ei gândesc libidinal? Noi cu ce am greșit dacă le deranjăm integritatea cu prezența noastră? Cine sunt acești labagii neîmpăcați cu firea care ne-au impus bunăcuviința lor plină de puroi? Cine sunt maleficii care au venit cu Megamaica lor și au trimis-o la colț pe Maica Omului? Maica noastră sângerândă! Mama noastră muritoare!

Știu, Doamne, mă paște iadul! Deja ard și sângele îmi clocotește ca o lavă duhnind a moarte! Deja ard și carnea mi se desprinde de pe oasele negre! Deja ard și ochii îmi plesnesc în capul carbonizat! Deja ard, iar unghiile mi se topesc și curg de pe degetele mele strâmbe și păcătoase. Deja ard și părul îmi fumegă pe scalpul prăjit. Deja ard și inima mi se acoperă cu bășici purpurii! Deja ard și măselele îmi crapă în gura fumegândă! Deja ard și vintrele mi se chircesc precum un nod de vipere pe jar! Deja ard! Ard! Uite-mă! Sunt flacăra eternă a minciunii! Sunt văpaia păcatului! Sunt tăciunele nestins al ipocriziei! Sunt blasfemia scăpată din Cutia Milei! Sunt abuzata razelor preacurate! Sclava prejudecății divine! Lepădătura sfinților! Strâmba îmbrobodită a mult-prea-cuvioșilor! Cârpă de spălat geamul icoanelor! Sunt curva tumefiată a lui Dumnezeu! Sunt Mama Dracului!

Fețe capsate strâmb

Undeva în mine scâncește un nerod apocaliptic, iar în mintea nerodului, printre vlăstare sinaptice, mă zbengui și fac tumbe. Eu, copilul absurd și nemuritor. Rânjesc și sufăr, sunt propriul meu dictator, căci fără dictatură nu există ascultare, iar fără ascultare nu există eliberare! Gata, de azi pot afirma cu satisfacție vicleană că nu mai știu cine sunt, nu mai am niciun reper exterior, am renunțat la repere, la categorii, la convenții! N-am avut niciun demers inițiatic, am fost expulzat la fel ca ceilalți din grădina amniotică. M-au spălat, mi-au înscenat o existență acceptabilă și mi-au promis o moarte la locul ei.

Moartea e o rutină, nu apuci să scrii două cuvinte fără să nu moară cineva, undeva. Chiar acum. Și acum! Un bătrân care le șoptește rudelor ceva, apoi încremenește. O mașină frână, un craniu trosnind! O bomboană, o jucărie promisă, un copil strangulat la subsol. Cruzimea noastră latentă, generatorul de orori! La tragedii ciulim urechea, dar mormanele de cadavre să fie cenzurate, dacă se poate! Chiar așa, ce fel de *blur* preferați? Unul după care să ghiciți conturul victimei, sau poate un *blur* mai intens, mai cuprinzător? Să acopere în întregime balta de sânge sau lăsăm un firicel pe dinafară? Atât cât să vă tulbure ușor! Da? Gata, s-a rezolvat! Șefu', un *blur* mai tare la băiatu'!

Ce să facem, puțini mor acceptabil. În general, se moare mai greu decât se trăiește. Poate cu cât mai ușor se trăiește, cu atât mai greu se moare. Filosofia amărăciunii, speranța săracului! Și totuși, băbătia asta cu coasa încinsă nu caută persoane cu abilități speciale, nu alege învățăcei talentați, spirite rafinate, candidați potriviți pentru cosit. E mută, surdă și oarbă, cu un surâs de marmură în colțul gurii. O sufletistă! Te angajează, vrei nu vrei, la fabrica babei. Rata șomajului este zero! Iar pe giulgiul ei vânăt, printre arabescuri decolorate, se ghicește promisiunea unui răsărit superb! Lumina ochilor pâlpâie… Mai vrei să spui ceva? Mai cauți un chip? Nu e timp, lasă-i și pe alții să trăiască, egoistule! Știu, lacrimile îmi șiroiesc pe obrazul nesimțit, mă șterg, înghit, mai ciulesc urechea la o nenorocire. Ducă-se pe pustii! În pustiu e loc, uite o caravană eșuată din cauza mea, un derviș uscat cu albul dinților în soare. O cocoașă înțepenită printre dune. Sub același soare… care mângâie vitrinele cu ape plate! Ceasuri scumpe, timp ieftin. Mi-am luat un căruț. Dacă vedeți o legumă cărând legume, eu sunt!

Ieri, în parcarea de la operă, am observat un ins marcat de moarte. La brațul lui, consoarta marcată de viață, delirând ofticată despre înalta estetică a căderii în gol. Și mult parfum. Nicio șansă pentru izul de putrefacție. Am încercat să mă ascund, dar tot m-am împiedicat de măștile lor venețiene. Doar păpușa lor cu față de om, capsată strâmb pe capul de lemn, a întrebat prin difuzorul ruginit:

— Tati, tati, da' nenea e mort?

— Nu e mort! E doar bolnav!

Doar, dar, durere, dor! Poate bătrânii mai surprind câte ceva, mai ales cei senili. Iar noi nu prea mai facem diferența dintre estetica putrefacției și putrefacția estetică. Deja mi s-a acutizat alergia la privirile scârbite și alunecoase, la expresiile de falsă compasiune, la zâmbetele prefăcute… sau poate am eu nisip la creier.

Am o fixație: nu lași voma să iasă din tine sub nicio formă. Îți coși gura, pleoapele, urechile, intestinul. Lași o singură nară, unsă cu tămâie, ca să nu te păcălească vreo adiere mincinoasă. Dacă nimic nu mai pătrunde, nimic nu mai iese. Nicio amintire, nicio rază, niciun fascicul! Deznădejdea. Când nu mai ai nicio ieșire din tine, se numește că exiști. Alo, Agravarea? Veniți mai repede, mi-am revenit!

Absolutul ce ni s-a promis

Cristi a ciocănit în ușă. Câteva secunde nu s-a auzit nimic. Și-a lipit urechea de suprafața albă, apoi s-a retras brusc. Ușa s-a întredeschis, iar din crăpătură s-a ivit fața obosită a lui Nistor.

— Băi, tu ești nebun? La ora asta?

— Frate, nu te supăra, dar n-am unde să mă duc! Tre' să discutăm ceva!

Nistor, cu o expresie acrită pe față, a deschis ușa mai larg și Cristi a intrat în coridorul îngust. De-a lungul peretelui erau așezate cutii mari de carton. Cristi s-a strecurat în sufrageria spațioasă unde, pe lângă alte cutii, majoritatea deschise, mai erau și o mulțime de conserve, lădițe cu roșii, borcane goale și un morman de chitanțiere. Nistor a căscat prelung și s-a întins pe canapeaua murdară.

— Sunt rupt, mânca-ți-aș! N-am dormit de două zile, vorbim mâine! Culcă-te și tu undeva. Vezi acolo…

— Lasă, mă descurc.

— Bun, hai că-i patru și mâine, dacă n-am hârtiile gata, am belit-o!

Spunând acestea, Nistor a mai căscat o dată și s-a întors pe-o parte. Cristi a ieșit din sufragerie, a străbătut coridorul și a intrat în baie. S-a spălat pe față cu apă rece, s-a șters cu un prosop și s-a îndreptat spre

dormitor. A deschis încet ușa. Camera era inundată de o lumină portocalie de la o veioză *Mesmer*. În mijloc, un pat rotund. De-o parte și de alta a patului, două fotolii acoperite cu draperii bordo, revărsându-se în falduri strălucitoare pe covor. Pe noptiera lipită de pat, o tăviță de argint, câteva pahare, un pachet de țigări și o cupă cu lapte sau poate înghețată topită. Bela și-a umezit degetele, a întors pagina, apoi a ridicat privirea la Cristi.

— Eram convinsă!

— Poftim?

— Eram convinsă că ești tu.

— Păi, cine putea fi?

— Mmm…

— Nu poți dormi? Sau e prea bună cartea?

— Și una, și alta!

— Vise păgâne în mătăsuri fine! O mai ții minte pe Natali și cum obișnuia să-și muște buzele până la sânge?

— Ce purcel ești! Iar l-ai păcălit pe Nistor cu „n-am unde să mă duc”?

Cristi a zâmbit. Bela a dat la o parte cearșaful albastru, s-a dat jos din pat și s-a apropiat de geam. Afară ploua mărunt de câteva zile. Cristi a vrut să spună ceva, dar Bela nu l-a lăsat.

— Să nu-ți pară rău pentru nimic, sincer! Am văzut eu chestii și mai dure! Am trecut și prin artiști, am trecut și prin boșorogi ca prin unt, am rostogolit de pe mine șunci transpirate și pectorali parfumați, dar știi bine, n-am fost și nu sunt scroafa nimănui!

— Nu-i nevoie, Bela! Cred că ploaia e de vină, a ieșit Bacovia la plimbare, lipa, lipa…

— Lasă-l pe Bacovia și mai termină cu vrăjeala asta studențească! Uită-te la tine ce-ai ajuns! Vii la noi cu mâna goală. Faci glume puerile. Măcar o sticlă de benzină nu te-a dus capul să aduci! Știi că nu suport ignoranța și mârlănia! Sau ai confundat dormitorul meu cu rulanta?

— Despre ce vorbești? Nu înțeleg!

— Nu înțelegi? Îți voi explica eu dacă nu înțelegi! Chiar a venit momentul să le spunem lucrurilor pe nume! Nistor doarme, nu va afla nimic, sper… Eu n-am somn, afară plouă, tu ai venit aici ca un viezure amărât și spui că nu știi nimic! Foarte urât din partea ta! Uite fotoliul, fă-te comod!

Cristi a refuzat, a dat o tură prin cameră și s-a oprit în fața unui tablou oval care înfățișa o fată spânzurată într-un cerdac întunecos. Bela și-a aprins o țigară. Degetele îi tremurau, în ochi îi jucau lacrimile. A tras un fum, a ridicat privirea spre tavan și a dat drumul la șapte cercuri de fum. Cristi s-a apropiat de ea, dar Bela i-a întors spatele, și-a șters lacrimile și i-a spus:

— Te rog, n-o lua personal! Eu m-am retras fiindcă n-am suportat eșecul! Nu-mi stă în fire să pierd. Înțelegi? Sunt obișnuită cu sărăcia, dar cu o sărăcie nobilă, asumată! Am plecat de la combinat la insistențele lui Coriolan, știi ce vreau să spun! Crede-mă, n-am întâlnit o ființă mai perversă ca el! Dar Nistor m-a scos din căcat, m-a înlocuit la negocieri. Eu nu i-am rămas datoare, însă după toate orgiile, după ororile de la mezeluri și cheltuielile nejustificate, am sperat la un boicot general! Dar n-a fost să fie! M-am împăcat cu gândul și am renunțat la absolutul ce ni s-a promis! Ca să înțelegi în ce căcat am ajuns, trebuie să-ți povestesc despre Coriolan!

Totul a pornit de la fratele meu mai mare, pe care l-am iubit enorm! Și nu în sensul bun! Aveam vise erotice cu el, nu vrei să știi. După ce am mai crescut și el a devenit un fustangiu fără pereche, m-a cuprins o gelozie dementă. Odată l-am surprins cu o târfă care i-o sugea în sufragerie, apoi cu o alta pe care o înghesuia pe birou la tata. Aveam vreo nouă ani, ce crezi că am simțit? Dar să trecem peste. Am crescut, mi-am bătut joc de băieți, ai mei au divorțat, iar frati-miu s-a cărat la Serpenta, cu niște bișnițari. S-a ocupat cu diverse: import, export, blănuri, aparatură pentru clinici particulare, diamante și alte fleacuri din astea. M-a chemat la el, dar am refuzat. Mă apucau dracii numai când mă gândeam cum se destrăbălează cu vreo terminată. Eram idealistă, visam cristale, mă obseda linia vieții. O vreme am oscilat de la tata la mama și invers. Îi iubeam pe amândoi și nu puteam să aleg. Tata îmi dădea bani, mama a insistat cu facultatea, dar nu m-au sâcâit niciodată.

Prin martie a venit vestea neagră! Frati-miu a fost găsit într-un campus, lângă Statz, împușcat în ceafa! N-a fost un jaf, avea buzunarele pline cu diamante! A urmat o anchetă extrem de încurcată și fără nici un rezultat. Mama și-a ieșit din minți, tata a avut un infarct, iar eu

eram în perioada în care mă pregăteam de examene pentru a intra la facultate. În ciuda nenorocirii, am învățat pe rupte, ca să uit! Mă închideam în baie, luam câte patru, cinci *segmente* și devoram cursuri. Îți imaginezi ce cretină am fost? De-acolo vine iapa stearpă! Dumnezeule! În fine, am intrat la limită, aproape dedublată. Stăteam în fața oglinzii câte patru ore fără să clipesc; eram dusă, dar eram studentă la Biochimie! La doi ani după frati-miu, s-a dus și tata. Eram în anul trei, iar mama a pornit o afacere cu niște croitorese bătrâne, foste colege de la Politehnică. În acea perioadă l-am întâlnit pe Vârlan.

S-a întâmplat fulgerător. Eu frecventam cursul lui Vidrașcu și sesiunile cu *tremolum,* iar Vârlan asista autopsiile pe întuneric. Era dus tare de tot, avea niște crize macabre, îl apuca din senin câte-o vomă spontană, apoi orbea și surzea pentru câteva zile! Își revenea numai cu *tetracon,* un antioxidant pentru zimbri. Nu știu ce era în capul meu, dar m-am îndrăgostit de el. Privirea lui mă scotea din minți. Se mișca lent, parcă era în transă. Vorbea foarte rar, dar la obiect. Le dădea clasă tuturor cu maniera lui bătrânească de a rămâne calm și înțelept în situații limită.

Odată, un legist vestit l-a sfătuit pe Vârlan să nu piardă vremea cu experimente mărunte și să treacă la analize aleatorii. Vârlan doar a zâmbit ironic, iar legistului a început să-i sângereze nasul. Cât de simplu și clar i-a demonstrat cretinului că analizele aleatorii sunt pentru Vârlan un domeniu depășit! Totuși, nu știam cum să mă apropii de el. Nu se prea uita la noi. Apărea, își făcea treaba și dispărea. Pe de-o parte nu puteam scăpa de *segmente,* îmi imaginam că doar el mă poate ajuta, așa că am ales o strategie cât se poate de subtilă. Într-o pauză, l-am rugat să mă împrumute cu niște bani. Ca să vezi momentul cheie! M-a luat de mână, m-a dus într-un laborator, m-a dezbrăcat și a început să mă sărute ca un demon! Nimeni, nici până atunci, nici după aia nu m-a mai sărutat așa! N-o lua personal, dar am leșinat în brațele lui! Țin minte și astăzi acea stare de zbor, plutirea, șoaptele lui neînțelese, amorțirea… A fost nemaipomenit, am ieșit din mine! A doua zi după-amiază mă aștepta în holul facultății. Mi-a propus să mergem la o mătușă de-a lui la țară. N-am spus nu.

Am mers ore bune cu mașina, până într-o comună obscură. Inima îmi sărea din piept. Vârlan n-a scos o vorbă tot drumul. Eram toată numai furnicături fiindcă uitasem *segmentele.* Nu eram în apele mele. În cele din urmă, am ajuns la o gospodărie delăsată unde am fost întâmpinați de o femeie cu batic negru, genul ăla de gospodină cu dinți de aur și cu poftă de viață. Vârlan i-a spus ceva într-un argou extrem de dubios, iar femeia m-a măsurat din privire. Apoi ne-a invitat înăuntru. Atunci m-au cuprins și frica și îndoiala!

Afară era întuneric, nu prea îmi dădeam seama ce se întâmplă, iar Vârlan mă ținea strâns de mână. Aveam senzația că mă prăbușesc într-o fântână nesfârșită. Mă simțeam hipnotizată, incapabilă să iau vreo decizie. Gospodina rânjea la mine din semiîntunericul camerei în care am intrat. Era acolo o masă, țin minte… În jurul mesei câțiva bărbați îndesați și nerași, în cizme murdare, unul în cojoc, altul cârlionțat, cu față de turc jignit, într-o salopetă cauciucată verde – fuma și bătea darabana pe gâtul lămpii de gaz, singura sursă de lumină.

Mi se făcuse rău! Vârlan m-a așezat pe un scaun, a schimbat câteva vorbe cu bărbatul în salopetă cauciucată, iar acela a scos dintr-un buzunar un teanc de bani și i-a întins lui Vârlan. Acesta a început să-i numere. Eu am făcut o sforțare neomenească, am încercat să scap cumva, am urlat, dar în momentul următor am simțit o înțepătură în spate. Gospodina mă ținea de gât și îmi injecta ceva în coloană.

Vârlan m-a sărutat pe frunte și a plecat. Eu nu mai puteam face nicio mișcare, femeia mă ținea în continuare de gât. Unul dintre bărbații de la masă s-a apropiat de mine, mi-a deschis gura cu degetele și s-a uitat în gâtul meu. Nu mai simțeam nici frică, nici durere. Alți doi bărbați au dat la o parte masa, apoi covorul destrămat și au deschis intrarea într-o pivniță. Cel în salopetă cauciucată a coborât și s-a întors cu o canistră. Bărbații au închis pivnița, au pus la loc masa, femeia a adus niște pahare, au turnat, au ciocnit și au băut. Cel în salopetă s-a apropiat de mine, mi-a deschis gura la fel ca primul, s-a uitat îndeaproape și a spus:

— Un futai în inimă crudă la Tibi la măcelărie?

Altul a râs:

— Dă-te-n gâți, muieroiu' crud e ca zațu-n poală! N-are must la scurs nici cât plodu' stătut! Lasă-l pe Lebădă să hotărască!

Unul dintre ei, Lebădă probabil, s-a apropiat de mine și a început să-mi miroasă degetele, apoi urechile. A scuipat nemulțumit și a spus:

— Vlagă veche, e trasă la unghii, uite și tu, a băgat chimie la stup, numai talpa de ea! Ovaru' e mut, nu dau gologanu'!

Gospodina și-a turnat un pahar din canistra albă, i-a bolmojit ceva ăluia în salopetă cauciucată, iar altul a izbucnit furios:

— Ce pula mea se întâmplă? Ori vorbiți normal, ori m-am cărat în morți!

Gospodina a intervenit:

— Gata, prințișor, nu te căca în lapte! Pune gologanu' și ia carnea!

Cel furios s-a uitat cu neîncredere la femeie, a scos din buzunar o cutiuță din lemn și a pus-o pe masă. S-a apropiat de mine și a început să mă mângâie pe cap. Cel în salopetă cauciucată a intervenit:

— Băi, Hulpane, treaba ta cu buca ta, da' vezi, la gingie nu-i praznic alb! Gologanu' e scurt, pune și tu de-o lumânare la butoi, că n-a fătat țapu' nimănui!

Hulpanu s-a apropiat de cel în salopetă, s-a uitat câteva clipe în ochii lui, apoi l-a scuipat în față. Acela nu s-a clintit din loc. Ceilalți au scrâșnit din dinți, dar au rămas tăcuți. Hulpanu s-a întors, m-a luat în brațe și a ieșit din casă trântind ușa cu piciorul. Vedeam și auzeam clar, dar nu simțeam. Eram împăcată. Bărbatul m-a urcat într-o căruță și am pornit la drum.

Hulpanu mi se părea uriaș. Era un ins la vreo patruzeci de ani, vânjos, cărunt și cu mustață. Din când în când mai atingea calul cu biciușca și striga scurt: „Hațac! Lacațac!". Am ieșit din sat lăsând luminile undeva în spate. Căruța se hurduca pe un drum noroios de pădure. Moliciunea fânului îmi dădea impresia de umezeală caldă, iar în cap mi se zvârcolea un greiere transparent. Nu puteam scăpa de imaginea lui, mă privea insistent.

Mi-am amintit de mama, dar, mai cu seamă, de una dintre croitoresele obsedate de ornamente florale cu insecte colorate, fluturi, furnici, omizi. Era văduvă.

Soțul ei, din câte am auzit de la mama, se înecase cu o bucată de carne, într-o duminică de ziua ei. Femeia avea ochii foarte mici, prea mici. Nu cred că era om! Am bănuit-o de când a venit în vizită la mama împreună cu celelalte croitorese. Țin minte cum mama le-a servit cu ceai și prăjituri, dar văduva nu s-a atins de nimic. Părea agitată. Se uita din când în când într-o parte, într-un loc anume, de parcă era cineva acolo. M-am uitat și eu, era un loc pustiu, nu departe de masă, lângă dulapul cu bibelouri fosilizate. Se uita în acel punct și abia își mișca buzele. Era îmbrăcată într-o rochie verde și avea un greiere imprimat pe piept. Greierul din mintea mea. Îmi gâdila creierul din interior și mă aflam mereu în pragul de-a strănuta.

Într-un târziu, am ajuns la o gospodărie în inima pădurii. La început am zărit o casă veche din bârne. Aducea cu un bordei rusesc de după război. Gospodăria n-avea gard, dar era împrejmuită de stâlpi cu torțe aprinse. Am încercat să mă mișc, să scot un sunet, dar n-am reușit nici una, nici alta. Am observat niște barăci, o colibă, câteva stoguri de fân, o fântână și mult noroi. Hulpanu m-a luat în brațe și m-a dus într-un grajd. Acolo m-a așezat pe niște piei de oaie, m-a învelit cu o pătură murdară și a plecat fără să închidă ușa. De fapt, nici nu sunt convinsă că era grajd, fiindcă n-am văzut nicio vietate acolo. După ce a plecat, am încercat să mă târăsc, dar trupul nu mă asculta. După mai multe încercări am renunțat.

Nu puteam scăpa de greiere. Mă urmărea din interior. Am observat că nu mai era același, semăna mai degrabă cu o larvă căreia începuseră să-i dispară picioarele, aripile, antenele! Indiferent dacă țineam ochii închiși sau deschiși, ea era acolo, în fața mea, o larvă aurie, tremurătoare… îmi sfredelea mintea ca o râmă de cristal, mă spărgea în mii de cioburi… Au început să răzbată până la mine niște bocete, niște suspine de prunc! Nu mai deslușeam grajdul, eram parcă altundeva, ba într-o scorbură de smoală, ba într-un sac! Apoi mi s-a părut că cineva mă îndeasă într-un tub care avea un fel de capac concav și un scripete… Mă trăgeau în jos, se discuta ceva în surdină. M-am răsucit și parcă mi s-au mai desfundat urechile. Auzeam doar foșnetul pădurii, atât.

Am întredeschis ochii și l-am văzut pe Hulpanu. Lângă el, Vârlan, cu un cap de câine în brațe. Un cap negru fără ochi. Hulpanu își lingea degetele, îi spunea ceva lui Vârlan, iar acela râdea și mângâia capul retezat. Apoi Hulpanu s-a uitat la mine și mi-a spus:

— Vezi ce-a pățit frati-tu dacă n-a vrut să rămână om?

Erau plini de sânge amândoi. Hulpanu m-a luat de păr și m-a târât din grajd până în mijlocul curții. Era noapte încă, torțele ardeau din toate părțile, eu îmi reveneam încetul cu încetul. Eram dezbrăcată. Am început să țip sau mai degrabă să horcăi, iar Hulpanu mi-a băgat o pâlnie ruginită în gură. Ca să nu mă mai zvârcolesc, a scos din cizmă o andrea lungă, mi-a înțepat pleoapa și mi-a spus:

— O vezi? Dacă te miști îți iese prin ceafă!

Am încremenit. Vârlan a adus o canistră de metal, a scos dopul și a început să-mi toarne ceva în gură. Ceva vâscos și cald. N-am simțit gustul, fiindcă pâlnia îmi pătrundea prea adânc în gât. Iar mirosul… un amestec de levănțică și puroi. În final, Hulpanu mi-a zâmbit și mi-a șoptit la ureche:

— Bine ai venit la combinat!

Mi-a scos pâlnia, m-a plesnit peste obraz și s-a cărat. În timp ce îndesa dopul la canistră, Vârlan s-a uitat la mine cu tristețe în ochi și mi-a spus:

— Gata, botezul s-a încheiat!

După nici un minut, am văzut o imensă roată de piatră încinsă rostogolindu-se peste mine. Apoi întuneric.

Când m-am trezit, aveam o cârpă umedă pe frunte. Lângă mine, Coriolan. Așa l-am cunoscut. Mi-a explicat că m-am intoxicat cu vapori de formol în timp ce verificam supapele rezervorului principal. Mi-a mai spus că nu era treaba mea să fac acele verificări și că se va ocupa personal de cei responsabili. În cele din urmă, m-am dat jos din pat și am ieșit din rulota sanitară.

Afară era plin de muncitori. M-au întâmpinat cu bucurie, m-au întrebat dacă sunt bine. Nici nu știam ce să le spun, eram prea ametită. Prima oră am rătăcit de nebună prin combinat. Totul îmi părea necunoscut: utilajele, camioanele, containerele, vagonetele. Apoi au apărut fetele în salopete albastre. M-au înconjurat, au

început să mă mângâie și să-mi spună că totul va fi bine. Erau frumoase, tinere, se îmbrânceau, chicoteau. Una dintre ele, o copilă, să fi avut vreo treisprezece ani, se uita la mine cu atâta blândețe încât am izbucnit în plâns. Cine știe de câtă vreme eram la combinat? Nu mi-am dorit asta, dar… știi bine, erau vremuri păcătoase.

Bela se uita pe fereastră, Cristi a cuprins-o de umeri, ea și-a întors capul spre el. Avea ochii plini de lacrimi. Cristi a început s-o sărute, dar ea l-a respins ușor și i-a spus:

— Hai să scăpăm de tristețea asta! Vrei?

Apoi i-a făcut semn să aștepte și a ieșit din dormitor. S-a întors cu o tăviță de argint pe care era o casoletă nu prea mare și două tuburi subțiri de cristal. A pus tăvița pe noptieră, a deschis casoleta și a scos de-acolo două panglici negre, umede. A înfășurat o panglică pe unul dintre tuburile de cristal, iar pe cealaltă i-a întins-o lui Cristi:

— După obraz e cel mai bine sau la gingii dacă vrei. Dar, ai grijă, un capăt trebuie să iasă afară, fiindcă o să-ți amorțească maxilarele, se vor contracta și, ca să nu înghiți panglica, trebuie s-o tragi afară la timp. Mie îmi place altfel. Uite, înfășor panglica pe tubuleț și în intestin cu el. Apoi scot tubul, iar panglica rămâne acolo. Vrei și tu așa?

Cristi a strâmbat din nas, apoi a băgat panglica în gură și a aranjat-o cu limba după obraz. Un capăt al panglicii îi atârna în colțul gurii ca o dâră de sânge negru. Bela a terminat și ea procedura, a scos tubul de cristal și l-a pus în casoletă. Cristi a întrebat-o curios:

— Ce-i asta?

— Tremolum, puișor, tremolum! Fără el viața-i grea și rece ca o căpățână congelată de porc! Dar hai să-ți mai povestesc ceva, ca să treacă timpul mai repede. Până dă absolutul peste noi.

— Da, povestește-mi cum l-ai cunoscut pe Nistor.

— Chiar vrei să le știi pe toate?

— Pe toate n-am unde să le bag, dar o parte măcar…

— Ai auzit de Furnale-Gomorna?

— Nu.

— Atunci, fii atent! Totul a început după ce Coriolan a băgat bani la Gujeru. Toți comentau că și-a

luat țeapă de la Zaharia fiindcă treburile au început treptat să degenereze. O parte dintre muncitori au rămas fără lucru, au fost și niște greve, dar s-au distribuit tot felul de ajutoare și oamenii s-au mai liniștit. Eu mi-am văzut mai departe de treabă. M-am împăcat cu amneziile, incoerența și visurile sinistre. Viața mergea înainte. Ca să ieșim din căcat, Coriolan a venit cu transformări radicale. A plecat în Austria, iar când s-a întors, cărunt și tras la față, jumătate din Gujeru a devenit filială la Furnale-Gomorna. Cealaltă a fost transformată în abator. Eu n-am avut un cuvânt prea greu de spus, au apărut personaje noi, utilaje, muncitori, măcelari. Coriolan s-a extins, ca să zic așa. Prinsese un aer de magnat libidinos. Pe mine nu mă deranja, eu îmi făceam treaba ca la carte, iar el se plimba de colo-colo însoțit de ingineri, colaboratori, oaspeți, parteneri, comisii. Se spărgea în figuri. Ca să-și satisfacă orgoliul de snob, a livrat clopote pentru festivalul de la Statz. Fraierul nu m-a ascultat, a pariat pe Carlson, dar a câștigat Ermolaev. E afon boșorogu', n-are nicio treabă!

Când abatorul a fost dat în exploatare, m-am extins și eu. Am intrat în conducere, am obținut unu la sută din acțiuni. Nici nu puteam visa la mai mult! Iar apoi s-a întâmplat căcatul. Într-o zi, Coriolan m-a chemat la el în birou. Când am intrat, am încremenit. Într-un fotoliu pentru oaspeți se afla Vârlan. Au început să-mi tremure genunchii. Era să fac pe mine. Coriolan a observat asta, m-a întrebat ce am. I-am explicat că mi-e rău, am dat vina pe intoxicație. Vârlan s-a ridicat, mi-a întins mâna și mi-a spus:

— Am o verișoară care seamănă leit cu dumneata! Este actriță, poate ați auzit, Irina Pelin!

O porcărie! Nici nu m-am putut uita în ochii lui. Ceva totuși nu se lega, parcă nu mai era acel Vârlan pe care îl cunoșteam. Acela, dacă mai ții minte, era laconic și lent, mai degrabă plutea decât mergea, iar ăsta se bâțâia continuu, scotea tot felul de poante porcoase. Parcă era măscăriciul combinatului. Avea pe el un sacou vișiniu. Uneori aveam impresia că nu e Vârlan, dar, după ce i-am surprins câteva priviri alienate, n-am mai avut dubii. Era el. Degenerase rău!

Am simțit o amenințare la orizont, dar afacerile îmi mergeau prea bine ca să cedez. Am hotărât să mă

concentrez pe lucru, aveam o tonă de responsabilități. Perioada de sudură dintre abator și oțelărie a fost lungă și complicată, plină de interferențe, conflicte și concedieri. Deși l-am tot zărit pe Vârlan în zonă, n-am întrat în vorbă cu el. După vreo două luni, când îmi era lumea mai dragă, Coriolan m-a însărcinat cu transferul de cadre de la Gomorna către Gujeru. Asta implica niște verificări în cadrul abatorului, dar grevele de la oțelărie m-au ținut pe lângă Coriolan câteva săptămâni, timp în care m-am ocupat de finisarea clopotelor pentru Conclavul Samson. Drept compensare, Coriolan m-a copleșit din punct de vedere financiar. Știi bine că n-am pierdut momentul, am pus mâna pe halele de la Buzun și pe proprietățile aferente.

Chiar înainte să înceapă coșmarul, Coriolan a pus la cale o reparație la capace ca să poată introduce în scenă niște falsuri de mare greutate. Hârtiile de aur, cum le mai spunea el. Dar cei de la Gomorna au aflat, nu știu cum, și i-au cerut nouăzeci la sută! Coriolan a înnebunit, a jupuit de viu un zimbru! A intrat la contabilitate, cu o falcă în cer și cu una în pământ, și s-a apucat să dărâme totul de pe birouri, telefoane, dosare, ștampile, mașini de dactilografiat. Fetele au înmărmurit pur și simplu. În cele din urmă, s-a mai potolit și a convocat o întrunire la coteț. Primele, evident, s-au adunat femeile de la untură. Apoi secția trei, mușuroiul și văduvele. Bocitoarele au ajuns ultimele. În aer plutea preludiul dezastrului! Vorbeau intersectat, unii peste alții. Era un vacarm infernal. Am surprins discuția văduvelor despre o potențială schimbare. M-a pufnit râsul. Coriolan era palid. Am simțit și eu amețeala, fiindcă nu prea era aer. Încordarea era maximă, iar lumea părea din ce în ce mai nervoasă. Evident, scaunele n-au ajuns pentru toți. Mai ales pentru mușuroi. Deși m-a cuprins panica, am făcut un efort și i-am zâmbit lui Coriolan. Doi muncitori și o bătrână au pornit împotriva curentului, încercând să iasă din sală. Coriolan i-a ajuns din urmă sărind peste scaune. Le-a explicat ceva gesticulând înfuriat. Bătrâna avea la ea o valiză maro. Bărbații au început să se agite, dar Coriolan le-a rânjit cu dinții de aur, a luat valiza de la bătrână și le-a făcut semn să dispară. Lumea s-a mai potolit. Coriolan s-a întors la pupitru ceva mai satisfăcut. La semnul lui, mulțimea s-a ridicat în picioare, iar eu am

ieșit în față. Am tușit de câteva ori, am ridicat mâna în sus și am strigat:

— Prieteni! Astăzi avem o zi specială! Ne-am adunat pentru…

— Dar de ce nu se vorbește normal? m-a întrerupt o văduvă furioasă. De ce ne duceți de nas în continuare? De ce suntem folosite ca armătură, dacă nu suntem bune nici de mortar?

— Măi, femeie! am intervenit cu tărie. Te rog să încetezi cu prostiile astea! Noi avem nevoie de seninătate, nu de senilitate!

Văduva a început să plângă. Asta m-a debusolat pe moment, dar Coriolan mi-a făcut semn să continui. Mi-am dres vocea din nou și am continuat:

— Bocetul e treaba bocitoarelor, nu a văduvelor! Aici avem niște principii, suntem împreună de multă vreme! Nu suntem nici victimele și nici robii nimănui, trebuie să înțelegem acest lucru! Mai sunt patru zile! Patru! Să nu ne pierdem cu firea pe ultima sută de metri! Văduvele să fie stane de piatră! Cine vrea să se retragă, să se retragă acum! Cine vrea să rămână, să rămână cu trup și suflet! Până la capăt! Sunt șapte garnituri în joc! Șapte! Bocitoarele vor avea șapte zile la dispoziție! Și nici mușuroiul nu se va odihni, să fie clar! Scopul nostru este anvergura! Dacă cei de la Catacorpus nu vor aprecia rezultatele, noi vom suporta consecințele, nu văduva plângăcioasă și nici ologii de la secția doi! Atât! Iar acum, să-l aplaudăm pe Manole! El ne va ajuta să depășim dificultățile!

Manole a intrat în sală însoțit de o muiere gravidă, în sarafan purpuriu. În spatele lor, doi bărbați cu serviete argintii, un terapeut șchiop și un avocat albinos. Ultimii doi au intrat Vârlan și Hulpanu. Când i-am văzut, mi s-au încleștat fălcile, dar am încercat să nu trădez încordarea. Coriolan, împreună cu tehnicienii lui, păreau livizi în lumina reflectoarelor. S-a lăsat liniștea. Manole și avocatul s-au apucat să studieze hârtiile, iar Coriolan i-a făcut semn lui Hulpanu să aducă valiza. Acesta a pus valiza pe masă, a deschis-o și a scos din ea un cap de copil. Muierea borțoasă a închis ochii și a scos un suspin prelung, răgușit. Manole a strâns-o de încheietură și ea a mușit instantaneu. Câteva bocitoare au scos un mârâit dezaprobator, dar Manole le-a potolit cu un rânjet

crispat. Austriecii, nedumeriți, s-au apucat să studieze capul. Acesta avea pleoapele decupate, iar în orbite, în loc de ochi, avea două căpșuni. Hulpanu a scos una dintre căpșuni și i-a întins-o lui Manole. Cealaltă căpșună i-a revenit lui Coriolan. Bocitoarele respirau apăsător, cu nările dilatate.

La semnul lui Vârlan, operatorii au adus în față un recipient cu pastă de pietrificare. Manole a înmuiat un deget în soluția gălbuie, l-a adulmecat, apoi l-a băgat în gură. S-a apropiat de austrieci și le-a explicat ceva. Gravida le traducea. În acel moment, Hulpanu a strigat în sală:

— Să iasă pizdele! Să nu mai văd pe nimeni aici, doar comisia! Bela, îmi cer mii de scuze, dar e timpul!

Am înțepenit, n-am înțeles la ce s-a referit Hulpanu, iar Coriolan nici nu s-a uitat în direcția mea! M-am îndreptat spre ieșire. Vârlan m-a ajuns din urmă și mi-a spus că mai am cinci minute să le dau un răspuns clar.

Afară era noapte. Femeile se îndreptau agale către blocurile de repaos. Vântul bătea cu putere. Undeva la orizont se zăreau câteva luminițe tremurătoare. Vârlan și-a aprins o țigară. Eu nu știam de unde să încep. Fără să mă gândesc prea mult, l-am luat de mână. El m-a privit îndelung, apoi a scuipat peste umăr și mi-a spus:

— Dacă vine Larisa, indiferent când, să nu-i spui nimic!

Mi-am luat inima în dinți și i-am spus:

— Chiar n-aș face așa ceva! Oricum ea vine peste patru zile.

— De unde știi?

— Cum adică de unde știu? Mi-a spus Dorin.

— Aha, Dorin… Ce să zic? Mă bucur pentru voi!

Vârlan și-a întors privirea către luminițele de la orizont. A început să caute ceva prin buzunare, iar ochii i s-au umplut cu lacrimi. Am încercat să-l liniștesc, dar el m-a îmbrâncit. A scos din buzunar o hârtie mototolită, a desfăcut-o și a început să-mi citească:

> *Larisa, Gujeru e o cacealma*! *Trebuie să te retragi cât nu-i târziu*! *Vârlan a deviat a doua garnitură*! *Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Dorin. El te va proteja*! *Ai mare grijă, nu te juca cu focul*! *Te sărut cu drag, B.*

Am simțit cum îmi îngheață sângele în vene. Vârlan a băgat scrisoarea în buzunar, mi-a zâmbit cu dispreț, și-a șters lacrimile și mi-a spus:

— Eu am avut încredere în tine, târfă jegoasă! Să vezi acum futai!

Nu mai aveam aer. Am întors capul. Oamenii lui Coriolan erau deja afară. Se apropiau încet. Unul mai în față fuma nervos, altul avea un topor în mână. Ceilalți, mai în spate cântau batjocoritor:

Colo jos la Laminare
Și-n Oțelăria Mare
Ce este cu Angrenaj
E făcut la Utilaj!

Vârlan m-a apucat de gât și m-a împins violent în direcția lor. M-am împiedicat și am căzut. Am început să tremur din tot corpul, mușchii mi s-au încordat, însă nu aveam unde să fug. În dreapta era gardul, în stânga zidul, în față băieții, iar în spate Vârlan rânjind disprețuitor. Când am dat să mă ridic, el m-a lovit cu piciorul în față. Oamenii lui Coriolan m-au înconjurat. Vârlan s-a aplecat deasupra mea și mi-a șoptit printre dinți:

— Dacă ai de gând să te retragi, pun mușuroiul pe tine!

— Nu! Te rog din suflet, iartă-mă! Îți promit că nu mă retrag!

Cel cu toporul mi-a pus talpa pe piept și l-a întrebat pe Vârlan:

— Ce-a făcut pizda asta? O spintecăm?

— Deocamdată nu, ar fi prea simplu! Mă ocup eu de ea!

Spunând astea, Vârlan mi-a tras un călcâi și m-a nimerit în ochi. M-a străfulgerat o durere cumplită! Am scrâșnit din dinți, dar n-am țipat. Cel cu toporul s-a aplecat peste mine și mi-a spus:

— La păscut zimbri cu tine!

În cele din urmă, oamenii lui Coriolan au scuipat în direcția mea și s-au cărat. Vârlan și-a stins țigara pe umărul meu. Am făcut pe mine, dar n-am scos un sunet. Am înțeles că mai aveam o șansă. Vârlan și-a aprins altă țigară și mi-a spus:

— Ascultă-mă cu atenție! Îmi aduci o duzină de zimbri și reluăm tratativele. Altfel, te-am dizolvat! Acum du-te și te spală. Despre Larisa vorbim mai târziu. Hai, mișcă!

Vârlan m-a îmbrâncit cu piciorul. M-am ridicat încet. Capul îmi crăpa de durere, nu mai vedeam cu ochiul stâng. M-am îndreptat suspinând către prima ușă metalică. Acolo era hala de răcire. Am coborât câteva scări, am traversat coridorul cu panouri electrice și am intrat în hală. Nu era nimeni, ca de obicei. Se auzea doar fornăitul generatoarelor, plus îndepărtatul vals estompat, muzica de relaxare ce răzbătea de la *Barocamere.* Am traversat hala generatoarelor și am pătruns în coridorul de evacuare. Singurul bec proiecta o pată sângerie pe tavanul umed. Din acest coridor am pătruns în hala următoare. Valsul se auzea tot mai aproape. Am ocolit cisternele negre și am ajuns la scara de acces. Am urcat, am împins capacul și m-am trezit pe acoperiș.

Vântul plăpând mi-a mângâiat obrazul. Întunericul ținea cu mine, simțeam asta. Departe pâlpâiau luminițele din port, dar ele n-aveau cum să mă dea de gol. Ochiul lovit mă durea îngrozitor, arcada și buza îmi sângerau. M-am târât pe acoperiș către depozite. O singură dată m-am uitat peste margine și i-am văzut pe măcelarii lui Coriolan care mă căutau. Aveau cuțite, topoare și cazmale. Cale de întoarcere nu mai era. Am stat nemișcată un minut, două. Am analizat situația, apoi m-am ridicat și am alergat către furnalul vechi. Am găsit podul îngust către cealaltă clădire. Practic, nu mai eram pe teritoriul lor. Undeva, în spate, am auzit lătrat de câine, apoi strigătul lui Vârlan:

— Bela! Belaaaaaaaaa! Te rog, lasă prostiile! Recunosc, am dat-o în bară, dar și tu ai greșit! Larisa nu trebuia să știe nimic! Am nevoie de tine, Bela! Îți promit că nu-ți fac nimic! Te implor, întoarce-te!

Mi-am șters lacrimile, m-am descălțat și am trecut podul îngust. Cealaltă clădire avea acoperișul cald, vibra. Am înaintat…

Cristi a tresărit, s-a uitat buimăcit în jur. Era întins pe jos. Bela fuma în fotoliu. Era lividă, se uita la el fără să clipească. L-a întrebat:

— Îți vine să vomiți?

— Nu știu… stai… Am dormit?

— Nu.

— Dar ce zgomot e ăsta?

— Fii atent, relaxează-te și respiră! E foarte important! Dacă trec de furnal, s-ar putea să nu ne mai întâlnim!

— Poftim?

— Gata, respiră! Va năvăli progresiv! Nu te agita! Dacă transpiri vei avea tendința să te jupoi. Ține minte, nu te lași copleșit de nimic!

— Ce dracu', Bela!

— Stai locului! Trebuia să te sperii un pic, intenționat! Adrenalina în combinație cu tremolum e rupere, metacatharsis! Închide ochii și nu mai analiza nimic, lasă totul așa cum e! Vei muri! Am glumit! Am glumit că am glumit! Vei muri! De bătrânețe, dragul meu, calmează-te!

Cristi a simțit o fierbințeală tremurătoare la tâmple, apoi a deslușit un sunet subtil și monoton, un fel de geamăt sintetic, o vibrație caldă ce se prelingea de undeva de sus inundând spațiul rece.

A încercat să se concentreze, inima îi bătea cu putere, mâinile îi tremurau. A închis ochii, un greiere imens îl privea. A deschis ochii speriat. Bela nu mai era lângă el. A început s-o caute. Nu mai era nicăieri. Pereții vibrau, păreau moi și vii. Lumina a căpătat o nuanță roșiatică, s-a întunecat ușor. A închis ochii din nou, greierele nu mai era. Dar geamătul sintetic a început să se audă mai pronunțat, mai aproape. Lumina a devenit violetă, pereții vibrau din ce în ce mai intens. Se ondulau, respirau.

Lucrurile au început să-și piardă conturul. Geamătul sintetic s-a transformat într-o fluctuație sufocantă, organică, strângându-i ceafa într-o menghină de gheață. Maxilarele s-au încleștat convulsiv și Cristi s-a prăbușit. A încercat să se ridice, dar n-a reușit să miște niciun deget. În minte i s-a conturat imaginea unui ghețar clocotind într-un cazan uriaș cu sânge. Apoi nu și-a mai simțit corpul.

A încercat să închidă ochii, dar n-a simțit absolut nimic. Numai dorința de a închide ochii și gata. Totul în jur a început să se dilate, să se îndepărteze și Cristi a văzut o linie subțire, departe, la un fel de orizont al simțirii. O linie strălucitoare care fremăta în jurul lui. O

simțea ca pe un cerc, de jur împrejur. Dacă își imagina că este departe, o simțea departe, atotcuprinzătoare. Dacă își închipuia că este aproape, o simțea lângă el, o vedea la un milimetru distanță, subțire, plăpândă. Apoi n-a mai simțit nicio distanță, niciun obstacol în spațiu, niciun reper. Nu mai era în bucătărie, nu mai știa că este cineva sau ceva sau undeva! Nu mai simțea nimic decât o ceață albă, lăptoasă, care îi pătrundea în minte și-i dizolva esența.

Nu mai știa nimic, nu avea nicio dorință, nicio durere, nicio nedumerire. Ceața îi pătrundea tot mai adânc și mai adânc în minte. Linia se apropia încet, se strângea în jurul lui și, în același timp, se îndepărta cu o viteză uluitoare. Cristi nu mai gândea. Era doar un câmp plutitor, imponderabil. Apoi, dintr-odată, a auzit un clopot. Undeva departe, un clopot gigantic, un clopot de un miliard de tone, un clopot de aur cât soarele! Un clopot nesfârșit. O singură bătaie s-a auzit, ca o voce de arhanghel, ca un suspin absolut, definitiv!

Ecoul clopotului a crescut o mie de ani și s-a stins o mie de ani. Apoi, brusc, totul s-a strâns într-un punct. Între tot și nimic. Iar acest „între tot și nimic” aluneca de-a lungul punctului, răsucindu-se elastic și prăbușindu-se în sine. Ceața lăptoasă s-a învolburat, apoi s-a strâns într-un *ghem de negură.* Rulanta s-a oprit. Văduvele și-au scos baticurile și s-au închinat. Bocitoarele, învinețite de frig, au început să zbiere, iar ologii au scăpat cârjele și s-au prăbușit. Mușuroiul a înaintat spre lăuză. Cizmele strălucitoare scârțâiau amenințător și falangele schilozilor au început să trosnească. Moașele înfofolite se apropiau în șir indian. Plină de tăieturi, lăuza se chircea în cârlige și horcăia după ajutor. Spurca Țana a băgat pâlnia de aur în gura nefericitei. Operatorul, în salopetă cauciucată, a direcționat furtunul, a pornit pompa, și Adrachie a dat drumul la pasta de pietrificare. Lăuza neputincioasă mugea. Pe pieptul ei rănit se legăna o tăbliță pe care era ștanțat:

Mama Dracului

Crusta ghemului a implodat și Cristi a deschis ochii. Era într-o cameră necunoscută, pe un scaun. Lângă el, pe podea, un lighean plin cu sânge. Cârpe, un

patent, câteva degete. Ceva mai încolo, o lădiță cu căpșuni stricate și o geantă maro din piele.

Și-a privit mâinile. Erau curate. Doar pe una dintre cizmele lustruite o dâră de sânge, deja uscat. S-a ridicat de pe scaun și a ieșit pe balcon. Afară bătea vântul. O pungă neagră a trecut pe lângă bloc, a făcut un semicerc și s-a oprit în crengile unui copac. Cristi s-a sprijinit de balustradă și s-a uitat în hău. Cu șapte etaje mai jos, în parcare, se afla o singură mașină, o dubă albastră.

Psihopatria

— E nebunie la ora asta, da' n-avem ce face! Vezi și tu cum e. Dacă nu dai din coate, o iei la muie! Lumea se cacă în principii pentru un bănuț. E sărăcie, măi frate, sărăcie de bun simț. Nu de alta! Restul avem de toate, da' uite că omenia noastră e cam putredă! Uite și tu ce cocălăreală. Unu' cu trabantu', altu' cu mutantu'. Țepari în aspiratoare de fecioare, primari în bombardiere cu fecale, amărâți în epave, nerozi în hotrozi! Toți au ceva de rezolvat, măi frate! Unu se cacă pe el pentru un post baban, altu' pentru un colac și o lumânare! Asta e, de căcat se cacă toți, dar de șters, unii se șterg cu degetul, apoi dau mâna cu tine civilizat și uite-așa te trezești cu o tenie în familie! Vezi, sunt mai multe feluri de țepe! Dar cea mai sinistră țeapă e viața. Clișeul nostru de bază! Cum începi să te acomodezi un pic, să te bucuri de copii, de nepoți, hop și ți-au pus capacul; țac-pac și la râme cu nenica!

Asta e, tătăiță, lumea e o mlaștină acoperită cu un covor de nuferi. Cât ești puradel sari de pe nufăr pe nufăr, ușurel de n-ai treabă, după care începe să-ți scapete piciorușul, mai aluneci, mai iei niște noroi după obraz și, dacă nu vine nimeni cu libelula să te scoată, ajungi broască, triton, salamandră, depinde de împrejurări. Apropo de salamandre, mai ții minte bairamul de la Casandra?

— Ce-i cu el?

— Mai ții minte cine te-a invitat la dezmăț?

— Cum să nu țin minte?! Larisa m-a invitat! De ce?

— De aia! Știi cu cine împarte ea stejarii de la Volcu?

— Cu cine?

— Cu Zaharia.

— Să mori tu!

— Să mor în pârnaie! Când am venit la oraș, acum nouă ani, am apelat la Capcoadă, unu' tare-n coaie. Tu nu-l cunoști, nici nu-ți doresc! El mi-a propus un teren pe hârtie, undeva la Capacu, departe de comisii. Trebuia doar să livrez niște borcănașe, o dată pe săptămână. Terenul era de acoperire, aveam brigada mea, câțiva chirurgi de la Tima și un sticlar de la Băile Herculane. N-aveam treabă! Atunci mi-am luat casa de la Sturzu, două garsoniere aici, plus *Volga* aia frumușică. Cum am pierdut-o, nici nu vreau să-mi amintesc. Toate s-au dus. Dar fii atent! Într-o toamnă, Capcoadă mi-a dat de înțeles că terenul trebuie mutat! Asta însemna o furtună de acte. Eu aveam puțină experiență și Capcoadă mi-a sugerat să-i fac o vizită lui Vârlan, pentru a rezolva repede. Mi-a dat o hartă și mi-a explicat unde trebuia să ajung. N-aveam încotro, m-am suit în dubă și am plecat la Capacu. Am ocolit comuna, am intrat în pădure pe un drum forestier și am mers până la răstignire. De fapt, nu e nicio răstignire acolo, doar se numește *la răstignire*, fiincă e un copac strâmb acolo, încrucișat cu altul. O fundătură din aia vâscoasă, mult noroi. Afară se-ntuneca. Pe la nouă trebuia să apară Vârlan. Eu nu-l cunoșteam pe atunci. Ce frumoasă e viața când nu cunoști pe nimeni! Mda, tu știi că eu nu sunt slab din fire, dar atunci chiar m-a apucat fioru' și nu mai știam ce să fac. Mai departe n-o să-ți vină să crezi!

Am oprit motorul, dar am lăsat farurile aprinse. Aveam urechile ciulite, știi tu noaptea în pădure… Trecuse mult de nouă, mă bătea gândul s-o iau din loc, dar n-aveam chef de complicații. Îl știi pe Capcoadă! În fine, pachetul de Carpați era pe terminate, am hotărât să stau până la ultima țigară apoi, nu știu de ce, a început să-mi curgă sânge din nas. Atunci am auzit trosnind vreascurile!

Vârlan a venit împreună cu o fătucă oarbă după el și o pocitanie de șoricar. Fătuca, să fi avut vreo nouăsprezece ani, era cenușie, inexpresivă. Vârlan mi-a spus că-i Dihania, nepoata lui, deschisă la orice! Auzi,

Dihania! Am refuzat, îți dai seama! I-am dat hârtiile și am luat patru borcane de la el. Mi-a spus că-i smoală din iad, atât!

— Și ce era de fapt?

— Cum ce era? Smoală din iad, ți-am spus! Erau borcane sigilate, negre și grele!

— Tu ești prost sau te prefaci? Smoală din cur! Spune-mi, ce dracu' era în borcanele alea? Nu te-a chinuit curiozitatea?

— Ascultă, șmechere! Dacă lucrezi pentru Vârlan, curiozitatea dăunează grav existenței, înțelegi? Ce sunt eu, astronom, să mă chinuie curiozitatea?

— Dar poate erau borcane cu căcat! Nu te-ai gândit la asta?

— M-am gândit. Dar cine nu se gândește măcar o dată pe zi la căcat?

— Cei care nu se cacă!

— Doar morții nu se mai cacă în ziua de azi!

— Așa e! Fără căcat nu e păcat!

— Mda…

— Aha…

— Smoală din iad, ca să vezi…

— Erau negre și sigilate, ți-am spus.

— Vopsite?

— Poate.

— Dar ce fel de negru? Închis, deschis, mat, lucios?

— Negru simplu, normal. Nici lucios, nici mat. Mai degrabă neutru.

— Negru neutru?

— Cam așa.

— Fără nuanță?

— Fără!

— Nu era spre vișiniu, movuliu sau albăstrui?

— Nimic! Negru total!

— Adică negru-negru?

— Negru negru!

— Absolut?

— Absolut!

— Fără chestii… zgârieturi, ștersături, pete?

— Fără pete!

— Foarte negru?

— Foarte!

— Beznă?
— Beznă!
— Borcane cu beznă!
— Da, întuneric la borcan!
— Stai așa, întunericul nu e beznă!
— De ce?
— Bezna nu se vede, pe când întunericul…
— Prostii! Nici întunericul nu se vede!
— Întunericul absolut nu se vede, dar întunericul parțial se vede!
— Da, așa este! Întunericul parțial e obscur.
— Deci erau borcane cu beznă!
— Cu beznă!
— Pline?
— Acuma și tu! O tonă de beznă!
— Beznă comprimată!
— Beznă praf!
— Concentrat de beznă!
— Beznă de beci!
— Beznă de copârșău!
— Beznă de groapă comună!
— Beznă de intestin!
— Beznă sufletească!
— [râde]
— [tace]
— [râde]
— Auzi? (își aprinde o țigară)
— Da.
— Hai s-o luăm pe la spital, că ieșim direct!

Urmașul

O tuse neagră, ca un țipar feliat, a ieșit din gura bătrânei. S-a potolit cu greu, și-a șters lacrimile și i-a zâmbit lui Cristi cu gingiile însângerate.

— Bine, îți voi povesti totul, așa cum a fost. Se vede că nu mai am timp și nu vreau să plec cu greutatea asta! Mă vei crede sau nu, treaba ta, dar Dumnezeu mi-e martor! Te-am găsit acum treizeci de ani într-o groapă comună, la sânul mamei tale moarte, imediat după retragerea Mușuroiului. Mi-a spus despre tine soră-mea, Clara. Era lovită la cap de un cal speriat. Zăcea la pat, nici vie, nici moartă, dar mi-a spus că trebuie să te găsesc neapărat, altfel totul se va opri pentru încă o mie

de ani! Te-am căutat prin casele arse, prin hambarele cu spânzurați, prin cerdacuri și pivnițe. Apoi, alergând printre casele tăcute, am călcat din întâmplare pe pământul moale și cald; era o groapă proaspăt acoperită. Când am călcat s-a auzit un suspin! Am săpat cu mâinile cât am putut de repede, am dat peste femei și copii cu noroi în gurile larg deschise, peste bătrâni împușcați în cap. Pământul era umed și cald. Acolo v-am găsit, pe tine și pe maică-ta, deja moartă. Te acoperise cu o haină, așa încât pământul n-a ajuns la tine. Erai alb la față, aproape mort, cu gura încleștată la sânul ei. Te-am botezat Cristi și te-am îngrijit cum am putut. Eu o mai aveam pe Ileana de cinci anișori. Locuiam la un frate de-al meu, pădurar.

Odată a trecut pe la noi o femeie rătăcită care a cerut ajutor. Era numai piele și os. Bătea spre toamnă, frunzele cădeau una câte una. Femeia a stat la noi vreo trei zile. Fratele meu mai vâna câte ceva, adică ne descurcam. Într-o zi, femeia m-a luat de-o parte și mi-a spus în șoaptă: „Soră dragă, trebuie să păzești copilu'! Vor veni unii, vor veni alții, dar tu să nu-l pierzi din ochi! Lucrul rău îi dă târcoale!"

Apoi femeia a plecat, lăsându-mă într-o incertitudine sfâșietoare. Peste câteva zile, am auzit că au găsit-o sfârtecată de lupi, în pădure. Mi-a fost tare frică! Am dus-o pe Ileana în satul vecin, la o mătușă preoteasă, iar ție ți-am făcut un adăpost ferit de ochii lumii. Acolo te hrăneam și te îngrijeam.

Într-o seară, peste câteva săptămâni după dispariția femeii, a poposit pe la noi un soldat rătăcit. Mi-a fost frică să-l primesc, dar era tare slăbit și înfometat. De-abia se ținea pe picioare și nu avea nici armă. L-am ajutat, ce era să fac? Era tare ciudat. Câteva zile n-a scos niciun cuvânt, stătea ore-n șir și se uita într-un punct. Uneori se agita speriat și repeta necontenit: „Vom, vom, vom!". Din când în când, plângea pe ascuns. În sfârșit, după câteva zile s-a mai liniștit, iar odată, când fratele meu era plecat la vânătoare, m-a luat de mână și mi-a spus: „Eu sunt Hulpanu, cel care a bătut cuiul! Eu am dat cu ciocanul! De șase ori la o mână, de șase ori la alta și încă de șase la picioare! M-am curățat de nouă ori câte nouă și am venit cu daruri pentru fiul tău, cel de nu-i al tău!"

Dar nu m-am pierdut cu firea. I-am zâmbit soldatului nebun și i-am spus că mă duc să te caut. Te-am luat din ascunzătoare și am fugit la mătușă. N-am găsit pe nimeni, casa era părăsită, am întrebat în stânga și-n dreapta, dar n-am aflat nimic. Te-am lăsat în grija unor vecini și m-am întors precaută la casa fratelui meu. Casa ardea! Disperată, am strigat după ajutor, dar până s-au adunat oamenii, casa arsese din temelii. Fratele meu m-a blestemat, a spus că din cauza mea s-a întâmplat totul. I-au ars și caii!

Au trecut câțiva ani. Căutările mele au fost zadarnice, n-am găsit-o nici pe mătușă, nici pe Ileana! Numai Dumnezeu știe cât am plâns și m-am chinuit! De casa mătușii m-am ferit, îmi era teamă. Ne-am adăpostit la niște oameni buni, dar mai mult pentru tine, că eu am tot bătut drumuri în căutarea Ilenei. Tu ai mai crescut, iar, într-o toamnă, am hotărât să-ți cumpăr niște hăinuțe. Pe tine te-am lăsat acasă, am simțit eu ceva… Am plecat cu căruța la un târg, împreună cu o familie de țărani. La întoarcere, pe un drum de pădure, ne-au ieșit în cale niște bandiți în mantale prăfuite, în frunte cu soldatul acela nebun. M-a recunoscut! A scos din buzunar o cârpă, a desfăcut-o și mi-a arătat zece unghii de copil. Unghii smulse! Am înghețat de frică, iar el mi-a spus: „Ascultă la mine, femeie, astea sunt unghiile fetei tale! Mâine îmi vei aduce băiatul și vei primi fata! Încă mai respiră! Nu și preoteasa!”

M-am îngrozit, am început să plâng și să-l implor să n-o omoare, iar el mi-a aruncat în față unghiile însângerate și mi-a indicat ora și locul unde trebuia să te duc pe tine. A doua zi te-am dat. Dumnezeu să mă ierte, am fost prea slabă, nu mai știam de mine! Mi-au adus-o pe Ileana schimbată la față. Avea privirea încremenită, n-a scos niciun cuvânt și nici nu m-a recunoscut. Și-a revenit peste câteva luni, dar de vorbit n-a mai vorbit. Nu mai era aceeași. Am plâns și m-am rugat luni în șir, până m-am prăbușit într-o uitare întunecată.

Iartă-mă, Cristi, te rog! N-am știut ce să fac, am plecat în lume cu blestemul în spate, iar fetița mea scumpă avea numai șapte anișori! Bestiile au pângărit-o! Și ea s-a spânzurat într-o vară, peste câțiva ani. Dar să știi, Cristi, moartea nu există! Mortul nu e nici femeie, nici bărbat, nici copil, nici bătrân! Nici tu, nici eu!

Nimeni! Eu m-am împăcat cu pustiul, crede-mă! Nu mai am nimic și nici n-am avut! Chiar așa, ce-am avut? Spune-mi!

— Ce-ai avut? Nu-mi vine să cred, tanti Ana! Cum îndrăznești să-mi torni zoaie sinistre în cap? Ai avut o viperă în intestin, asta ai avut! Și un catâr nemișcat care îți destăinuia vicleșugurile adaptării doar cu o mișcare a buzei de sus! Ca să nu mai vorbim de măcelărie! Crezi că mă cumperi cu seu? Asta crezi? Văd că te-a lovit rău deznădejdea dacă te zvârcolești printre minciuni!

Bătrâna a scos un horcăit și, din nou, țiparul feliat a ieșit din gura ei și s-a dizolvat pe masă.

— Bine, bine! Poate că ai dreptate! Într-adevăr, am știut să mă răsucesc pe călcâiul drept mai bine decât o balerină la repetiția finală. N-am purtat niciodată sterilet, am dat viață la o grămadă de puradei strălucitori, dar nu mi-a părut rău de maternitățile devastate! Îți amintești, probabil, imediat după futaiul de la Astoria; chelnerul ăla, cum dracu' îl chema, Codrin parcă, nu era deloc prost! Mi-a explicat că răsucirile în mormânt depind de răsucirile din viață. Dar în direcții opuse. Ca și cum ai sta toată ziua la soare și ai striga: „Stingeți odată lumina aia că mă întunec!"

— Frumos! Dar de ce Vârlan a pierdut teren? Explică-mi, nu mă aburi!

— Ce tâmpenie! Tu chiar crezi ce vezi? Cum dracu' să pierzi teren cu așa o echipă de trepanați? Sau cu ciobenii de la Capacu! Puișor, ăia amputează pe Wagner, jupoaie pe Bruckner, decapitează pe Stravinski, smulg unghii pe Ravel! Mai bine sub Adrachie, decât cu jigodia aia semidescompusă care acompaniază la disecții cu bale căzătoare! Da, suntem două! Și suntem aici, acum! Ce mai vrei? Sau nu-ți dai seama cine dă cu zaru' în toată povestea asta? Nu știi de unde vine carnea? Ridică *Stigmatikonu*' și nu ne mai chinui! De ce te opui? Poți avea orice, Cristi, orice! Spune da! Doar atât! Și sunt ale tale! Douăzeci de bucăți, pizda strâmtă, intestinu' parfumat, te vor suge cu lacrimi în ochi, îți promit! Te așteaptă de ieri cu degetele-n pizdă. Mai nefutute nu există, crede-mă! Le-am ținut o noapte în sânge de catâr, pentru tine! Una dintre ele, Nela, e dusă rău, mușcă de pulă! Poate încercăm o ruletă românească?

Cruzimea luminii

În vizor o luminiță portocalie. Am ciocănit încet. De la vecini, un hohot de femeie, apoi un zgomot înfundat, un fel de plescăit. Am scos cheile. Tâmplele îmi zvâcneau, o pulsație neplăcută în piept, aritmică. Am descuiat, am traversat holul, am intrat în sufragerie. Acolo stăruia un miros greu. Mi-a răsărit în minte pământul umed de la țară, toamna către seară, înainte de ploaie, cerul e acoperit cu nori cenușii, poți să-l atingi cu degetele, vârfurile plopilor tremură, se încovoaie, foșnetul frunzelor anunță ploaia, lumea hibernează cu ochii deschiși, fiecare în cochilia lui, cineva, undeva, nu mai respiră de câteva clipe.

Am strigat-o. „Doina!” Nimic. La bucătărie, lumina aprinsă, dezordine, miros de vișine, frigiderul întredeschis. „Doina!”. Am deschis ușa la dormitor și am înțepenit. Un val de amorțeală mi-a tăiat răsuflarea, mi-a pătruns în oase, m-am sprijinit cu mâinile de dulap. O baltă uriașă de sânge acoperea podeaua dormitorului aproape în întregime, covorul era strâns, patul ridicat la perete, în mijlocul dormitorului un lighean ruginit, plin cu sânge; în lighean capul ei, gura larg deschisă, dinții scoși, ochii înlocuiți cu două căpșune.

Într-un colț, o mână fără degete, de jur împrejur cârpe năclăite, un satâr, o ladă cu mere stricate, un fierăstrău sprijinit de perete, câteva sticle sparte, un patent plin de sânge. Am remarcat simetria sinistră, un soi de aranjament ireal. Degetele tăiate erau puse ordonat, în jurul ligheanului, ca niște raze, cu unghiile spre centru. Zece raze. Lângă lighean, un caiet jerpelit. Dinții mi s-au încleștat involuntar. Înfruntând pulsațiile insuportabile din tâmple, m-am lăsat în genunchi. Am luat caietul, l-am deschis. Foaia galbenă plutea, literele păreau desprinse de pe suprafața hârtiei, cuvintele au început să-mi pătrundă în ochi ca niște corzi răsucite din piele.

Cadrafir

noaptea pădurea alunecă într-o parte își strămută umbra greoaie se sprijină în cea mai firavă frunză aerul

întunecat și vâscos învăluie trunchiurile copacilor semidescompuși încremenire tremurătoare și mâna se lasă moale pe suprafața netedă a capacului

ceața erupe de pretutindeni se revarsă și spumegă dizolvând aerul greoi și alungându-l către mlaștina mută

de jur împrejur cuibar de molimă dulce

se ridică încet încovoiat se strecoară printre crengile noduroase și calde adulmecă aerul rarefiat se lasă încet în genunchi lângă furnicarul somnoros închide ochii fluierătura se repetă mai aproape zgomot de vreascuri frânte respiră încet inima îi zvâcnește rar și apăsat o aude în tâmple capacul înțepenit se încovoaie sub greutatea lui

frunzele sună a scoici măcinate ochii se rotesc nebunește privirea deznădăjduită se oprește pe copita oaspetelui cu buză crăpată

o fluierătură stinsă blana scurtă acoperită cu spumă rece ciocănește cu unghia în capacul greu oaspetele se apropie îi atinge pleoapa cu vârful cornului răsucit și se așază pe raclă vrei să intri poftim vrei să intri vreau să ies de unde vrei să ieși din mine

urletul ți-a împietrit în gâtlej pielea îți strălucește de frică

nu știu ce să fac nimeni nu știe ce să facă dar face

vreau să-ți muști degetul mic de la mâna dreaptă să-l smulgi cu dinții de la rădăcină

își implântă dinții falanga scrâșnește unghia învinețită îi gâdilă cerul gurii trage din răsputeri degetul se desprinde sângele negru fierbe frunzele absorb înghite celălalt deget suspină mărunt dinții se încleștează carnea se ferește degetul înghesuie limba o strânge la perete câinele oaspetelui își roade coastele de peretele afumat se uită cu singurul ochi

peretele urmărește conturul copacului imită vietatea lentă

tencuiala veche se desprinde și cade mai multe straturi se ivesc niște insule inverse câteva scaune tremură lângă masă patru scrisori nedesfăcute pătate cu vin scrum de țigară pe marginea unei farfurii galbene iese din baie mâna sângerează puternic mestecă cu privirea pustiită trage sertarul lingura lumânările și tuburile frânte închide sertarul se ridică mâna îndoită la

piept cioturile în dreptul inimii se îndreaptă spre dormitor ea zace cu fața în sus

strâns legată o mângâie pe umerii plini de vânătăi se unduiește goală și slabă cu degetele subțiri și lungi buzele strânse și albe deschide ochii el se ridică

rânjește cască gura își sfârtecă degetele rămase mestecă muget scurt jupoaie pielea din palmă sângele colcăie dansează mii de vietăți vișinii strălucitoare

se lasă în genunchi alături câinele trage sângele pe nări din balta vâscoasă te rog din suflet mănâncă din mine decât din ea tendoanele de la încheietura stângă trage cu dinții carnea se desprinde în fâșii sângele lasă dâre negre haotice trupul tremură își jupoaie mâna până la cot devorează în continuare până la os trage cu dinții din răsputeri înghite hălcile se adâncește

ea are o tăietură adâncă în dreptul inimii o văgăună de unde se aude orga

cineva poartă poruncile va răzbate prin măduvă până la cuibul ascuns va merge la decapitare strâmbă și se va înfrupta din creierii proaspeți ca să-și desăvârșească mila

am rămas în întunericul de după pleoape și sunt în exterior doar ca să te feresc de cruzimea luminii renunță la mine nu mă asculta fă precum îți spun ascultă-mă și vei greși precum a fost scris în amintirea ta despre faptele morților și despre tăcerea de dincolo de oase

a început să-și devoreze buzele împingându-le cu cioturile mâinilor în gură și-a sfâșiat obrazul cu vârfurile oaselor zdrobite dacă vei pătrunde acolo unde nimeni n-a găsit calea dacă vei da de sâmbure păstrează-l în liniște iar celelalte părți precum și noi cei lăturalnici vom îngădui pătrunderea ta în sferă nimeni nu vrea să te încapă lângă tine

magnetismul putrefacției te va îndupleca să termini cina la oră fixă cu prosoapele pregătite și cada plină vei opri apa la timp așa încât femeia de jos nu va mai urca la tine ca să nu mai coboare și tu vei număra zece trepte și vei asculta cu atenție zgomotul infernal de moale care se va rostogoli pe scări te vei întoarce neîmpăcat și vei închide ușa de două ori după și pentru încă o dată vei duce coborârea la douăsprezece scări și te vei rătăci printre noțiunile necesare trecerii

mintea îți va dărui împotmolire pură vei da la o parte înțelegerea ca să simți și vei da la o parte simțirea ca să înțelegi alerta cheagurilor din dosul machetelor spintecate iar androginii decapitați la periferie te vor strânge de vintre cu trompele zbârcite și îți vor suge peștele negru din intestin cu limbile lor răsucite și reci îți vor linge pleoapele și îți vor pătrunde în casă printre cărți și scrisori

vei cădea în groapa cu puroi primordial vei pierde cuvântul vei rătăci sensul vei uita de unde ai pornit și unde ai decăzut și iarăși te vei prăbuși din tine cuvintele se vor îmbolnăvi se vor fi pierdut sens încetul cu înceata și vei observa că nu poți face față te vei încrâncena și vai chinuite și dincolo se va dezlega încetul cu toate le vei pierdut la cât nu te vei îndurera și chinuit prin catacombe din babel

vei căutat pe tine prin fețele schimonosită de sufocare cu liniștea moartă din gâtlej la ieșire cu labirintul în spate și măruntaiele împrăștiate între cele două lumini șterse de pe fața crispată de mutenie veșnică vei cădea mai departe vei împotmoli ca larva la maiură moliciunile te vormai veurraa lăcustanka subțirică se va înțepe sub unghiuța mămucăi dezmembrel și celuilalt cadrafir stimagulat cu mâna moagă de la șubreț în suz la maico te leganai la spumă cu mocolu mort

seva se va usca lămurit cumve la subusoi curveața ei dacă nu sper nu sapă toamna unde-i boscoru tare și capra șande lăcuncă iar pruhanu gros la maseră tocilă conu și tocilă rapa și scofunde rubca ta la grețosu și mamaika te va stâlpui co naică rea și o naică slavaie în țulicalau tău urlăcios și sordimur ca pelide paran su paraed mire samoler bunka bol barun ti ta zule lautratu cațaba la sfundat și permina stoarsă la reverinte cu lobu la rupan cu tota lavrelu ta burhoiu șubrezet

latăcut putregaiu dijdea pulea cu șibiretu gros la pisdea puhabă codă grosăciunea curbului stors cum se face la vertecan săbuința furtedă la stupon precum la cudevă trufașă lingeru de la gupka lu brahona prohodeț cu malu stors și guba ruptă andoasa pupanului motoholit la cotor stirpea scate lâna muierii calcă la poale cu sabka hurleză la maț poate să va scoate cosoru cosă dai la muje înceată la sârmă strage capu legătură ca la mumă

moholu să-și toarne smoala că la mine vrea să stoarcă sânge cum taie așa deh suveica trage sârma la cârpală ca să nu fugă bulanu craiului că se linge la coteț ca stivia surorilor dar moaie și tu cârpa la bot și scoate burghiu să dăm patru porți la căpătâi mulaku de tine se uită ca locusta la crah de parcă vinde spumă la horbal-mătușelu pulii mele stai că nu dă bine tărâtoru scorpilat se buhaie la bot ca mortăciunea dă-l în sloboz puhoiu dracului ce suge din intestin buhalețu cu horap de buligă vânătă

coitură stârvă la căcătoi cu lapca tare și murtăcioasa la sape să nu poată scoate macuc din bursuc șeal dracu șel mure la moscă de se învârtejte ca sortanu buricului și scoate dumbelaica din murtina ce pute la rât ca ploșnița din gât dă-i moiala pe cur să-i călunim muzga apui la hai serenade șu golani cum spunea poștașu palidu

gloada lui starnacu se mugește la luie ca la murme să-l scoată să nu prindă cosoru că-i bâja bâja la fiertură de buză că se loasă ceama sipestru pe carne și pragu pus nu se cuvine tormoșeală surcă de mută și hești laca lacă și oala plină da sugaru laica la os cu măduvă și totunu arpecunu nu mutuli cu vadanca astea lute că-i sparg boșnișa la putoane ca să-l împrospătez pe tuvalac de-i burhoi să iasă la ospăț că nu beau sânge mort făroi de caldura lui inimoasă se vezui că n-are coiu murtohală ce-i pasc la muie cotropitorii și-i fut mireasa la nuntă gulea hop cu bulgărele în sac

de nu legăce nu se mai stufărește bulca la pildă cum futaiu așa hi fudulanu pălidurnă moale clobca și castronu bagă la con bulihane n-ai să treci de noi l-am scos din steag și ți-am răsfutut stecla pe labă ca-i nufăr curat nu te pune cu patala ca n-ai janson te dai la coadă și gata îi lăsăm orhanu gânditor dacă puți încet și lunca te va lumina la coate nu glumă lasă flocușu că-i sturpă treaba sac de rugă la morți nu te va scoate din căcat și pe tine și pe tot flăcăleciu lobos cu toată țevăraia de scos muci la șobolani renunță la furtună și vei primi futai gropăresc alai și măduvă cu zahăr de la noi

nu te da la coasă scoasă lasă măruntaiu la loc purhalane lasă frigăreala lehteră că n-am hev s-o mocoșesc în dodii pe mă-ta la milenii de nu-ți ajunge ție sevă la gușă ca să te pui cu hrăpărețu băi mirene lasă plodu în coteț și scoate căruța pe șine că macazu-i tras la

mat ca tine la mirte cevai cevai tot înhăța pe levcă budincă ce ești n-ai tu os în pulă să te pui cu Vârlan auzi ești hom bunbon te-ai născut cu mâna pe toarta ulcicăi nu pe coarda tulpicăi că frahu-tu Vârlan te iubăște mămăcuță nu vrea hel să te zmungă de limbă cu cleașta ruginită ca la mucenici

nu sfredeli că slobozește mațe din harmăsarii de la strălucitori mai stai în cadă ta și nu te ondula ca fii-ta în bulhanu lu paladin drăguică nu te vrem caldarâm aihea la nou că-i păcat de auriciu lu tătuca de ți-ai murdărit muna de sunhe și te întuneci la buză hai afară din pădure că mânjești juma din doagă bălihane purmahal

săvârșeala mă teme la vreme nu mă cotropi colcăilă mă sufoc vă implor vă rog din suflet nu mai pot ce vreți de la mine de ce mă chinuiți doamne mare iartă-mă îți las trupul doar lasă-mă să ies ajută-mă izbăvește-mă lasă-mă să ies lasă-mă să ies vreau să ies lasă-mă doamne izbăvește-mă doamne izbăvește-mă izbăvește-mă izbăvește-mă izbăvește-mă izbăvește-mă doamne dumnezeule iz bă veș te mă izbă vește mă iz bă veș te mă iz bă veș te mă vez te mă

doa vne ște mă nu-i dau dem la bunuire e prins la piatră scorpuga nu mă culăni ciotaică lasă grohătaia mne izbă doa ște-mă izbăvește-mă doa ște nu-l asculta nu-i gupa lui nu-l scoți te rogu te ro gu te gu rod inima nu mă chirci te chem doamne izbăvește-mă doa șne trezbăvește să rămână purhalonu plodu e gata îi jmulghem lumba din gât îi suhem ochu din cap mutagoilor să iesă mâlu din moroi să iesă *ghem de negură*

Saltul

Azi dimineață m-am mai trezit odată. Înfruntând somnolența și dezgustul, mi-am proptit privirea în tavan. Miop cum sunt, am perceput o ceață lăptoasă, o lipsă totală de perspectivă, iar senzația de inutilitate nu s-a lăsat prea mult așteptată. Am stat cât am stat copleșit de pustietatea călâie, iar, la un moment dat, am avut senzația că nu mai respir. Am înțepenit, concentrându-mă asupra plămânilor, dar nu s-a întâmplat absolut nimic. Chiar nu respiram! Am luat aer în piept, i-am dat drumul, după care m-am oprit. Am stat așa câteva

minute bune, dar n-am simțit nevoia să respir. Am repetat procedura, inspirând și expirând apăsat, apoi m-am oprit din nou. Nici peste un sfert de oră n-am avut vreo senzație de sufocare.

Am sărit din pat și mi-am pus mâna în dreptul inimii. N-am simțit nimic, absolut nimic. Am încercat să dibui pulsul, măcar o zvâcnire ceva, o palpitație, o tresărire… Nimic. Am stat așa vreo jumătate de oră. Nu respiram și nici nu simțeam nevoia. Despre inimă nici nu putea fi vorba. Nu bătea. Atunci mi-a venit ideea… Trebuia să verific, trebuia să mă conving cumva că nu visez, că nu este o transă, o experiență extracorporală sau altceva de copleșit imaginația văduvelor atrase de spiritism. Oricum sunt foarte sceptic, mai ales în legătură cu scepticismul. Asta mi-a împins necredința până la negația ei și trecerea la etapa de credință abuzivă în orice, în chiuvetă, în spațiul dintre arătător și mijlociu…

Am intrat în baie, am dat drumul la apă în cadă și am încercat să mă calmez. Apoi am făcut câteva genuflexiuni, câteva salturi, am alergat pe loc, iar când m-am oprit, n-am simțit nicio tensiune, nicio oboseală. Stăteam țeapăn, fără să respir, fără să simt nicio fierbințeală la tâmple, nicio palpitație în piept. M-am dezbrăcat și m-am băgat în apă. Mi-ar fi plăcut să vă spun că inima îmi sărea din piept, dar nu era așa. Nimic nu sărea de nicăieri. Câteva minute m-am uitat la țesătura de crăpături ce părea că se extinde încet pe tavanul din baie, apoi am intrat cu capul sub apă. Am căscat gura și am tras apă în piept.

Am ieșit din cadă cu plămânii plini… Am vomitat apa în chiuvetă, apoi mi-am înfipt ochii în oglinda aburită. De dincolo, o pată rozalie, fără contur, îmi repeta mișcările. Am șters oglinda cu palma udă. Pata s-a clarificat și am rânjit. Am început să analizez situația. Am închis ochii. Ceva părea să-mi roadă craniul din interior. Scrijelitul înfundat creștea progresiv, de parcă aveam în cap un șobolan hăituit. Am deschis ochii. Scrijelitul a încetat brusc. Am început să cercetez baia, am atins pereții, m-am întors în dormitor, apoi din nou în baie.

Mâinile îmi tremurau. Mi-am atins obrajii, dar n-am simțit nici cald, nici rece, Mi-am dat o palmă. „Hai,

trezirea!”, încă una. Nimic. Pulsul, ca înainte, zero! Am intrat în bucătărie cu gând rău. Am luat din sertar un cuțit și am privit îndelung lama lui zimțată. Nu mai respiram, inima nu-mi bătea. Oare mai aveam sânge în mine? Trebuia să verific numaidecât! Asta nu mai avea nicio legătură cu sinuciderea. Aveam de gând să verific dacă sunt viu și nu mai puteam de curiozitate! Dar nu m-am grăbit să-mi cercetez conținutul venelor. Am hotărât, înainte de toate, să mă înțep cu un ac în deget, ceea ce am și făcut. Dar picătura mult-așteptată nu s-a arătat, nici măcar după ce mi-am înfipt acul până la os. Nici sânge, nici durere. Atunci am recurs la cercetare aprofundată. Am fixat lama cuțitului pe încheietură și am tras de mâner. Încheietura mi s-a despicat ca o franzelă proaspătă. Și așa a rămas, deschisă și palidă, fără sânge.

De pe balcon m-am aruncat fără să stau prea mult pe gânduri. Dar nu înainte de a mă îmbrăca elegant. Goliciunea sinucigașului trădează disperare, ș-apoi nu este corect să ofensăm trecătorii cu imaginea trupului nostru gol, zdrobit pe trotuar. Este inestetic. Pentru unii poate fi neplăcut, îi poate întrista, sau, și mai rău, îi poate pune pe gânduri. Așadar, mi-am lustruit pantofii și am sărit de pe balustradă. Saltul a fost spectaculos, păcat că n-a fost nimeni de față. De simțit n-am simțit mare lucru, dar de auzit mi-am auzit craniul trosnind zgomotos. Dinții mi s-au așchiat. Etajul șapte era ceva, dar, sincer, nici nu mă așteptam să mor. M-am ridicat încet și m-am uitat în jur. Era pustiu. Am înaintat încet prin labirintul de mașini goale, abandonate peste tot, printre blocuri și case. Am traversat parcul și am ajuns la niște porți uriașe. Am ciocănit în plăcuța din aur pe care era încrustat: „Ciocăniți aici și așteptați cât se cuvine!”. Peste trei zile și trei nopți, porțile s-au cutremurat. Și atât. Peste încă trei zile s-au mai cutremurat o dată, dar nu s-au deschis. Abia când am început să-mi pierd răbdarea, porțile au început să se deschidă încet, scârțâind strident, insuportabil. Din interior a năvălit o negură cu iz de humă, vreascuri și carii. Când negura s-a risipit, mi-am dat seama că mă aflu într-un depou, singur, printre felinare șfichiuite de ploaie.

Mi-am scos un pantof. L-am întors. Un fir de apă tulbure s-a prelins din el. Am cercetat talpa brăzdată.

Aducea a palmă neagră, fără degete, cu pietricele blocate în șanțurile de cauciuc. Un ciob, o aripioară… Am căutat un chibrit să descarcerez insecta. M-a oprit un zgomot. Nu departe de calea ferată, un compresor uriaș se târa înainte și înapoi nivelând un morman de pământ. De sub tăvălugul de oțel păreau să răsară clăbuci sângerii. Vertij, preludiul deconectării… pantoful, pantoful! L-am pierdut! Mai aveam un pas în pantof! Lăsați-mă! Am nevoie de acel pas! Prima arătare mi-a întins ciocanul, a doua mi-a spus ce-a mai rămas de spus… Figurile s-au lichefiat.

Încă sunt aici, mă chinui să pun totul cap la cap, dar capetele fiind tăiate, nu-mi rămâne decât să pun totul ciot la ciot.

Ciocanul

Mama lui Cristi a fost găsită dimineața, nu departe de fabrica de zahăr, într-o cisternă ruginită, plină cu apă de ploaie. Au găsit-o niște copii. S-a adunat lumea. Au recunoscut-o după cele trei degete lipsă de la mâna dreaptă. Nu s-a făcut mare caz din asta. Femeia era o biată nebună din zonă, poreclită „Doamna Muci”. Nu-i plăceau oamenii, se ascundea într-un siloz părăsit și mânca de la groapa de gunoi. Era bătrână și aproape oarbă. Cristi a încercat de mai multe ori s-o ajute, dar, de cum îl vedea, femeia începea să urle și să facă spume la gură până când se învinețea și cădea ca secerată. Dar nu era agresivă și nici nu deranja lumea. Cristi era și el amărât, o ducea de pe o zi pe alta și nu se prea înțelegea cu vecinii. Mai scotea un bănuț muncind pe la unii, pe la alții, însă avea și el niște crize, moștenite probabil. Începea să urle la oameni, îi înjura, îi scuipa și plângea. Apoi urmau perioadele de euforie și exaltare, dar oamenii nu-l agreau. A fost târât prin canale și beciuri. Scuipat, bătut, ars cu țigara de alții și ei bătuți, scuipați, arși cu țigara de alții și ei bătuți, scuipați, arși cu țigara de alții…

Cristi a aflat vestea de la un puști care fugea pe stradă și urla în gura mare: „Doamna Muci a dat papucii!”. L-a rugat pe copil să înceteze, dar copilul a început să țipe și mai tare.

Nu s-a dus s-o vadă pe maică-sa. I-a fost frică să nu-și revină, să-l vadă și să moară de-adevăratelea, de frică. N-a simțit nici tristețe, nici regret. S-a uitat în gol o vreme încercând să-și amintească ce-a făcut în ultimele zile, dar n-a reușit. Și-a privit mâinile murdare, mai ales unghiile, apoi în minte i-a răsărit imaginea unui ciocan încins. Un ciocan imens, de neclintit. Era obișnuit cu ciocanul. Răsărea la tristețe.

Cristi a plecat de-acasă. A luat un autobuz până în comuna Barca. Ciocanul era de neclintit. Din comuna Barca a mers pe jos până la Cheile Volcu. Era o zonă împădurită, învăluită în ceață. Ciocanul stăruia. Cristi a ales o cărare abia vizibilă care se pierdea în desiș. A mers cât a mers până a ieșit din ceață. Aerul era vâscos și rece, ca o atingere de licheni. De-o parte și de alta a cărării se înălța pădurea greoaie, din ce în ce mai sălbatică și de nepătruns. De undeva, de la marginea lumii, răzbătea un lătrat de câine chinuit. Ciocanul stăruia.

A mai mers o bucată de vreme, după care s-a oprit să-și tragă răsuflarea. Tâmplele îi zvâcneau, respira anevoios, ciocanul stăruia.

A deslușit înainte vârful dealului, un platou. S-a lăsat într-un genunchi. Pământul era umed și rece. A simțit o căldură tremurătoare în burtă. S-a ridicat. Amețeala îi îngreuna drumul, s-a dezechilibrat de câteva ori agățându-se de copaci, dar a urcat până la capăt și a ieșit pe platou. Ciocanul stăruia.

Era o poiană împânzită de Geana Babei și Tăuniță de patru palme. Undeva în mijlocul poienii se zărea un trunchi retezat de copac. Cristi s-a întins în Tăuniță. Ciocanul stăruia. Pe lângă lătratul îndepărtat, Cristi a deslușit niște voci bolborosite, niște scâncete, ecouri sau glasuri întretăiate, un fel de bocete nearticulate care se cristalizau încetul cu încetul:

„…dmaaaanna maaannnaaaaaaaaa ciuumuuuuu ciuuuuuuuuuuu danma manaaa adaaapa puuudnaa madnoada cium ciuuuudna mdoana ciu dapa dapuuudoa mnaaa muuu ciaada papuuuu ciuuudoa mnamuuci adatpapuuuu ciiidoamnamuuu adatpapuuuciiiiii doooamna muuucia daaat papuci doaaamnaa muuuci a daaaat papucii doamna muci a dat papucii doamna muci a dat papucii…”

Țipătul copilului venea de pretutindeni. Cristi a început să plângă cu fața în Tăunița, cu buzele murdare de pământ. Ciocanul stăruia. Și-a șters lacrimile și a mers în genunchi până la trunchiul uscat. A netezit secțiunea cu degetele. A început să-și scoată hainele. S-a dezbrăcat în pielea goală, s-a întins lângă trunchiul retezat și a început să se masturbeze. A simțit valul fierbinte, tremurător, tot mai aproape, mai profund… A tresărit convulsiv de câteva ori. În jurul lui s-a extins o baltă de aur încins, clocotitor. Se prelingea necontenit, vreascurile se aprindeau, Tăunița chircită se carboniza. Trunchiul uscat a luat foc și fumul dens a învăluit poiana. Ciocanul s-a topit.

A deschis ochii. Erau acolo cu toții, îl sfredeleau cu privirile reci. Au scos așchiile și s-au apropiat. Lupii au ciulit urechile, un țipăt prelung a inundat pădurea. Noaptea și-a lăsat pleoapa vânătă peste tot.

Appendix – *Molima*

Pe aici, vă rog, atenție la trepte! Îmi pare foarte rău pentru discomfort, dar măștile sunt singura soluție. Aerisirea nu mai merge de câteva zile și duhnește sinistru! Oricum, de când s-a ars generatorul principal, n-a mai mers nici aparatura de resuscitare și ne-au murit vreo zece mii de titluri. Avem rafturi întregi în descompunere și încă vreo cinci mii de titluri pe moarte. Este oribil! Anul trecut abia ne reveniserăm după molima care ne-a atacat coperțile, a mutilat titluri, nume de autori, iar acum e și mai grav! Cărți agonizând, umflate de eczeme, hârtie plină de bube, cuvinte dispărute, cotoare cu ulcerații, scurgeri de litere și emanații pestilențiale. Vreau să vă spun că am îngropat un camion de cărți până acum, iar ele mor în continuare! Pe unele le-am îngropat de vii, fiindcă nu mai aveau nicio șansă, dar cel mai trist a fost cu cele de rugăciuni! Ele pur și simplu au ignorat epidemia! Unele, îngălbenite peste noapte și deformate în ultimul hal, au început să scuipe capitole întregi, pasaje infectate și cheaguri de litere! Altele chiar s-au lichefiat, dar cele mai multe n-au acceptat niciun tratament! De la evanghelii n-am reușit să extragem nicio mostră pentru

reeditare! Pur și simplu n-au vrut să se mai deschidă, de parcă au fost înmuiate în clei și lăsate la soare! Dar să vedeți ce-a fost la dicționare! Dumnezeule, nu mi-am imaginat niciodată că un dicționar pe moarte se umflă și fermentează cu un zumzet înfundat! Indiferent de limbă, același zumzet, de parcă ar fi plin cu bondari! Iar tratatele de filosofie, nu vreți să știți ce emană! Eu personal era să leșin de câteva ori. Microbiologul nostru a observat că literatura se descompune cu atât mai repede cu cât este mai coerentă! Paradoxal, nu-i așa? Și asta fiindcă imunitatea ei are o logică, iar logica este vulnerabilă la infecții! Absurdul, spre exemplu, are o imunitate absurdă, o logică alienată, iar asta îl protejează pe moment. La debutul bolii, nu vei auzi o tuse de la un absurd autentic! Dar, din păcate, până la urmă o încheie și el în puroaie, alături de celelalte domenii, curente, ramificații.

Doamne, cum duhnește! Spunea cineva că literatura este nemuritoare. Să treacă pe la noi, să vadă aici nemurire! Nu-mi plac oamenii care aruncă metafore gratuite și confundă realitatea cu poezia. Apropo de poezie, n-am înregistrat niciun deces printre cărțulii! Măcar atâta bucurie! Dar e foarte straniu, poezia intră în letargie și nu mai răspunde la stimuli. În schimb, o poți răsfoi liniștit, fără să te umpli de puroaie, așa cum se întâmplă în cazul prozei, dar mai cu seamă în cazul tratatelor de filosofie.

Ce să mai zic? Suntem depășiți! Am vorbit aseară cu un bibliotecar pensionat și mi-a spus că pe vremea lui cărțile mureau fie de moarte bună, fie ucise! Molime nu prea erau, decât anemii, tensiune ridicată, palpitații, nevroze și adesea automutilări. Acum, spre exemplu, cărțile nu se mai închid în sine ca pe vremuri, dar molimele s-au înmulțit și se transmit mai ușor. Imunitatea literaturii a scăzut în general. Sau poate n-am dreptate, fiindcă dicționarele nu sunt literatură, dar cad la pat, instantaneu și mor pe capete, alături de manualele școlare! Pe de altă parte, compendiile farmaceutice n-au nici pe dracu'! Nici la albumele de artă n-am observat vreo depresie! Iar ziarele simulează în ultimul hal, zac îngălbenite de parcă ar avea ciroză! Și când te gândești la hârtia lor subțire, de care nu se prinde nicio eczemă! În timp ce ditamai coperțile blindate se scofâlcesc și se

înmoaie de la te miri ce viroză! Mda, cărțile sunt niște ființe paradoxale. Dar și mai paradoxală este carnea cărților! Apropo, bibliile sucombate îți îndoaie nasul! Prima dată se infectează Ecleziastul și nu Facerea, cum au presupus unii specialiști. Așa cum peștele se împute de la cap, așa Biblia se împute de la Ecleziast! Apoi se împute Apocalipsa, după care Geneza! Cu Ecleziastul ne-am clarificat din start! Dacă totul e deșertăciune, atunci inclusiv deșertăciunea e deșertăciune! Și dacă deșertăciunea e deșertăciune, atunci se anihilează, implodează, nu mai rămâne deșertăciune nicăieri! Unii spun că totul este iluzie! Ce clișeu pueril! Dacă totul este iluzie și iluzia este iluzie, nu? Și dacă iluzia este o iluzie, atunci e o minciună! Toate chestiunile astea prețioase, cu iz de înțelepciune sunt niște minciuni! Niște țepe rafinate! Și totuși, se împut mai încet ca nihilismul! Aveam pe undeva o lucrare despre nimic, păi s-a umplut de muște imediat, nici măcar n-a prins mucegai! Nimicul! Ce pretenție decadentă! Speranța fricoșilor, refugiul reducționiștilor, a impotenților de cortex, a celor slabi de înger și lipsiți de imaginație! M-am cam enervat, mă scuzați! Dar nu-i suport pe cei care există și susțin că nu vor mai exista! Acesta este retardul autentic, nu cel recunoscut din punct de vedere patologic! Ei bine, despre autopsia Bibliei vă povestesc altădată, nu de alta, dar am dat și peste cărți cu urechiușe! Despre injecția sfântă ați auzit? Sunt prelevate file dintr-o biblie pe moarte, sunt macerate în lichid amniotic, apoi injectate în aortă. O doză minimă este suficientă pentru a inocula Nebunia întru Cristos! Este singurul vaccin care previne atacul temporalității! Dar este foarte scump și nu poate fi contrafăcut, evident, ca orice nebunie de calitate! V-ați gândit vreodată că lumea arată cum arată astăzi datorită unui morman uriaș de cărți arse și a unei movilițe de cărți reabilitate? Poate că focul a mistuit o lume mai bună sau dimpotrivă o lume mai sinistră. Cărțile ne-au modelat gândirea iar gândirea a modelat lumea. Sunt convins că au fost ucise mai cu seamă cărțile importante. Unele au fost interzise, altele distruse, iar pe rafturile noastre au ajuns, în principiu, cărțile care s-au conformat binelui general valabil. Dar nimic nu este mai odios decât binele general valabil! Dar asta e o poveste complicată! Acum trebuie să plec! Dacă nu vă

incomodează masca, puteți rămâne! Acolo e scărița pentru rafturile superioare, iar dincolo, sala de lectură! Vă asigur, o liniște mai apăsătoare ca la noi nu veți găsi nicăieri!

Libido!
Destrudo!
Mortido!
virtual project
virtual-project.eu
www.editura-art.ro
ISBN 978-973-124-698-7
9 789731 246987
TREPANOIA
Mitoş Micleuşanu

Table of Contents

Hermasofit
Iz de rodie uscată
Vom vom vom
Presiune și efect
Elasticitatea pleoapelor după deces
Nenăscuți pe cale dreaptă
Tuba Mirum
Catacorpus
Fețe capsate strâmb
Absolutul ce ni s-a promis
Psihopatria
Urmașul
Cruzimea luminii
Cadrafir
Saltul
Ciocanul
Appendix - Molima

Table of Contents

Hermasofit	4
Iz de rodie uscată	28
Vom vom vom	29
Presiune și efect	33
Elasticitatea pleoapelor după deces	35
Nenăscuți pe cale dreaptă	38
Tuba Mirum	40
Catacorpus	53
Fețe capsate strâmb	62
Absolutul ce ni s-a promis	64
Psihopatria	81
Urmașul	84
Cruzimea luminii	88
Cadrafir	88
Saltul	93
Ciocanul	96
Appendix - Molima	98